ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

ÆSCHYLI

PROMETHEUS VINCTUS

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD S.T.B.

COLLEGII SS. TRINITATIS
APUD CANTABRIGIENSES NUPER SOCIUS

EDITIO TERTIA

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT JOANNES SMITH:
VENEUNT LONDINI APUD J. MAWMAN.

MDCCCXIX.

MONITUM.

In hac tertia editione, præter errores, qui vel mea vel typothetarum incuria in priorem irrepserant, nonnulla partim librorum ope, partim ex conjectura correxi. Cantus choricos quibusdam in locis paullo numerosiores reddidi; adnotationi haud pauca adjecta sunt; Glossarium multis partibus locupletatum, vel saltim amplificatum est.

PRÆFATIO.

Pauca sunt, quæ de instituto meo, et de hac Promethei Æschylei editione præfari velim: ratio enim operis reddenda est, et quid efficere conatus sim, exponendum. Operam dedi, ut hæc fabula ea forma prodiret, quæ tironibus maxime accommodata esset, easque difficultates, quibus juvenes terreri solent, complanaret, et, quantum fieri potest, enodes redderet. Quicquid in Æschylo salebrosi est, id omne fere oritur ex linguæ insolentia, non autem ex perplexa verborum constructione, aut ex reconditis sententiis. Multa enim apud eum reperiuntur vocabula, ex ultima antiquitate repetita, multæque dictiones ac formulæ loquendi, quas frustra alibi quæras, et quarum in lexicis vulgaribus aut nulla mentio fit, aut jejuna saltem atque exilis. Mihi igitur visus sum gratiam cum tironibus initurus, si opus susciperem, molestius illud quidem, et non tam artis

indigens quam laboris, perquam tamen utile adolescentibus futurum; nempe si singularum in Æschylo vocum interpretationes contexerem, glossasque ad eum pertinentes, per grammaticorum scholia et lexica hic illic sparsas, colligerem et concinnarem. Harum igitur delectum, et quidquid præterea juvenibus studiosis profuturum esse judicavi, simul in Glossarium conjeci.*

Atqui priusquam me ad hoc opus accingerem, refingendus erat textus; cujus incepti subsidia quædam ad manus habui, quorum nonnulla priores editores latuerant. Septem codicum collationes, hinc illinc a Petro Needhamo conquisitas, adscripserat ille margini exemplaris editionis Stanleianæ, quod nunc in bibliotheca Academiæ Cantabrigiensis servatur. Has omnes Askevius, qua erat fide, usque ad ipsa Needhami verba et symbolum, in suum Æschyli exemplar transtulit; quod Butlero fraudi fuisse videtur; namque hos codices ab Askevio collatos esse ait, cujus exscriptum illud in eadem bibliotheca adservatur. Quinque codicum collationes, a Vauvillierio confectas,

* Glossarium potius quam Lexicon vel Dictionarium vocavi, in eo secutus Gatakeri sententiam, quem videas in Annot. in M. Antonin. IV. p. 158, 40.

ex *Notitia MStorum Bibliotheca Regiæ Parisiensis* hausi. Accessere etiam alii codices, atque adminicula, quæ posthac enumerabo.

In textu constituendo, plerumque secutus sum editionem Glasguanam anni 1806, quam Porsonianam vocavi, etsi sine nomine editoris prodiit: in melicis autem disponendis ducem habui Burneium, a quo rarissime, nec unquam sine pavore, discessi.* Locorum, quos obelo notaverat Porsonus, nonnullos ipse postea emendavit; atque emendationes ejus, quum eas ab amicis doctis audivissem, sine dubitatione in textum recepi. His autem exceptis, perpauca sunt, quæ ex mera conjectura, vel mea vel aliorum, immutavi.

In notis, quædam sunt e Porsoni manu, cujus schedas, ex hæredibus ejus redemptas, Collegium nostrum mihi excutiendas concessit; ut siquid in illis repertum esset ad Æschylum pertinens, id omne ad hanc editionem locupletandam et augendam decerperem. Et ne diutius aliquis quam vellet notis immoretur, dum Porsoni observationes

* Hoc de prima editione intelligendum est.

b

quærit, has omnes typis, quod aiunt, cursivis excudendas curavi, literisque R. P. distincti.

Quod ad opellæ nostræ ornamenta attinet, satis erit monuisse, litterarum Græcarum typos ad Porsoni mentem cusos fuisse; meque Syndicis Preli Academici obstrictum fateor, qui usum eorum mihi concesserunt, sumptusque operis erogarunt. Quod si ad studiosæ juventutis usum aliquantulum contulerim, indulgentiæ erga me, spero, Viros humanissimos non pœnitebit.

INDEX

CODICUM MANUSCRIPTORUM

QUORUM LECTIONES ADHIBUI.

A. et B. Codices Regii Parisienses apud Brunckium.

C. D. E. F. N. Codices Regii Parisienses a Vauvillierio collati.

G. H. K. L. Codices Regii Parisienses, quorum collationes in Bibliotheca Academiæ Cantabrigiensis adservantur, duobus libris, quorum marginibus adscriptæ fuerant a Petro Needhamo, et postea ab Antonio Askevio.

Colb. 1. 2. Codices olim in Bibliotheca Colbertina, quorum collationem habuit Needhamus.

M. 1. 2. Codices chartacei, quos ex monte Atho emerat Ricardus Mead, Medicus celeberrimus. Hos olim ab Askevio, et postea a Butlero collatos, ipse quoque in Bibliotheca Academiæ nostræ inspexi.

Med. Codex Mediceus, Florentiæ adservatus, et vetustate insignis; cujus collationem confecit, et Needhamo transmisit, A. M. Salvinius. Alteram hujus Codicis Collationem, ab Italo quodam docto confectam, adhibui, quæ margini exemplaris editionis Stanleianæ adnotantur, cujus usum mihi humanissime concessit Vir, supra meum præconium longe positus, litterarum, dum vixit, amantissimus, Gulielmus Windham. Varietates ipsa Collatoris manu scriptæ sunt, adjectis quibusdam interpretationibus Italicis; hunc autem collatorem eundem Salvinium fuisse, ex eo patet, quod eadem conjecturæ in margine libri Windhamiani notantur, quas Needhamiani margo Salvinio tribuit. Hunc vero codicem, et illum qui proxime sequitur, Philelphi Codices vocat Salvinius.

Φ. Codex Philelphi: de quo Salvinius ita loquitur "Plut. 31. n. 1. (credo Biblioth. Laurentiano-Mediceæ) Sophoclis, Euripidis, Æschyli *quædam* tragœdiæ." Quare diversus est a Mediceo, qui *omnes* tragœdias continet.

Seld. Codex Seldenianus, cujus collationem mecum humanissime communicavit Thomas Gaisford, A. M. qui in notis ad Hedhæstionem, p. 242. editionis suæ doctissimæ, codicis descriptionem dedit. Hic Codex idem est atque Arundelianus, cujus accuratum collationem inter Porsoni schedas deprehendi.

Ox. Codex Oxoniensis, a Stanleio collatus, idem ac

Barocc. Codex Baroccianus num. 231. cujus pleniorem collationem præbuerunt Porsoni schedæ.

Big. Emerici Bigoti codex; cujus varietates secum communicatas habuerat Musgravius, e cujus libro descripsit Porsonus.

Mosq. 1. 2. Mosquenses duo apud Schutzium.

Viteb. Codex Vitebergensis a Zeunio collatus.

Lips. 1. 2. Lipsienses duo apud Butlerum.

Guelph. Codex Guelpherbytanus, apud Schutzium.

Ven. 1. 2. Veneti duo apud Butlerum.

Musgr. Musgravii quædam, margini exemplaris editionis Pauwianæ a Porsono adscripta.

R. P. Porsoni notæ, ex schedis ejus depromtæ.

L. T. Ludovici Theobaldi notæ, ad marginem libri Windhamiani scriptæ. Harum ipse nonnullas vulgavit in Miscell. Obs. II. p. 164.

Editiones quas ipse accurate contuli.

Ald. Aldina. Venetiis 1518.

Rob. Francisci Robortelli. Venetiis 1552.

Turn. Adriani Turnebi. Parisiis 1552.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ἐν Σκυθίᾳ δεδεμένου διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, πυνθάνεται Ἰὼ πλανωμένη ὅτι κατ' Αἴγυπτον γενομένη, ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἔπαφον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνωθήσεσθαι, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διΐ. προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς ὡς ἐξωσθήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπό τινος οἰκείου υἱοῦ. τέλος δὲ, βροντῆς γενομένης, ἀφανὴς ὁ Προμηθεὺς γίνεται.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ Κολχίσι·[1] παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖται. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ὠκεανίδων νυμφῶν. τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτοῦ ἐστι, Προμηθέως δέσις.

Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι[2] τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔξεστι[3] συμβαλεῖν.

ΑΛΛΩΣ.

Προμηθέως ἐκ Διὸς κεκλοφότος τὸ πῦρ καὶ δεδωκότος ἀνθρώποις, δι' οὗ τέχνας πάσας ἄνθρωποι εὕροντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, καὶ Ἡφαίστῳ, ὡς ἀναγαγόντες πρὸς τὸ Καυκάσιον ὄρος, δεσμοῖσι σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. οὗ γενο-

1. Ita Brunckius, pro vulgato Κόλχοις.

2. τέρμασι Ald.

3. εστι Ald.

μένου, παραγίνονται[4] πᾶσαι αἱ Ὠκεαναῖαι[5] νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Ὠκεανὸς, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεῖ, ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν Δία, δεήσεσι καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλῦσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθέα· καὶ Προμηθεὺς οὐκ ἐᾷ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἄκαμπτον καὶ θρασύ. καὶ ἀναχωρήσαντος τοῦ Ὠκεανοῦ, παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη, ἡ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μανθάνει παρ' αὐτοῦ ἅ τε πέπονθε, καὶ ἃ πείσεται, καὶ ὅτι τὶς τῶν αὐτῆς ἀπογόνων λύσει αὐτὸν, ὃς ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξει τὸν Ἔπαφον. θρασυστομοῦντι δὲ Προμηθεῖ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς ἀρχῆς ὑφ' οὗ τέξεται παιδὸς, καὶ ἄλλα βλάσφημα λέγοντι, παραγίνεται Ἑρμῆς, Διὸς πέμψαντος, ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνὸν, εἰ μὴ τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι τῷ Διῒ εἴπῃ· καὶ μὴ βουλόμενον[6] βροντὴ καταῤῥαγεῖσα αὐτὸν ἀφανίζει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τούτου, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

4. παρεγίνοντο Rob. παρεγίνονται Ald.

5. Ὠκεανῆαι Rob.

6. Lego βουλομένου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΒΙΑ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.

ΕΡΜΗΣ.

In ed. Ald. recensentur etiam ΓΗ et ΗΡΑΚΛΗΣ, quæ personæ ad Promethea Solutum fortasse pertinebant.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ, ΒΙΑ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.

1. εἰς edd. omnes. ἐς Suidas et Scholiasta Aristophanis ad Ran. 826. Totam hanc scenam paraphrasi donavit Lucianus in dialogo qui Prometheus vel Caucasus inscribitur.

2. ἄβατόν τ' Rob. ἄβατον ceteræ omnes; obelo notat Porsonus. Phavorinus in v. Ἀβρότη νύξ. Αἰσχύλος. ἄβροτον εἰς ἐρημίαν. ἄβροτον servant Schol. Venet. ad Il. Ξ. 78. Eustath. p. 968, 45. Ed. Rom. et Suidæ MS. C. C. C. Oxon. v. ἐριβρεμέτας. quæ loca Porsonus in nota MSta indicaverat. Omnes forte ex vetustiore Grammatico hanc vocem derivarunt; quæ recte secusne in Æschyli textum admissa fuerit, dubitat Hermannus. Porsoni sententiam videas in Maltbii notis ad Thesaur. Græc. Poes. in voce; ubi varietatem indicaverat Morellius. Eandem vocem Æschylo in Hedonis restituere conatus est Brunck. ad Aristoph. Av. 276. parum tamen feliciter. ἄβροτον legisse videntur Hesychius et Scholiasta. Contra ἄβατον præter edd. exhibent Synesius Ep. p. 35. Schol. ad Aristoph. Ran. 826. et videtur legisse auctor Lexici MS. apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 469. Ἄβατον. ἱερὸν, ἀπρόσιτον, ΕΡΗΜΟΝ. Eustathii et Phavorini loca notaverat Villoisonus ad Apollonii Lex. p. 10. quæ tamen hunc versum spectare nescivit. Scholiastæ Veneti locum indicavit Censor Litterarius in Comm. Societ. Lips. II. p. 283. Priorem versus partem citat Eustath. Il. I. p. 775, 1. et ad Dionys. v. 69.

Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς,
ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι,
ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις.
τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν· τοιᾶσδέ τοι
ἁμαρτίας σφὲ δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην·
ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα

3. μέλλειν et ἐπιτολὰς Ald. Citant Hesych. v. ἐπιστολαί. Thomas M. v. ἐπετειλάμην, Aristophanis Scholiasta, et Suidas ubi supra. Vocem ἐπιστολή hinc excitat Eustath. ad Iliad. A. p. 29, 15.

5. Toupius in Suid. I. p. 159. sive suo sive typothetarum errore, ὑψηλοκρήμναις scribit.

6. Ita Schol. Aristoph. Ran. 826. et ex eo Stanleius. Suidas ἐν omittit. ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις Ald. Turn. et ita Rob. nisi quod πέδαις habet.

7. Citant Tzetz. ad Hesiod. Op. 60. Eustath. ad Il. I. 748. ad Od. Θ. p. 1597, 63. Ælianus apud Suidam de Aristarcho Tragico, Deorum beneficia recensens, habet συντέχνου πυρὸς μυρίας ἐπιγονάς. MS. Parisinus, a Brequigny collatus, exhibet ἀτέχνου: lege παντέχνου. Aliter distingui jubet Wakefield. Silv. Crit. 1. p. 91. et ad Lucret. I. 899. τὸ σὸν γὰρ, ἄνθος παντέχνου πυρὸς, σέβας. Sed non opus est mutatione.

8. ὤπασε Ald. Turn. τοιᾶσδ' sine τοι Rob. Cicero Tusc. II. 10. "*Veniat Æschylus, non poeta solum, sed etiam Pythagoreus, sic enim accepimus, quomodo fert apud eum Prometheus dolorem, quem excipit ob furtum Lemnium, unde ignis lucet mortalibus, clam divisus? eum doctus Prometheus clepsisse dolo, pœnasque Jovi fato expendisse supremo.*" Accii verba, corrupte a Varrone citata de L. L. VI. p. 67. et a Pantagatho, Lambino, Jos. Scaligero tentata, ita corrigit Bentleius in Epist. ad Mill. p. 24. "*Unde igneis cluet immortalibu' Clam divis nimi' doctu' Prometheus Clepsisse dolo, pœnasque Jovi Furti expendisse supremo.*"

10. Nescio an huc respexerit Aristophanes Plut. 124. οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα Καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου;

στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.
ΗΦ. Κράτος, Βία τε, σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς
ἔχει τέλος δὴ, κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι.
ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν
δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.
πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν·
εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.
τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ,
ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν

12. Κράτος—Βία. "*Hoc genere (Prosopopoeia) usi sunt poetæ, qui fabula conscripserunt, in pro logis. Nam humana figura produxerunt personas; quæ in veritate artis et voluntatis sunt, non personæ.*" Rutil.Lup. de Figur. p. 91. Has vero personas sumsit Æschylus ex Hesiodi Theog. 385. unde etiam profecit Callimachus H. Jov. 67.

15. δεῖσαι Ald. πρὸς τῇ δυσ-
τηι
χειμέρῳ Rob. προς Med.

16. σχέθειν libri. Accentum mutari jussit Elmsleius, monens aoristum esse.

17. ἐξωριάζειν edd. et MSS. omnes. Porsonus obelo notat. Hesychius vero, Εὐωριάζειν. ὀλιγωρεῖν. μὴ ἔχειν φροντίδα. παρακούειν. Σοφοκλῆς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ εὐωριάζειν. Photius Lex. MS. εὐωριάζειν. ἀφροντιστεῖν. et hanc Porsonus veram esse hujus loci lectionem judicabat. Schutzius in Hesychii glossa ἐξωριάζειν tacite scribit, quæ vox non nisi in hoc loco exstat.

19. ἄκοντ' ἄκων σε Ald. Rob. contra metrum. Cf. Eurip. Hipp. 319.

20. προσπατταλεύσω Rob. προσπεπατταλευμένον scribitur in fragmento Menandri Cleric. p. 257. εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πετραῖς. Sed hoc, sicuti πράττω, πλήττω et similia, recentioris Atticismi est. τόπῳ Med. Rob.

21. βρωτῶν Ald. βροτῶν μορφὴν Rob. θεῶν C. G. H. L. N. Colb. 1. 2. Φ. τὶς eodem modo collocatur Sophocl. Trach. 3. οὐδ' εἰ χρηστὸς, οὐδ' εἴ τῳ κακός. et Eurip. Hecub. 374. οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ θάρσος, notante Porsono.

ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ,
χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος,
πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν.
ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
τρύσει σ'· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου·
θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον,
βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης.
ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·

τοῦ et τῷ pro τινός et τινί rariora apud Æschylum.

22. στατευτὸς Ald. σταθευτὸς Thom. M. in voce. φοίβου Scholion Homericum· Wassenberghii in Il. A. 47, apud Comm. Societ. Lips. II. p. 284. φοίβῃ Eustath. in Il. A. p. 38, 3. 40, 36. Il. X. p. 1266, 46. Od. B. p. 1446, 32.

23. χροιᾶς ἄνθος Butlerus de vigore intelligit; male: χροιά enim nunquam pro corpore ponitur. Solis radii vel doloris longitudo colorem mutant: vid. Hippocrat. Aphor. IV. 40. et VII. 60. Thucyd. VII. 87. Genes. XXXI. 40. Chrysostom. de Paulo Apost. p. XVIII. Epigramma apud Brunckii Anal. III. p. 155. ἀπέπτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς Ἄνθος. Ceterum bene confert, post Wakefieldium ad Sophocl. Trach. 30. Horat. Epod. XVII. 25. Adde Euripid. Hippol. 184. De syntaxi ἀσμένῳ δέ σοι vid. Porson. in Phœn. 1061. "*Solon Apud Cl. Alex. Strom.* VI. p. 814." R. P.

24. Eustath. ad Il. K. p. 814, 23.

25. ἥλιον Ald.

27. λοφήσων Rob. Citat. Thom. M. v. Λωφᾷ. Mox που pro πω MS. Bigot.

28. ἀπύρω Ald. ἐπηύρω Med. sed ἀπηύρω Eustath. ad Il. H. p. 675, 49. ἐπηύρου Elmsleius; sicut in Eurip. Hec. 476. τίν' αἰτίαν σχὼν, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ. Alia etiam citat exempla formæ ἐπαυρέσθαι. Homericam formam forsan prætulerit Æschylus.

29. ὑποπτύσσων Turn.

πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.
ἅπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ.
ΚΡ. εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεὸν,
ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας;
ΗΦ. τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία.
ΚΡ. ξύμφημ'· ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
οἷόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;
ΗΦ. ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ, καὶ θράσους πλέως.
ΚΡ. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.

34. φθέγξι Ald. φθέγξῃ Rob. Turn.

35. αὖ M. 1. sæpe permutantur αὖ et ἄν. vid. Euripid. Orest. 1619. Phœniss. 412. νέου Ald.

36. κατοικτίζῃ Ald. Rob. Turn.

37. Confer v. 121.

39. συγγενές Ald. Rob. Turn. Atticam formam, ubicunque in senariis, trochaicis, et anapæsticis per metrum licuit, reponendam judicavi; in melicis haud idem facturus: In tironum gratiam Photii glossas e Lexico MS. exscribam, quarum altera apud Suidam legitur. Ξύμβαθι· σύμβαθι. ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν. Ξύν. Θουκυδίδης ἀντὶ τοὺ σύν· καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες. τι pro τοι L. solenni errore. Hemistichium sumsit Euripides Androm. 985. τὸ ξυγγενὲς γὰρ δεινόν.

40. σύμφειμ' Ald. σύμφημ' Rob. Turn.

42. αἰεί τι C. D. τει Rob. τε Ald. Turn. γε Brunckii est correctio. αἰεὶ per diphthongum libri plerique; et recte fortasse. θάρσους Rob.

43. τῶνδε Med. sed eraso ω et inserto ο.

44. πόνοι Ald. Versum citant Clem. Alex. Strom. V. 234. Stob. p. 221. quibus addit R. P. Theodoret. c. Græc. IV.

ΗΦ. ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία
ΚΡ. τί νιν στυγεῖς; πόνων γὰρ, ὡς ἁπλῷ λόγῳ,
τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.
ΗΦ. ἔμπας τὶς αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν.
ΚΡ. ἅπαντ' ἐπαχθῆ πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν·
ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός.
ΗΦ. ἔγνωκα, καὶ τοῖσδ' ουδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
ΚΡ. οὔκουν ἐπείξει δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,
ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ;
ΗΦ. καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.
ΚΡ. λαβών νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει
ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.

48. ὤφελε Ald. ὤφελε λαχεῖν ἄλλος Rob.

49. ἄταντ' Ald. ἐπράχθη omnes edd. et MSS. sed vitiosum videtur. Abreschius ἐπρώθη ex scholiis corrigit. πέπρωται et πέπρακται confusa sunt Euripid. Med. 1060. Stanleii conjecturam, ab Hermanno monitus, recepi; quod olim facere debebam, quum sensum satis commodum fundat; *omnia quidem molesta sunt, præterquam inter deos regnare, quod Jovi contigit, qui solus a laboribus liber*.

51. Ita contra codicum atque editionum consensum edidi, qui omnes habent ἔγνωκα, τοῖσδε κοὐδέν. Sed quum hoc manifeste vitiosum fuerit, atque obelo in Porsoniana notatum, tutissimam emendandi rationem secutus, καί transposui; quod, quum ob vicinum κα excidisset, librarii imperitia post τοῖσδε inseruit. Nec tamen displicet alia correctio τοῖσδε δ' οὐδέν. Certe hoc magis placet quam Bothei distinctio, Hermanno probata, ἔγνωκα τοῖσδε, κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. ἀντιποῖν Ald.

52. ἐπείξῃ Ald. Rob. Turn.

53. ἐλιννύοντα edd. omnes ante Brunckianam: sed ἐλινύοντα A. B. quod in textum denique recepi, quia antiquius credo. Disquisitionem de hac orthographia, quum sit longiuscula, in Glossarium rejeci.

54. ψάλλια Ald. Rob. ψέλια Turn. δέρχεσθαι Ald.

56. πέτρας Colb. 1. 2. πασσά-

ΗΦ. περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τάδε.
ΚΡ. ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῆ χάλα.
δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.
ΗΦ. ἄραρεν ἥδε γ᾽ ὠλένη δυσεκλύτως.

λευ' ἐῤῥωμένως libri quidam, teste Stephano; quod e v. 65. irrepsit.

57. μάτα Ald.

58. ἄρασσε μᾶλα Rob.

59. "πόρον *Synes. Epist.* 147. p. 288. *A. sed* πόρους *Aristoph. Eq.* 756. *et Schol. Marcellin in. Vit. Thucyd.* p. 2. l. 9. *Dionys. Halicarn. A. R.* VII. 36. p. 1390. *ed. Reisk.*" R. P. πόρον Ald. Rob. Turn. πόρους Porsonus et Schutzius ediderunt ex Marcellin. Vit. Thucyd. p. 2. et Schol. Aristoph. Eq. 756. Theodorus Hyrtacenus in Epistolis, quas publici juris fecit J.F. De la Porte du Theil, *MSS. de la Biblioth. du Roi,* tom. V. p. 723. ἔχει γὰρ φύσιν καὶ τέχνην ἐξ ἀμηχάνων εὑρεῖν μηχάνας, καὶ πόρους ἐν ἀπόροις. πόρους citat F. Ursinus in Virgil. Ecl. V. 1. ex MSS. credo. Callistratus IX. p. 901. a Porsono indicatus; αἱ δὲ Αἰθιόπων χεῖρες πόρους τῶν ἀμηχάνων ἐξεῦρον. Idem de Satyro I. p. 523. Ald. καὶ ἄσθματος ἔνδειξιν, ἐγειρομένην οἴκοθεν ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρων. ubi legendum πόρους. Pluralem numerum adhibet Æschylus in simili sententia apud Schol. Aristoph. Nub. 1128. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.. Utrumque locum respicit Plato Sympos. 23. p. 167. ed. Fischer. de Amore; θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς, καὶ πόριμος. Ælianus H.A. III. 30. σοφώτατος ὁ κόκκυξ, καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανὰς δεινότατος. Euripides Hippolyto priore, Stob. LXIII. p. 245. Grot. 370. Gesn. ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον, Ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον, Ἔρωτα. In fragménto tamen, quod Grotii margo Æschylo tribuit, Ecl. Phys. p. 137. ἀμαχανίας πόρον. sed non sunt Æschyli versus. Hyperides ap. Apsin. Art. Rhetor. p. 708. a Ruhnkenio excitatus ad Rutil. Lup. p. 10. ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοικήσει τῶν χρημάτων, εὗρε πόρους. Mirum est neminem adhuc exstitisse qui Alciphronem corrigeret; Ep. I. 8. p. 30. οὗτοί με κοινωνὸν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμήματος, πόρους ἐκ πόρων εὐμεγέθεις ὑπισχνούμενοι. Lege, πόρους ἐξ ἀπόρων, supra enim dixerat Eucolymbus, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστιν ἄπορα καὶ βίος κομιδῇ στενός. Aristarchus ap. Stob. LXIII. p. 387. = 241. de Amore, οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν τίθησι, καὶ τὸν ἄπορον εὑρίσκειν πόρον; ubi mallem πόρους.

60. Scholiasta Barocc. in Soph. Elect. 147. δυσκωλύτως. Error a

ΚΡ. *καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα*
μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.
ΗΦ. *πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.*
ΚΡ. *ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον*
στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐῤῥωμένως.
ΗΦ. *αἶ, αἶ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων.*
ΚΡ. *σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ*
στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.
ΗΦ. *ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν.*
ΚΡ. *ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων.*
ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.
ΗΦ. *δρᾷν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.*
ΚΡ. *ἦ μὴν κελεύσω, κἀπιθωΰξω γε πρός.*

suprascripto *ε* ortus, quæ littera, si paullo reclinet, *ω* fiet: ab eadem caussa depravatus est v. 932. ubi *γάμῳ* pro *μέγα* irrepserat. "*ἄρηρεν* *Joann. Diacon. in Hesiod. Scut.* p. 211. *Sed ἄραρεν δυσκωλύτως Scholiastes a Johnsono editus ad Soph. El.* 147." R. P. Confer Suppl. 941.

62. *νωθέστερος Διὸς* Rob. et mox *πλὴν τοῦτ'*.

64. 65. Citat Scholiasta Aristoph. Ran. 826.

66. *ὑπερστένω.* Anastrophe figura: conf. Soph. Antig. 82. Aj. 225. 1310. Eurip. Med. 105. Hippol. 261, et apud Lycurg. in Leocrat. ubi duas præpositiones rariore modo conjungit, *ἔξον πρὸ πάντων μίαν ὑπερδοῦναι θανεῖν.*

67. *σὺ δ' οὖν* Colb. 1. *κατ' ὀκνεῖς* Ald. *ὑπερ-στένεις* Turn. quam disjunctionem in senariis Tragicorum non licere monet Porsonus ad Hecub. 725. *οὖν* pro *αὖ* MSS. aliqui.

68. Citat. Thom. M. v. *Μή.*

71. Ad hunc locum provocat Thom. M. v. *Μάλη.*

73. *ἦ μὲν* hic et in v. 174. legit Scholiasta B. *σε πρὸς* F. K. Rob. *δὲ* N. Colb. 1. Porsonus in Phœn. 619. *καὶ κατακτενῶ γε πρός* contra Brunckium, *σε* ex membranis reponentem, tuetur, atque hunc locum advocat.

χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.
ΗΦ. καὶ δὴ πέπρακται τοὖργον οὐ μακρῷ πόνῳ.
ΚΡ. ἐῤῥωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας,
ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς.
ΗΦ. ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται.
ΚΡ. σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι.
ΗΦ. στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.
ΚΡ. ἐνταῦθά νυν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει. τί σοι
οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;
ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα

74. δὲ σκέλη κρίκωσον Rob. κρίκωσον etiam C. D. E. F. Φ. Scholiasta B. Prometheus, ut videtur, in rupis fissura crucifixus est, distentis manibus pedibusque ex hac in illam partem. Lucianus, qui nostrum respicit, ait, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. T. I. p. 186.

75. χρόνῳ E. G. F. Rob. quæ lectio non temnenda. vid. Sophocl. Œd. Col. 1341.

76. πόδας Rob. Lips. 2. quod nescio an præstet. Lucianus in Prom. 2. σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφῦραν ἐῤῥωμένως κατάφερε.

77. οὐπιτιμητὶς Ald. citat Eustath. ad Odyss. I. p. 1629, 11. P. p. 1827, 46.

78. ὅ μοι ἀμορφῇ Ald. et γυρύεται. Confer Nostri Suppl. 505. μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις.

79. 80. Citat Eumathius de Ismeniæ et Ismenes Amor. p. 225. sed μαλακίζου, αὐθαδείαν et θρασύτητα, quod habent quoque codices nonnulli, solenni errore: vid. infra v. 194.

83. προστίθει. Vide Glossarium.

84. ἀπαλλάξαι G. Φ. quod ex glossa ortum est.

85. δαίμωνες Ald.

καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως,
ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τέχνης.

ΠΡ. ὦ δῖος αἰθὴρ, καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ,
ποταμῶν τε πηγαὶ, ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,
καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ·
ἴδεσθέ μ', οἷα προς θεῶν πάσχω θεός.
δέρχθηθ' οἵαις αἰκείαισιν

86. "Communes Græci" inquit Porsonus ad Orest. 659. "dixere δεῖ σοι τοῦδε: primus, ut equidem arbitror, novavit Æschylus Prom. 86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως." Citat Eustath. ad Odyss. Δ. p. 1497, 42. προμηθίας conj. Elmsleius.

87. πρόπῳ Rob. ἐκκυλισθήσῃ Ald. Rob. Turn. Mox τύχης edd. pleræque. Sed τέχνης Ald. Turn. et novem minimum codices, quod demum revocavi. Intellige autem Vulcani artem, qua constrinxerat Promethei membra. Exquisitius dictum librarii non ceperunt. Mira verborum similitudo in fragmento Pindari apud Apollon. Dyscol. Exc. p. 428. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νίν. Sententiam immutat Lucianus Prom. 2. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς, μάντις ὤν, οὐ προεγίγνωσκες οὕτω κολασθησόμενος. Similes paronomasias recenset Valckenaer. in Phœn. 639. cujus exemplis addi possunt hujus fabulæ v. 742. Agam. 682. 705. Suppl. 46.

88. Enumeratio ex Homero adumbrata Il. Γ. 277. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα. Διὸς pro δῖος Ald. Rob. Lucianus 3. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ, Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος. conf. v. 1127. Recte monet Scholiasta ad hunc locum, veteres solere omnia elementa testari: rarius tamen ventos et auras invocant; Virgil. Æn. VII. 593. Ciris. 407. cf. Misc. Obs. I. p. 229.

90. Toupius Em. IV. p. 89. κάχλασμα legit, infelici conjectura; καχλάζειν enim est *cachinnare*, et de strepitu dicitur.

90. "Plut. Parall. p. 1300. Oppian. Hal. IV. 334. Eurip. ap. Valcken. Phœn. 216. Plat. Rep. V. p. 665. D. Strabo p. 501. D." Musgr.

91. πάνοπτον Stanleius. πανόπτην tuetur Ruhnkenius ad Hymn. Cer. 62. et citat Choeph. 985. Confer Suppl. 301.

93. ἀνίαισι Rob.

διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος
ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
δεσμὸν ἀεικῆ.
φεῦ, φεῦ· τὸ παρὸν, τό τ' ἐπερχόμενον
πῆμα στενάχω. πῆ ποτε μόχθων
χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;
καίτοι τί φημι; πάντα προυξεπίσταμαι
σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
πῆμ' οὐδὲν ἥξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
ἀλλ' οὔτε σιγᾷν, οὔτε μὴ σιγᾷν τύχας
οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γὰρ γέρα

95. ἀεθλεύσω Rob.

97. ἀοικῆ Ald.

98. αἶ αἶ Ald. Rob. Turn. φεῦ, φεῦ, quod primus edidit Porsonus, exhibent Med. Ar. Colb. 1. M. 2. E. G. Schol. Γ.

99. πεῖ Ald. ποῖ Rob.

100. τέρμα Ald. Rob. τέρμα τοίωνδ' conjicit Elmsleius; quia longe usitatius est τέρμα numero singulari. Vulgatum tamen defendi posse monet ex v. 731. In hoc loco malim τέρμα τι τῶνδ'. ἐπετεῖλαι Ald. ἔτι τεῖλαι Colb. 2. Confer v. 191.

101. Soph. Œd. Col. 732. καίτοι τί φωνῶ;

102. τορῶς Φ. e glossa. μέλλοντα Ald. Rob. Turn.

104. ῥᾷστα Ald Rob. γινώσκονθ' Ald. Rob. γινώσκοντα Turn. γιγνώσκονθ' Brunckius, Porsonus, Schutzius. γιγνώσκω et γίγνομαι veteris Atticæ scripturam esse, docent Mœris p. 482. Valckenaer. ad Phœniss. 1396. Fallitur Eustathius ad Iliad. Π. p. 1064, 2. qui recentioris Atticismi esse ait.

105. Citant Moschophulus in MS. apud Fabricii Bib. Gr. XII.

πορὼν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας.
ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
πάσης βροτοῖς πέφηνε, καὶ μέγας πόρος.
τοιάσδε ποινὰς ἀπλακημάτων τίνω,
ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν.
ἆ, ἆ, ἔα, ἔα.
τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγὴς,
θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον,
πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;

p. 306. et Theodorus Hyrtacenus Epp. 8. et 43.

108. ὑπέζευγμαι edd. ἐπέζευγμαι C. G. Colb. 2. ἐνέζευγμαι Med. Guelph. D. N. Codd. apud H. Steph. quod malim ob v. 597. τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας ἐν πημοναῖσιν; namque earundem vocum repetitionem Æschylus data opera sectari videtur.

109. θηράσας conjicit Canterus. ναρθηκοπλήρωτον δ' ἐγὼ θηρῶν Aurat.

111. πᾶσι et πέφυκε Ald. Rob. πέφυκε Turn. πᾶσι E. F. πέφηνε decem codices, quod receperunt Brunckius, Porsonus, Schutzius.

112. τοιῶνδε. Stanleius contra codicum et edd. consensum. ἀμπλακημάτων Ald. Rob. Turn. et MSS. ἀπλακημάτων post Porsonum edidi; qui tamen in Phœniss. 23. dedit ἀμπλάκημα. Alterum vero, prout antiquius, in Æschylo scribendum duxi. ἀπλάκημα, quod Porsonus edidit Eumen. 932. metro necessarium est: in Euripidis Iph. A. 124. legitur a V. D. λέκτρων ἀπλακὼν, quemadmodum in Alcest. 247. dedit Gaisfordius post G. Wakefield. ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου. Hermannus de Emend. Gr. Grammat. p. 18. μ omitti vult, ubi syllaba corripitur; retineri ubi producitur. Vid. ad Agam. 336.

113. Malim ὑπαιθρίοις. πασσαλευμένος Ald. Med. E. Ar. πεπασσαλευμένος Rob. ὢν deest in Colb. 1. 2. M. 1. 2. G. Ox.

116. "R. P.† θεόσυτος. In hac fabula, 643. Metro Iamb. θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν Μορ-

ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεὸν,
τὸν Διὸς ἐχθρὸν, τὸν πᾶσι θεοῖς
δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὁπόσοι
τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνοῦσιν,
διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
φεῦ, φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς
πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν φοβηθῇς· φιλία στροφὴ ά.
γὰρ ἥδε τάξις πτερύγων
θοαῖς ἁμίλλαις προσέβα
τόνδε πάγον, πατρῴας
μόγις παρειποῦσα φρένας.

φῇς." Burneius. Sed κραιπνόσυτον v. 278. κεκραμμένη Ald. Rob. Conf. v. 790. θέορτον, ἢ βρότειον.

120. θεοῖσι. Ald. Rob.

122. εἰσοιχνεῦσι Ald. Turn. qui cum Robortello, ν paragogicum plerumque omittunt; quod semel monuisse satis est. εἰσιχνεῦσι Rob. εἰσοιχνεῦσιν in priore hujus fabulæ editione præ incuria reliqui; ubique enim formas Ionicas exauctoratas velim. [Sed parum interest] Locutio Homerica est Διὸς αὐλήν. Od. Δ. 74. ubi Eustathius hunc versum citat: sequitur Euripides Hippol. 68. αὐλὰν Ζανός.

123. τῶν βροτῶν Ald Rob.

124. ἂν pro αὖ Φ. κινάθυσμα Ald.

128. Scholiasta Anacreontica hæc vocat, quibus Tragicos usos esse ait ἐν τοῖς θρηνητικοῖς· ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τηροῖ. H. Steph. reponit Τηρεῖ: sed Porsonus corrigit Τυροῖ, et in fragmento apud Scholiastam legit οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν. Meisneri conjecturas prudens taceo.

130. θεαῖς Ald.

κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι·
κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος
διῆξεν ἄντρων μυχὸν, ἐκ δ'
ἔπληξέ μου
τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ· σύ-
θην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.
ΠΡ. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου
χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες
πατρὸς Ὠκεανοῦ, δέρχθητ', ἐσίδεσθ',
οἵῳ δεσμῷ προσπορπατὸς,

133. "*Nonnus*. II. p. 23." R. P.

134. κτύπον Ald.

135. διῆξε μυχὸν Turn. διῆξεν Ald. Rob. ἄντρων μυχὸν D. E. G. M. 1. 2. N. Schol. B.

137. θερμερῶπιν Ald. Rob. θεμεῤῥῶπιν Turn. θερμῶπιν Colb. 1. θεμερῶπιν Steph. quod restituit Bentleius in Epist. ad Mill. p. 66. Stoeberus ad Thom. Mag. v. ἐκπλήττω, actum egit.

138. ἀπέδιλλος Ald.

139. αἶ, αἶ, bis tantum Ald. Rob. Turn. quater Heathius et Cod. B.

140. πολυτέχνου Ald.

141. τ' ἑλισσομένου Ald. Rob.

140. 141. Similes sunt pleonasmi in Eurip. Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Alcest. 512. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵματος. i. e. *Jovis et Alcmenæ fili.* Hippol. 10. Ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος. Soph. Antig. 115. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος.

143. δέρχθητ' ἐσίδεσθέμ' Ald. Rob. C. E. K. M. 1. 2. Colb. 2. Ar. Ox. δέρχθητ' εἰσίδεσθεμ' Med. δέρχθητ' ἐσίδεσθ' Turn. atque ita Porsonus; sed obelo notat. Butlerus pronomen irrepsisse putat: ego potius præpositionem otiosam esse judicabam, atque ideo cum G. Burgesio ejeci: hodie vero, in Turnebi lectione, cum Hermanno acquiesco. Cf. var. lectt. in 226. 1085.

τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

ΧΟ. λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἀντιστρ. α'.
ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα
προσῇξε πλήρης δακρύων,
σὸν δέμας εἰσιδούσᾳ
πέτραις προσαυαινόμενον,
ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις·
νέοι γαρ οἰακονόμοι
κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς
δὲ δὴ νόμοις
Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει, τὰ
πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ.

ΠΡ. εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν θ' Αἴδου
τοῦ νεκροδέγμονος, εἰς ἀπέραντον
τάρταρον ἧκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις

145. ἄκραις Ald.

147. λεύσω Ald.

149. δακρύων σὸν δέμας bis in Aldina repetuntur.

150. εἰσιδούσῃ Ald. Rob. Porsonus et alii. Doricam formam e Turnebo et Cod. N. restitui. εἰσιδοῦσι Schol. B.

151. πέτρᾳ Ald. D. πέτρης Φ.

152. ταῖς Ald. Rob. Turn. Φ. ἀδαμαντοδέτοις Ald. Rob.

153. οἰκονόμοι κρετοῦσ' Ald.

155. δὲ omittit Turnebus, cetерique ante Porsonum editores: sed δὲ δὴ Ald. Rob. et duodecim minimum MSS. metro postulante; non repugnante, quod ait Schutzius.

156. ἀθέσμως Ald. Rob. Turn. ἀθέτως restituit Bentleius Ep. ad Mill. p. 66. ex Hesychio, Ἀθέτως· ἀθέσμως· οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ.

158. νέρθεν θ' Turn.

159. κεκροδ. Ald.

160. ἧκε Ald. Rob. Turn.

ἀγρίοις πελάσας, ὡς μήτε θεὸς,
μήτε τὶς ἄλλος τοῖσδ' ἐγεγήθει.
νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

ΧΟ. τίς ὧδε τλησικάρδιος — στροφὴ β'.
θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;
τίς οὐ συνασχαλᾷ κακοῖς
τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ

161. ἀγρίως Edd. omnes: obelo notat Porsonus. ἀγρίοις Med. G. Colb. 1. N. MSS. apud Stephanum; quod verum puto: infra v. 182. πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. μήποτε θεὸς Ald. Rob. et codices nonnulli. Nescio an huc respexerit Porphyrius in Epist. ad Anebon. Ægypt. p. 8, 7. ed. Gale. δεσμοῖς ἀλύτοις ἀνάγκης. vid. infra v. 1088. ἀλύτως Elmsleius.

162. ἐπεγήθει Ald. Turn. ἐπιγεγήθῃ Rob. ἐπεγεγήθει D. E. ἐπιγήθῃ Guelph. Φ. Secutus sum Elmsleium, qui in Censura prioris nostræ editionis ἐγεγήθει reponendum esse monuit, primam versus partem infeliciter tentans.

163. Eustath. ad Il. Δ. p. 472, 44. κίνυγμα τάλας Elmsleius.

164. ἐχθροῖσιν Rob. ἐπίχαρμα Ald. Rob. D. N. Colb. 1. Ox. ἐπιχάρματα E. K. ἐπίχαρμα defendi possit, modo ita interpungas, νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας, Ἐχθροῖς ἐπίχαρμα, πέπονθα. cui simillimum illud Theognidis v. 1103. Οἴμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς, Τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δεινὰ παθὼν, γενόμην. Il. K. 193. μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσι. Eurip. Herc. F. 458. Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην Ὕβρισμα, κἀπίχαρμα, καὶ διαφθοράν. Theocrit. B. 20. Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; Pers. 1035. χάρματα δ' ἐχθροῖς. Sed vulgatum præstat. Confer Valcken. ad Phœniss. 1549.

165. Videtur adumbratum esse ex Homerico τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Il. I. 77.

167. ξυνασκαλᾷ Ald. Rob. Forma vetus ἀσχαλάω pro ἀσχάλλω occurrit Iph. A. 925. Orest. 755. Archiloch. Stobæi p. 107. notante Porsono ad Orest. quibus locis adjicias v. 251. hujus fabulæ.

168. δίχα γ' ἑνὸς Colb. 1. N.

θέμενος ἄγναμπτον νόον
δάμναται οὐρανίαν
γένναν· οὐδὲ λή-
ξει πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ, ἢ παλάμᾳ τινὶ
ταν δυσάλωτον ἕλῃ τὶς ἀρχάν.
ΠΡ. ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κραταιαῖς
ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,
χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις,
δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου
σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.
καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς
ἐπαοιδαῖσιν θέλξει, στερεάς τ'
οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας, τόδ' ἐγὼ
καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων

169. Porsonus in Orest. 248. confert scolium apud Athen. XV. p. 695. καθαρὸν θεμένη νόον. quod Stanleius quoque contulerat. Tyrtæus apud Stob. L. p. 189. Grot. ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος. Locutio ab Homero fluxit. Il. I. 625. αὐταρ Ἀχιλλεὺς Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Monendi sunt tirones ἀεὶ non cum voce θέμενος, sed cum δάμναται capiendum esse.

173. τὴν et ἀρχὴν Ald. Rob.

174. ἀπ' ἐμοῦ Med.

179. καίτοι μ' οὔτι Ald. καί μ' οὔτοι Rob. καίτοι μ' οὐ Turn. καί μ' οὔτι M. 1. 2. Ox. Φ. perpetua confusio inter τοι et τι; vid. Valcken. ad Phœniss. 455. μελιγλώσσης codd. aliqui, quod non est Græcum. "*MS. Oxon.* καί μ' οὔτι. *lege* καί μ' οὔτε. *confer* 244. 5. (252. 3.) 260. 1. (268. 9.) *Eurip. Orest.* 293. ἐγώ θ' ὁ τλήμων, *ut legendum est pro* ἐγὼ δ', *utque edere debebat Brunckius ex Marklandi emendatione.*" R. P. Adjicias Sophocl. Antig. 763. Eurip. Hecub. 1212. Hippol. 304.

180. ἐπ' ἀοιδαῖσι Ald. ἐπαοιδαῖν Rob.

δεσμῶν χαλάσῃ, ποινάς τε τίνειν
τῆσδ' αἰκείας ἐθελήσῃ.
ΧΟ. σὺ μὲν θρασύς τε, καὶ πικραῖς ἀντιστρ. β'.
δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,
ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.
ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διατόρος φόβος·
δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
πᾶ ποτε τῶνδε πόνων
χρή σε τέρμα κέλ-
σαντ' ἐσιδεῖν. ἀκίχητα γὰρ ἤθεα, καὶ κέαρ
ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.
ΠΡ. οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ

183. τε μοι τίνειν Ald. Rob. M. 1.

184. αἰτίας Rob. αἰκίαις ceteri. αἰκείαις Elmsleius. post αἰκίας Colb. 1. N. inserunt καὶ μαστίξεως.

188. ἐρέθισε Elmsleius cum Turn. ceteri ἠρέθισε.

189. "R. P.† γὰρ ἀμφί. Quod receptum, δέδια δ' pro δέδια γὰρ, ex monitu est ipsius R. P." Burneius. δέδια γὰρ Ald. Rob. Turn. δὲ in gemella locutione adhibet Sophocl. Œd. Col. 1468. ἔπτηξα θυμόν....τί μὰν ἀφήσει τέλος; δέδια δ'.—σὰς τύχας Ox.

190. ὅπῃ Ald. ὅποι Rob. ὅπα octo MSS.

191. τέρμ' ἀκέλσαντ' Ald.

193. οὐ παράμυθον Med. C. L. Ox. sed antiqui poetæ α privativum aliquando produxerunt, et in voce ἀθάνατος semper, notante Porsono ad Med. 139. Etym. M. p. 44, 49. τὸ γὰρ τῆς στερήσεως ἄλφα, ἀεὶ ἐν συστολῇ παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος, quorum primas ab Homero semper produci notat Eustath. ad Il. A. p. 142, 26. Sed in aliis etiam vocibus idem eum fecisse crediderim; ἀπόλεμος ubique apud Homerum rescribendum suspicor. Sic ἀπάλαμον Hesiod. Op. I. 20. Strabo IX. p. 419. B. ἐκτέτασθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν (τοῦ Πύθια) ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου καὶ ἀκαμάτου.

194. θρασύς τε Ald. θραχύς τε Rob. θραχὺς Turn. θρασὺς Colb.

τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. ἀλλ' ἔμπας
μαλακογνώμων
ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ·
τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν,
εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει.
ΧΟ. πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι,
οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται;
δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.
ΠΡ. ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
ἄλγος δὲ σιγᾷν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου,
στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο—
οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον,

2. K. Φ. sic v. 80. θρασύτητα M. 1. 2. "*Eurip. Supp.* 441. *Sext. Empiric. adv. Mathem.* II. 31. μηδένος γὰρ ἐπιστατοῦντος νόμου, ἕκαστος ἐν χειρὶ τὸ δίκαιον εἶχε." R. P. Euripidis locum videas in Glossario. Cf. Eustath. ad Il. B. p. 201, 20.

195. ἔμπας, οἴω Ald. Rob.

197. τόθ' G. ῥεχθῇ varia lectio in A. B. Φ.

198. στορέσας τ' Rob. "*Suid.* v. Διογένης. *J. Fr. Gronov. Obs.* III. 22. p. 636." R. P. Æliani locus apud Suidam hic est; ἀκούσας τοίνυν ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν.

199. εἰς ἀριθμὸν Ald. Rob. "*Callim. Fr.* 199. *Homerid. H. in Merc.* 521. *Ruhnken. Ep. Crit.* I. p. 28." R. P.

204. βλάπτῃ Ald. Rob. Turn.

205. Vid. supra 106. Aristoph. Lys. 713. ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ. Vell. Paterc. 11. 18. *Vir neque silendus, neque dicendus sine cura.*

206. πανταχοῦ Φ. δύσποτμος F. K. confer nostri Suppl. 376.

209. ἕδρης Ald. et codices non-

ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν
σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν—
ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων, πιθεῖν
Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
οὐκ ἠδυνήθην· αἱμύλας δὲ μηχανὰς
ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν,
ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις,
καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,
τὸ μέλλον ᾗ κραίνοιτο προυτεθεσπίκει.
ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν, οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν
χρείη, δόλῳ δὲ, τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.
τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου,
οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε

nulli, quod malunt Brunckius, Schutzius et Butlerus.

210. ἀνάσσῃ Ald.

212. ἐντεῦθεν C. H. ἐνθεῦτ' E. ἄριστα C. H. Colb. 1.

214. δέ μου Rob.

216. ἀμοχθεὶ Ald. Rob. Turn. ἀμοχθὶ Med. recte, ut opinor: confer quæ in Glossario dixi.

217. Tzetz. ad Hesiod. Op. 9. ἐμὴ C. M. 2. Colb. 1. 2. Φ.

218. ἀλλὰ καὶ γαῖα Ald. Hunc versum Schutzius spurium esse judicat, sed jure defendit Butlerus.

219. Vulgo προὔτεθεσπίκει, sed nescio quare spiritus in hujusmodi crasibus servetur, ideoque eum posthac delebo. κράνοιτο Elmsl.

221. χρὴ ἢ Ald. Turn. χρεῖ' ᾗ Rob. χρείη restituit Dawesius: similiter variatur Sophocl. Antig. 884. ὑπερέχοντας Ald. Rob. ὑπερέξοντας Turn. Canter. ὑπερσχόντας Porsonus. Aoristum postulat sensus.

222. ἐξισουμένου Rob.

224. κράτιστον Rob. δὲ Ald. Conf. Aristoph. Equit. 30. Κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν

ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα,
ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς
κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον,
αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος,
κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο.
ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.
ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἥντινα
αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον εἰς θρόνον
καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα

Θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν που πρὸς βρέτας. Vide Glossarium.

225. προσλαβόντι Ald. Rob. Turn. προσλαβόντα N. Cant. 1. Brunckius, Porsonus; qui in Eurip. Med. 658. ἀνοίξαντα pro ἀνοίξαντι restituerunt. Idem in Rhadamantho ap. Stob. Flor. p. 269. Grot. ἄλλῳ δ' ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν Λέγοντι, πείθειν τοὺς πέλας τόλμῃ κακῇ. Sed in Eclog. p. 177. Grot. ubi eadem exstant, recte legitur λέγοντα. vide Brunck. ad Apoll. Rh. I. 356. Koen. ad Gregor. p. 33. Duker. ad Thucyd. IV. 3. Constructio Herodoto familiaris: vid. I. 3. 19. IV. 81. et confer notata ad Agam. 1022.

227. μελεμβαθὴς Ald. μελεμβαφὴς Rob. μελαμβαθὺς Turn. Codices inter hæc et μελαμβαθὴς variant: similis confusio in Euripidis Phœniss. 1024. vid. infra 1065. et Glossarium in voce.

231. ἐξημείψατο edd. ἀντημείψατο Ar. M. 2. quod in textum demum recepi. Theb. 1049. κακοῖσιν ἀντημείβετο. Choeph. 121. τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Archilochus ap. Theophil. ad Autolyc. p. 195. ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

232. Eurip. Hipp. 7. ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε.

234. ἐρωτᾶτέ μ' Ald. M. 1. ἐρωτατ' ἐμ' Rob.

237. Brunckius ἐκαθέζετ', sed

ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο
ἀρχήν· βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' ἀϊστώσας γένος
τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον.
καὶ τοισίδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.
ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· ἐξερυσάμην βροτοὺς
τοῦ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν.

vide Porsonum Suppl. Præf. ad Hec. p. xvii. Stanleium, Heathium, et Butlerum offendit temporum mutatio, quæ tamen satis frequens est. Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο, Κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περᾷ. Eurip. Iph. T. 940. ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ Εἰς χεῖρας ἦλθε, μεταδρομαῖς Ἐρινύων, Ἐλαυνόμεσθα φυγάδες. ubi legitur ἠλαυνόμεσθα. Cf. ibid. v. 78. Helen. 12. Nostrum respicere videtur Plutarchus Consol. ad Apollod. p. 194. καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμάς. idem factum memorat Aesopus in brevi fabella apud Plutarch. Consol. ad Uxor. p. 1082. τοῦ Διὸς τὰς τίμας διανέμοντος τοῖς θεοῖς, ᾔτει καὶ τὸ Πένθος. ἔδωκεν οὖν αὐτῷ, παρὰ δὲ τοῖς αἱρουμένοις μόνοις καὶ θέλουσι. Confer Hesiod. Theog. 73.

239. ταλαιπόρων Ald. Rob.

341. φυτῆσαι Ald. φυτεῦσαι Rob. contra metrum.

242. τοῖσιν edd. et MSS. τοισίδ' Elmsleius, qui notat has voces passim permutari, ut in Eurip. Med. 1294.

243. ἐγὼ δὲ τόλμης Ald. Rob. Turn. τόλμησ' Med. Schol. B. Steph. unde Valcken. ad Phœniss. 856. veram lectionem restituit, quæ in Cod. F. totidem literis exarata est. ὁ τολμῆς M. 1. Ven. 2. ἐξελυσάμην Rob. Eurip. Alcest. 11. ὃν θανεῖν ἐῤῥυσάμην.

244. τὸ Rob. Med. Φ. Verbis negandi et impediendi μὴ adjici notissimum est: vid. Herman. ad Viger. not. 271. quod tamen non constanter factum est. Eurip. Heracl. 661. τίς νιν εἶργε συμφορὰ Σὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα; Soph. Œd. T. 129. εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι. cf. Ajac. 70. Herod. V. 92. οἶκτός τις ἴσχει ἀποκτεῖναι. Vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 141. et ad L. Bos. p. 555. et omnino Hermannum de Pleonasmo pp. 218—220. Notabile exemplum est Eurip. Ion. 391. πρὸς θεοῦ Κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ὃ βούλομαι, ubi observanda quoque numerorum enallage.

τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν.
θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
οὐκ ἠξιώθην αὐτὸς, ἀλλὰ νηλεῶς
ὧδ' ἐῤῥύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα.
ΧΟ. σιδηρόφρων τε κὰκ πέτρας εἰργασμένος,
ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ
μόχθοις· ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
ἔχρῃζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.
ΠΡ. καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾷν ἐγώ.
ΧΟ. μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;
ΠΡ. θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.
ΧΟ. τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;

245. τοι omittit Ald. τῷ ταῖς Med. κνάπτομαι Musgravius conjecerat in margine libri sui.

246, αἰγειναῖσιν Rob.

248. Edd. et MSS. ἀλλ' ἀνηλεῶς. Quod dedi, ex Elmsleii monitu est, qui contulit Choeph. 240. καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου. supra 42. ἀεί γε δὴ νηλὴς σύ. cf. Gloss.

249. Cod. D. virgulam post Ζηνὶ habet, ἐῤῥύθμισμαι Ζηνί. Obiter corrigendus est Schol. A. τῶν δὲ μέσων τὸ ῥυθμίζειν ἐστίν. lege μέτρων. [Recte se habet μέσων, "mediam significationem habentium." *Dobræus*.]

250. Eustath. ad Od. Ψ. p. 1940, 57. Pindarus apud Athen. XIII. p. 601. Ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἠὲ σιδάρου κεχάλκευται μελαίναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί.

253. ἀλγύνθην Ald. Rob. Turn.

254. ἐλεεινὸς Ald. Rob. Turn. Atticos ἐλεινός tantum usurpare monet Porsonus Præf. ad Hecub. p. vii.

255. οὐ μήν τοι Colb. 1.

256. θνητοὺς ἔπαυσα Ald. Rob. Turn. quos sequitur Hermannus Obs. Crit. p. 5. θνητούς γ' Lips. 2. Pors. *Imo; mortales*, &c. Nicephor. ad Synes. p. 406. prave μόνον exhibet, et mox κατοικίσας, haud male; ita quoque Schol. A. "*Plato Gorg*. 523. *D*. (290.)" R. P.

ΠΡ. *τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.*
ΧΟ. *μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.*
ΠΡ. *πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα.*
ΧΟ. *καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;*
ΠΡ. *ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.*
ΧΟ. *τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν*
αἰκίζεταί τε, κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν;
οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;
ΠΡ. *οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.*
ΧΟ. *δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι*
ἥμαρτες; ὡς δ' ἥμαρτες, οὔτ' ἐμοὶ λέγειν
καθ' ἡδονὴν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
μεθῶμεν· ἄθλου δ' ἔκλυσιν ζήτει τίνα.
ΠΡ. *ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα*
ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς
πράσσοντ'· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.

261. φλογοπὸν Ald.

265. οὐδὲν Rob.

266. ἐκείνω Ald. δοκεῖ Rob.

270. ἄθλον Ald. ἄθλων Rob. Turn. Porson. ἄθλου Med. Colb. 2. G. K. M. 1. 2. Φ. Schol. B. Ald. marg. recte. cf. v. 65.

272. νουθεθεῖν Ald. τοὺς κακῶς πράσσοντας omnes MSS. et edd. Porsonus obelo notat. πράσσοντας· εὖ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην Elmsleius. Heathii correctionem, quam et Stanleius quoque in curis posterioribus notarat, in textum recepi. Locum mihi indicavit Gaisfordius e Phrynichi Apparatu Sophist. MS. qui hanc emendationem defendere videtur. ἐλαφρὸν παραινεῖν τῷ κακῶς πεπραγότι. ἐλαφρὸν σημαίνει τὸ ῥᾴδιον καὶ κοῦφον. Terent. Andr. II. i. 11. *Facile omnes quum valemus recta consilia ægrotis damus.* Quod ex Menandri versu expressum fuisse notat Muretus V. L. I. 9. Ὑγιὴς νοσοῦντα ῥᾷστα πᾶς τις νουθετεῖ.

ἑκὼν, ἑκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι·
θνητοῖς ἀρήγων, αὐτὸς εὑρόμην πόνους.
οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοιαῖσί με
κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.
καίτοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη,
πεδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας
ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.

274. Tzetz. Chil. I. 281.

275. θνητοῖς δ' Ald. Turn. Copulam cum Robortello omisi, Elmsleio obsecutus. De verbo εὑρέσθαι media voce posito, vid Dawes. M. C. p. 454. ed. Kidd.

276. οὐ μέν τοι Ald. μέν Turn. et Grot. οὐ μήν γε M. 2. Ar. Ven. 2. τοιαισίδε Elmsl.

277. κατισχανεῖσθαι Ald. Rob. Turn. κατισχνανεῖσθαι D. Priorem esse veram scribendi rationem credit Porsonus ad Orest. 292. et ab Atticis propter sonum prælatam: nec valde dissimile esse ait, quod ἐχθραίνω dicere noluerint pro ἔχθαίρω. Magni viri rationes minus perspectas habeo, in ejus licet verba modo non jurare sim addictus. ἐχθραίνω enim et ἐχθαίρω a diversis vocibus derivantur; nec, quia ἐχθαίρω amarint Attici, ab analogia eos penitus recessuros fuisse crediderim, ἰσχαίνω pro ἰσχναίνω scribendo, quum hoc ab ἰσχνός, cujus nulla formæ varietas, profluxerit. Quod si verbum ἰσχαίνω adhibuerunt, illud potius ab ἴσχω ductum est, ut a χαλέπτω χαλεπαίνω, quanquam usitatius ἰσχάνω. In Eumenid. 267. Porsonus edidit καὶ ζῶντά σ' ἰσχάνασ' ἀπάξομαι κάτω, sed per errorem typographicum, etsi ἰσχάνασ' quoque citat LL. TT. (id est Lodovicus Theobaldus) in Misc. Obs. II. p. 166. Ald. Rob. Turn. ἰσχνάσασ'. Schutzii ἰσχνάσασ' non est Græcum.—Toupius in Suid. III. p. 88. non male πεδάρσιον.

279. καί μοι Ald. Turn. καὶ μὴν M. 1. 'δύρεσθ' Ald. Rob. Turn. δύρεσθ' Med. Recte; vid. Porson. ad Hecub. 734. et Med. 160.

Ibid. "*Errat Kusterus ad Hesych.* v. δνάζει *Taylorus Lect. Lysiac.* IX. p. 701." R. P.

280. De forma adverbii πεδοῖ dubitat Elmsleius, quam tamen diserte agnoscit vetus Schol. in Dionys. Thrac. p. 945, 2. ed. Bekker. Vid. Glossar. βλαβὰς v. l. apud Schol. A.

πίθεσθέ μοι, πίθεσθε, συμπονήσατε
τῷ νῦν μογοῦντι. ταὐτά τοι πλανωμένη
πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

ΧΟ. οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας
τοῦτο, Προμηθεῦ·
καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσυτον
θᾶκον προλιποῦσ', αἰθέρα θ' ἁγνὸν,
πόρον οἰωνῶν, ὀκριοέσσῃ
χθονὶ τῇδε πελῶ· τοὺς σοὺς δὲ πόνους
χρῄζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
διαμειψάμενος πρὸς σὲ, Προμηθεῦ,
τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν
γνώμῃ, στομίων ἄτερ, εὐθύνων.

282. πύθεσθε Schol. B. πείθεσθε edd. πίθεσθε ex monitu Elmsleii edidi, quod et haud monitus in hac editione fecissem. In Euripidis Hippolyto priore apud Stob. LXXIII. p. 434.=311. pro γυναικὶ πείθου μηδὲ τἀληθῆ κλύων, legendum forsan πιθοῦ γυναικί.

283. ταῦτά Turn. D. F. N. Schol. A. et B. Brunck. Elmsleius.

287. κραιπνόσσυτον Ald. Rob. Turn. κραιπνόσυτον restituit Bentleius Diss. de Phalar. p. 140.

288. θῶκον Ald. Rob. Turn. θᾶκον Med. C. H. M. 1. 2. Br. Pors. Sch. αἰθέρ' ἁγνὸν Ald. Rob.

289. ὀκρυοέσσῃ Ald. Rob. Turn. ὀκριοέσσῃ M. 2. N. quod Brunckius recte hic et in Theb. 302. reposuit.

291. ἀκούσειν Rob.

292. Eustath. in Od. E. p. 1545, 49. οὕτω καὶ ὠκεανὸς, τό τε ὕδωρ αὐτὸ, καὶ ὁ μυθευόμενος ὡς θεός· ὃν ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος ἐπὶ γρυπὸς καθίζων, ἐξάγει πρὸς θέατρον.

ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ·
τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως
ἐσαναγκάζει, χωρίς τε γένους,
οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν
νείμαιμ', ἢ σοί.
γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην
χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι· φέρε γὰρ,
σήμαιν' ὅ τι χρή σοι ξυμπράσσειν·
οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ
φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

ΠΡ. ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν
ἥκεις ἐπόπτης; πῶς ἐτόλμησας, λιπὼν
ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ
αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
ἐμὰς ἀφῖξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,

296. ξυναλγῶ Ald. Rob. Turn.

300. νέμοι μ' Ald. νέμοιμ' Rob. Med. M. 1. γε νέμοιμ' Turn.

301. γνώσῃ Ald. Rob. Turn. ἐτήτυμ' Ald.

302. σὲ χαριτογγλωσσεῖν Ald. σοὶ τὸ χ. Rob. χ. σοι. D. E. F. M. 1. χ. σ' N. Corrupte citatur ab Athenæo IV. p. 165. D.

303. συμπράττειν Ald. Rob. Turn. εἴτι Rob.

304. ποτε φῆς Ald. E. H. Colb. 2. Barocc.

306. δὴ omittit Ald.

309. αὐτόκτιστ' Ald. Rob.

310. "*Scholiastes* B. *legisse videtur* ἢ θεωρὸς ὢν Τύχας ἐμας. *Dorice scilicet!*" R. P.

311. συνασχαλῶν Ald. Rob. Turn.

τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.

ΩΚ. ὁρῶ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
γίγνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
ῥίψεις, τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
παρόντα μόχθων, παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
γλώσσης, Προμηθεῦ, τἀπίχειρα γίγνεται.

315. Eurip. Phœniss. 470. παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν.

317. γίνωσκε Ald. Rob. Turn. μεθάρμοζε Rob. μεθάρμοσον Viteb. Terent. Andr. I. ii. 16. *Nunc hæc dies aliam vitam adfert, alios mores postulat.*

320. ἀπωτέρω Rob. Guelph.

321. κλύη Ald. Incertus apud Stob. Floril. I. p. 125. Μηδὲν σὺ ποίει πρὸς τὸ νηπιώτερον· Πόῤῥω γὰρ ἑστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν κλύει, quod corrupte a Plutarcho citatur πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν βλέπει, ubi Valcken. Diatrib. p. 33. corrigit ἕκας, Stobæi non recordatus. Heerenius corrigit μήπου σὺ ποίει. MSS. μὴ μουσοποίει: suspicor μὴ τοῦτο ποίει. Fragmentum tractaverunt Wyttenbach. ad Plutarch. de Sera Num. Vind. p. 19. Luzac. Exercit. Acad. p. 114. Eumen. 297. κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεός.

322. παρόντων D. Lectio non temnenda foret μόχθων παρόντων.

324. τῶν pro τῶνδε Ald.

325. λέγων Seld. Schol. B.

σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
οὔκουν, ἐμοί γε χρώμενος διδασκάλῳ,
πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι,
ἐὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.
ἦ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὢν περισσόφρων, ὅτι
γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται;
ΠΡ. *ζηλῶ σ', ὅθ' οὕνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,*
πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί.
καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω.
πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ.

330. " *V. Tzetz. in Hesiod.* p. 175. *ubi duo sunt versus desumti ex Sophocle apud Plutarch. Demetr.* p. 911. *C.*" R. P.

335. λαυροστόμει Ald. Citat Scholiasta Nicandri fol. 72.

336. περισώφρων Ald. Rob. περισσώφρων M. 1.

337. προσγίνεται Ald Robort. Turn. προστρίβεται Edd. posteræ, Stobæus, p. 218. et Mich. Apostol. VI. 36. quod magis Æschyleum esse nemo non videt. Stobæi locum indicavit R. P.

338. ζημίας Rob.

340. μηδέν Rob.

341. πείθεις Med. Mox εὐπειθὴς Ald. Rob. Sed εὐπιθής apud Tragicos ubique scribendum. In Agam. 282. perperam vulgatur πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις; ubi legendum εὐπιθῆ σέβεις. recte in v. 984. θάρσος εὐπιθές. Corrigendi pariter Supplicum v. 618. Choeph. 257. Eurip. Androm. 811. Vox formatur ab aoristo, ut εὐγενής, εὐσταλής, εὐλαβής, et similia. De γὰρ parvo intervallo repetito vid. Porson. ad Med. 138.

ΩΚ. πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς,
ἢ σαυτόν· ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.
ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς μ' ἀντισπάσῃς.
αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ
δώσειν Διʹ, ὥστε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
ΠΡ. τὰ μέν σ' ἐπαινῶ, κοὐδαμῆ λήξω ποτέ.
προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἀτὰρ
μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ, οὐδὲν ὠφελῶν
ἐμοὶ, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων·
ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα
θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.
οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι
τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους

343. ἔχεις pro ἔφυς Φ.

344. De λόγῳ et ἔγρῳ, sibimet invicem oppositis, vid. Porson. ad Eurip. Phœn. 512.

345. μηδαμῶς ἀντισπάσῃς omnes edd. μ' ex codicibus M. 1. et 2. inserui.

348. Valcken. ad Phœniss. 1723. corrigit ἐπαινῶν οὐδαμῆ, sed Schutzius apte confert v. 170.

349. προμηθίας C. et D. solenni errore.

353. εἵνεκα Ald. Rob. Turn. quod non agnoscunt Attici. οὕνεκα rescripsit Dawesius M. C. p. 195.

354. πημοναῖς Ald.

355. καὶ Ald. Rob. Turn. ceterique ante Porsonum editores, qui χ' αἱ rescripsit. Sed illud demum prætuli, post Hermannum et Elmsleium. Restituendum autem χ' αἱ pro καὶ apud Theocrit. 11. 12. Oceani personam, vulgo huic versui præpositam, Elmsleio obsecutus, delevi, qui acute vidit, totam hanc ῥῆσιν Prometheo continuandam esse.

356. πρὸς ἑσπέροις τόποις scribendum censet Valcken. ad Hippol. 1048. sed vulgatum tuetur Brunckius, et citat Pers. 230. πρὸς δυ-

ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
ὤμοιν ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
ἄντρων ἰδὼν ᾤκτειρα, δάϊον τέρας,
ἑκατογκάρανον πρὸς βίαν χειρούμενον
Τυφῶνα θοῦρον, ὅστις ἀντέστη θεοῖς,

σμαῖς ἡλίου, ubi tamen δυσμαῖς exhibent Ald. Rob. Turn. et v. 819. ubi iidem γῇ. Certe usitatior est tertius casus; Eurip. Androm. 1070. γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν, ubi paullo melius videtur τέρμοσιν. Orest. 986. λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις ᾐόσιν.

357. κίονα citat Eustath. ad Od. A. p. 1389, 61. An legendum κίων οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς, Ὤμοιν ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον?

358. ὤμοις Ald. Turn. ὤμοιν Rob. Pors. atque ita citat F. Ursinus ad Virgil. Æn. IV. 247. ὠμοίαν D. ὤμοις vero Plutarch. de Facie in Orbe Lunæ p. 1702. a Porsono indicatus in nota MSta.

361. ἑκατογκάρηνον Ald. Rob. Turn. Brunck. M. 1. ἑκατογκάρηνον Pauw. Pors. ἑκατογκάρανον, utpote magis Atticum, dedi; κάρηνον enim Ionicum esse credo. Choeph. 526. καρανοῦται λόγος. 703. μὴ καρανῶσαι. Eumenid. 186. καρανιστῆρες δίκαι. In Rhesi v. 817. καρανιστὴς μόρος. Palæphatus de Incredib. p. 55. ed Gale. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, καλός τε καὶ μέγας ὁ τρικάρηνος κύων. Scholiasta Venet. qui Palæphatum, vel auctorem unde Palæphatus hæc desumserat exscribit ad Il. Θ. 368. habet τρικάρανος, sed errore, credo, pro τρίκρανος, vid. Pierson. Verisim. I. 5. p. 67. Hesych. Ἑκατογκάρανοι. cetera glossa corrupta est. Herman. Præfat. ad Hecub. p. 52. in hoc versu legit ἑκατοντάκρανον. Butlerus obiter monet legendum ἑκατογκέφαλον in Aristoph. Ran. 476. recte; et sic dudum legerat Brunckius. Alibi confusa sunt κεφαλή et κάρηνον, vid. Schneider. ad Orph. p. 183.

362. Ita Gaisfordius, probante Porsono. θοῦρον πᾶσιν ὃς Ald. Rob. Turn. πᾶσ' ὃς Stanl. Brunck. elisione Tragicis ignota. "*In Sophocl. Œd. Tyr.* 118. *MS. Trin. inserit* πάντες *post* γάρ. *In Aristoph. Av.* 1080. δείκνυσι πᾶσι *habet Suidas v.* Φιλοκράτης. *cf. Eurip. Phœniss.* 520. *cum Gataker. Adv. Misc.* p. 174. *B. Sophocl. Œd. Tyr.* 110. *cum Suid. v.* ἁλωτόν. [*Eurip apud Stob.* lxii. *Gr.* p. 261.] *Plut. Op. Mor.* p. 988. *A. Aristoph. apud Etym.* 394, 32. *Ter. Hec.* II. i. 13.

σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον·
ἐξ ὀμμάτων δ' ἤρτραπτε γοργωπὸν σέλας,

in Bembino. [*Calv. Quinct.* p. 449. *Aquil.* 40.] *Quinct.* X. I. 24. omnes *pro* magni *MS. Goth. Edd. Jens. Colin. Æschyl. Theb.* 256. *H. in Cerer.* 481. *Pausan.* II. 14. p. 143. *Epigr. apud Plut.* II. p. 870. *F. Dion. Chrysost.* 39. p. 459. *C. Euripid. Plutarch.* p. 526. *C. D. Laert.* IV. 35. *Herodot.* VI. 86, 1. p. 477, 34. *omittit* πάσης *Stobæus* XXVII. p. 195, 38. τάν τε *pro* πάντες *legendum in Demosthene de Corona* p. 503." R. P. Magni Viri exemplis adjici potest Machon Athen. VIII. p. 341. C. ubi πάντων irrepsit. Nostri locum indicavit Gaisfordius, Theb. 254. Αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν, ubi κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν, quod Porsonus dedit, exhibet Cod. Selden. Idem Vir doctus addit Epicharmum apud Olympiodor. in Platonis Phæd. c. 10. et Iamblichi Vit. Pythag. p. 184. ed. Kust. quibus adjicio Tzetz. ad Lycophr. 17. Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 1082. aliter corrigit; "Τυφὼς apud Atticos, quantum memini, non crescit in obliquis. Τυφῶν', quod passim occurrit, in Τυφὼν mutandum est. Apud Æschylum Prom. 354. legerem Τυφὼν, ἅπασιν ὅστις ἀντέστη θεοῖς." Et certe in Theb. 517. Τυφῶ in genitivo occurrit. vid. Glossar. in Agam. 639. Sed in Eurip. Herc. Fur. 1272. τρισωμάτους Τυφῶνας, ubi Γηρυόνας conjicit Elmsleius: neque profecto coarctanda est Æschyli dialectus intra severioris Atticismi limites. θοῦρον e librarii manu irrepsisse vix crediderim. G. Burges conjicit Τυφῶνα θῆρ' ὃς πᾶσιν.—Ita olim scripseram; postea vero intellexi, eruditos quosdam dubitare de hoc usu pronominis ὅστις; Matthiæum scilicet secuti, qui ad Hymn. Homerid. III. 158. negat. ὅστις apud antiquos simpliciter poni pro pronomine relativo; et profecto rarissime ponitur, licet aliter sentiat Butlerus, qui monuit ὅστις non infrequenter in hoc sensu occurrere; cujus tamen rei nullum exemplum protulit. Eurip. Alcest. 246. καὶ τάσδε τύχας λεύσσων βασιλέως, Ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου, ubi ὃς in editiones irrepserat. Cf. Hippol. 947. Monk. Sophocl. Ajac. 1299. Ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγὼς, Ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας κ. τ. λ. Leonidas in Anthol. III. xxii. 38. φεῦ τάλαν, ὅστις Νηρεΐδων νύμφας ἔσχες ἀπιστοτέρας. Homerus quidem dixit Iliad. Ψ. 43. Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις γε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, quod contra Matthiæum protulit Hermannus; sed particula γε constructionem paullo diversam reddit. Callimachus vero H. Apoll. 22. Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται

ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ.
ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς,
ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος·
καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας
κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου,
ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

ἄλγεα πέτρος, Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται. ubi obiter moneo legendum esse χ' ὡ μὲν δακρυόεις. Idem H. Del. 156. Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινώτατη ἄλλων. diversa paullo est ratio Agamemnonis v. 1401. Θαυμάζομέν σου γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος, Ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον. vid. infra 784.

363. γαμφηλῇσι Ald. Turn. codd. aliqui, et Eustath. ad Il. E. p. 579. Librarii formas Ionicas sæpissime invexerunt, circa Homerum maxime versati, quos Brunckium toties secutum esse miror. δειναῖσι γαμφηλαῖσι Rob. et Eudocia apud Villoison. Anecd. Gr. p. 406. sed διναῖσι. "δειναῖσι *Tzetz. ad Lycoph.* 177. *Sed ibi MS. recte* σμερδναῖσι." R. P.

Ibid. φόβον Rob. Med. D. φόβος, φόνος, et φθόνος sæpissime permutantur: vid. Theb. 123. 244. Eurip. Orest. 1599. Hecub. 245. Phœniss. 489. Med. 265. φόνον tuentur Eustathius et Schol. A. Hinc defendi potest vulgata lectio in Hymn. Homer. I. 361. λεῖπε δὲ θυμὸν Φοινὸν ἀποπνείουσ', quod tentat Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 21. probante Wyttenbachio in Bibl. Crit. VIII. p. 18. Confer Sophoclis locum in Glossario.

366. ἄγριον βέλος codd. aliqui.

367. καταιβάτης κεραυνός. Horat. Od. III. iv. 42. "*Scimus ut impios Titanas immanemque turmam* FULMINE *sustulerit* CADUCO."

370. Toupius in Hesych. IV. p. 90. suspicatur ἐφεψολώθη a ψόλος: sed unde hoc ἐφ? κἀξεβροντήθη Ald. Rob. Turn. -τίσθη N.

371. πανάωρον Ald. παρήωρον Rob. Locutio est Homerica, Il. H. 156. Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

373. ἱπνούμενος Ald. Rob. Turn.

κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ
Ἥφαιστος, ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας·
τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον
θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης,
καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.
σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
χρῄζεις· σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι·
ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
ἔς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.

ΩΚ. οὐκοῦν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;

Schol. Aristoph. Vesp. 139. ἰπνούμενος C. Steph. Hemsterh. ad Plut. 810. Toup. in Hesych. p. 563. Eustath. in Il. A. p. 16. Καὶ ἰποῦν ῥῆμα τὸ βλάπτειν παρ' Αἰσχύλῳ. Cf. quæ in Glossario scribuntur. Brunckius ἰπνούμενος reliquit, sed reliquisse dolet ad Aristoph. Lysistr. 291. Eq. 124.—ῥίζῃσιν Ald. Rob. Turn.

377. Ita Rob. Ceteri λευρὰς, obelo notat Porsonus.

379. θερμῆς Rob. C. F. Colb. 1. M. 2. N. Schol. A. et B. ἀπλείστῳ C. F.

381. οὐ ἄπειρος Rob.

384. λοφήσῃ Ald. λωφήσω C.

385. γινώσκεις edd. primæ. Hanc varietatem, et η pro ει in secundis præsentis et futuri passivi personis scriptam non posthac notabo. V. D. in Comm. Societ. Lips. Tom. II. p. 284. conjicit Οὐκ, ὦν Προμηθεὺς, ut supra v. 336. Ἡ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὢν περισσόφρων, ὅτι, κ. τ. λ.

386. ψυχῆς Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 177. Eustath. ad Il. Θ. p. 696, 34. Æschyli versus apud Stob. Serm. XVIII. p. 154. Gesn. 103. Grot. ex hoc loco corruptus videtur, Ὀργῆς ματαίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι, pro ἰατροί; quod notavit V. D. Lipsiensis, qui confert Menandri locum, Cleric. p. 276. Λυπῆς ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος, Ψυχῆς

ΠΡ. ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ,
καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.

γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἰάματα. Aliter citat Scholiasta noster ad hunc versum, quem exscribit Bisetus ad Aristoph. Vesp. 1254. Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἴαται νόσους· Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια. Sed neuter recte: repone κουφίσματα ex Schol. Venet. ad Il. Ο. 393. qui totum locum ita exhibet; Ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων, Ψυχῶν γὰρ οὗτος μόνος ἔχει κουφίσματα. Eurip. Med. 473. Ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι Ψυχήν. Video tamen Gaisfordium in doctissimis ad Hephæstionem notis, p. 240. θελκτήρια corrigere; sed κουφίσματα confirmat Schol. Venet. ad Il. Ψ. 12. Αἰσχύλος φησιν ὅτι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα οὐ μέτρια τυγχάνουσι, ubi reponendum ἐρείσματα ex Sophoclis Scholiasta, qui ad Electr. 283. senarium servavit, οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα. Philemon Cleric. Fr. 88. ψυχῆς πόνος γὰρ ὑπὸ λόγου κουφίζεται. quem locum mihi indicavit Gaisfordius. Menander apud Stob. Serm. XVIII. p. 154. Οὐκ ἔστιν ὀργῆς, ὡς ἔοικε, φάρμακον Ἀλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου. Isocrat. de Pac. p. 167. a Stanleio citatus; Ταῖς ψυχαῖς ταῖς νοσούσαις καὶ γεμούσαις πονηρῶν ἐπιθυμιῶν, οὐδέν ἐστιν ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος. Themistius Orat. VII. p. 98. φάρμακον δὲ ὀργῆς οἰδαινούσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστίν. Nostri locum ita vertit Cicero Tusc. III. 30. *OC. Atqui, Prometheu, te hoc tenere existimo, Mederi posse rationem iracundiæ. PR. Siquidem quis, tempestivam medicinam admovens Non ad gravescens vulnus allidat manus.* Hanc versionem inculpant Larcherus et Coraius ad Herod. I. p. 330. nulla necessitate. Lambini conjecturam, *orationem* reponentis, inutilem esse ostendit Davisius: sed in alio loco, de Orat. I. 52. *Simplex oratio veritatis*, Aldinam, *ratio* exhibentem, male sequuntur, Pearcius et Ernestius quippe Ciceronem respexisse crediderim notum illud, Ἁπλοῦς ὁ μυθὸς τῆς ἀληθείας ἔφυ. vel. Ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη. vid. Erasm. in Adag. *Simplex oratio veritatis.*

Ibid. "Ψυχῆς *Plutarch. Cons. ad Apoll.* p. 102. *B. Eustath.* p. 696, 33. 1005, 21. *probante Gatakero A. M. P.* VIII. p. 487. *C. Casaubono ad Athen.* p. 65. *Vid. Tragicus anonymus apud Tertullian Pall.* V. p. 57. *Sanctii Minerv.* III. 14. p. 503." R. P. Tragici locus est, *Sermone me suasisti, medicamine sapientissimo.* qui plane conversus est ex Incerti cujusdam senario inter gnomas μονοστίχους sub tit. λόγος. Λόγῳ μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.

387. μαλθάσῃ Ald. Rob. Huc

ΩΚ. ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾷν τίνα
ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.
ΠΡ. μόχθον περισσὸν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν.
ΩΚ. ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ἐπεὶ
κέρδιστον, εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.
ΠΡ. ἐμὸν δοκήσει τἀπλάκημ' εἶναι τόδε.
ΩΚ. σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.
ΠΡ. μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ.
ΩΚ. ἦ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας;
ΠΡ. τούτου φυλάσσου μήποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ.

respicere videtur versus ap. Schol. Venet. ad Il. A. 207. τὸ Σφριγῶντα θυμὸν μαλακοῖς ἰᾶται λόγοις. ubi recte Elmsleius μαλακὸς ἰᾶται λόγος.

388. σφυδῶντα Med. e. glossa.

389. προθυμεῖσθαι Ald. Turn. προμηθεῖσθαι Colb. 2. L. codd. Regg. Rob. Brunck. Pors. Valcken. ad Phœniss. 1475. Intellige audaciam prudentia conjunctam. Vid. Hering. Obs. XIII. p. 109.

392. Ita Ald. Rob. Med. C. D. F. H. K. L. N. Colb. 1. τήνδε τὴν νόσον Turn. ceteræque Edd. Porsonus obelo figit. Vulgatam lectionem videtur firmare Virg. Æn. XII. 610. *Hunc, oro, sine me furere ante furorem.* Alteram tamen sinceram puto; et verisimile est quartum casum a librario quodam Atticissante invectum fuisse.—"*Cf. Ælian. ap. Suid. vv.* ἱεροφάντης. τηκεδόνι, φρίκῃ. *Toup.* III. p. 200. (II. p. 244. ed. nov.)" R. P. Locus Suidæ, in v. ἱεροφάντης, hic est; φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεται, καὶ νοσεῖ νόσον μακροτάτην. In vv. τηκεδόνι et φρίκῃ eadem citantur, sed νόσῳ μακρᾷ et νόσῳ μακροτάτῃ.

394. δοκεῖ σοι C. H. τἀμπλάκημ' Ald. Rob. Turn.

395. στελλεῖ Ald. στελεῖ Bar.

396. ἐμὸς Ald.

397. κρατοῦντι Ald. Turn. sed θακοῦντι Rob. Med. H. M. 1. N. Atque ita Brunck. Schutz. Pors. "*Cf. Soph. ap. Stob. Grot.* p. 371. *ubi ed. pr. f.* 89. ἄκουσιν." R. P. Locus est hic; εἶτα τῆς ὑπερτάτης Τυραννίδος θακοῦσιν ἀγχίστην ἕδραν. Gesn. ἥκουσιν. MS. A. τε ἄγουσιν. Grotius restituit θακοῦσιν. In Nostri Suppl. 206. Μὴ νῦν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος, suspicor legendum esse τάχος.

ΩΚ. ἡ σή, Προμηθεῦ, ξυμφορὰ διδάσκαλος.
ΠΡ. στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.
ΩΚ. ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον·
λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
τετρασκελὴς οἰωνός· ἄσμενος δὲ τἂν
σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.
ΧΟ. στένω σε τᾶς οὐλομένας στρ. α'.
τύχας, Προμηθεῦ· δακρυσί-
στακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν
ῥέος παρειὰν νοτίοις
ἔτεγξε παγαῖς· ἀμέγαρ-
τα γὰρ τάδε Ζεὺς ἰδίοις
νόμοις κρατύνων, ὑπερή-
φανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐν-

401. ἐπεθώϋξας Ald.

402. λευρῶν γὰρ οἴμων Rob. ψαύοι Ald. ψαύει Rob. ψαίρει habet Turn. quam lectionem restituit Valcken. ad Phœniss. 1399. et ante eum Jensius in Lectt. Lucian. p. 393.

403. δ' ἔτ' ἂν M. 1. Stanleius e conjectura.

407. δ' ante ἀπ' edd. omnes. "Glyconeum Polyschematistum respondet Choriambico Dimetro. Δ' tamen ante ἀπ' forsitan delendum; et plenius post vocem Προμηθεῦ pungendum." Burneius. Hanc conjecturam, quæ Heathii est, non Burneii, in hac editione secutus sum.

408. ῥαδινὸν λειβομένα ῥέος, παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς Ald. Rob. et ita Turn. nisi quod ῥαδινῶν et νοτίαις habet. Cum Turnebo consentiunt plerique Codices; sed Heathius, et post eum editores, λειβομένα omittunt, et legunt ἔτεγξε, quod præbet Cod. Reg. A. λειβομένα retinet Hermannus, qui hos versus aliter distingui jubet, Elem. Doctr. Metr. pp. 426. 493.

410. Ζεὺς δ' Rob.

411. ὑπερήφανον τοῖς πάρος θεοις Ald. Turn. θεοῖς τοῖς πάρος Rob.

δείκνυσιν αἰχμάν.
προπᾶσα δ' ἤδη στονόεν — ἀντιστρ. α΄.
λέλακε χώρα, μεγαλο-
σχήμονά τ' ἀρχαιοπρεπῆ
στένουσι τὰν σὰν ξυνομαι-
μόνων τε τιμὰν, ὁπόσοι τ'
ἔποικον ἁγνᾶς Ἀσίας
ἕδος νέμονται, μεγαλο-
στονοισι σοῖς πήμασι συγ-
κάμνουσι θνητοί·
Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι — στρ. β΄.
παρθένοι, μάχαις ἄτρεστοι,
καὶ Σκύθης ὅμιλος, οἳ γᾶς
ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαι-

θεοῖσι τοῖσι Pors. θεοῖς τοῖσι Burneius. Lectionem codicis Seldeniani secutus sum, quæ ab optimis MStis confirmatur: ἐνδεικνύειν Med. levi errore ε pro c scripta: ἐνδεικνύει D. ἐνδείκνυσιν dedit Morell. probante Butlero. δείκνυσιν Ald. Rob. Turn.

414. Pers. 548. νῦν δὴ προπᾶσα μὲν στένει Γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα.

416. μεγαλοσχήμων ἅτ' Ald. κἀρχαιοπρεπῆ Heath. et MS. apud Morell. quam correctionem firmare videntur Ald. D. M. 2. Baroc. Seld. qui omnes στένουσα pro στένουσι exhibent.

417. τᾶν σᾶν Ald. τῶν σῶν Rob. MS. apud Morell. mox τε omittit Ald.

421. σοῖσι R. P.

424. Ita B. D. M. 1. 2. Colb. 2. Seld. Bar. Schol. A. et B. probante Hermanno. μάχης Ald. μάχαν Rob. μάχας Turn. ceteræque omnes. μάχαις tamen in textum recepi. Sophocl. Aj. 364. τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις.

426. τόπου πόρον Ald. τόπων Rob. πόρον Turn. ceterique ante

ῶτιν ἔχουσι λίμναν·
Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος, ἀντιστρ. β'.
ὑψίκρημνον οἳ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται,
δάϊος στρατὸς, ὀξυπρώ-
ροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

Porsonum editores. τόπον exhibent H. K. L. M. 1. 2. N. Med. Colb. 1. Ven. 2. Seld. sed πόρον Schol. A. Aristoph. Av. 245. ὅσα τ' εὐδρόσους τε Γῆς τόπους ἔχετε. Eurip. apud Strab. p. 616. ναίειν Κελαίνας ἐσχάτοις Ἴδης τόποις. "In talibus," inquit Valcken. ad Hippol. 1053. "frequenter τόπων meminerunt Tragici, præsertim Æschylus; ex quo Σαλαμῖνος τόπους, Αὐλίδος τόπους, Πέλοπος τόπον enotavit Clar. Abresch. Anim. ad Æsch. I. c. 32. p. 232." Citat V. D. Soph. Trach. 1116. δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις, et hujus fabulæ v. 356. πρὸς ἑσπέρους τόπους. Adjici potest Diphilus Athenæi VI. p. 223. A. Ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη Βραυρῶνος ἱεροῦ θεοφιλέστατον τόπον, Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε, Ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία Ἔστιν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. Quare nequeo cum Butlero sentire, qui credit τόπον glossam esse τοῦ πόρον.

428. ἔθνος Ald. Turn. ἄνθος, quod post Robortellum receperunt Brunckius, Porsonus et Schutzius, in quatuordecim MSS. scribitur. Pers. 59. τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας. ibid. 252. Περσῶν ἄνθος. ibid. 926. πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος. Eurip. Troad. 808. Ἑλλάδος πρῶτον ἄνθος. Hermannus Obs. Crit. p. 9. scribendum putat Γάβιοί τ', ἄρειον ἄνθος, cui respondet Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι. Sed recte monet Butlerus primam in Γάβιοι corripi in fragmento Promethei Soluti apud Steph. Byz. in v. Ἄβιοι. Valckenaerius in Theocrit. Adoniaz. p. 217. B. Stephanum vitio codicis sui deceptum fuisse credit, dum Γαβίους pro Homerico Ἀβίους scriberet. Toupius ad Suid. III. p. 493. Ϝαβίους cum digammate scribendum putat, satis infellciter.

429. ὑψίκρημνόν θ' οἱ edd. omnes, præter Botheanam.

430. νέμουσι Med. Colb. 1. N.

432. ἐν deest in D. male; est enim pro σὺν, ut in Eurip. Electr. 321. καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει. vide quæ congessit Tyrwhittus ad Aristot. Poet. III. 7. quibus adjicias Parmenionis

μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐπῳδός.
ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
"Ατλανθ', ὃς αἰὲν ὑπέροχον
σθένος κραταιὸν
οὐράνιόν τε πόλον,
νώτοις ὑποστενάζει.
βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
συμπίτνων, στένει βυθὸς,

Epigr. Anthol. I. v. 7. ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν. Eurip. Bacch. 1165. Pindar. Ol. I. 140. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 429.

433. πρόσθεν σου ἄλλων Ald. ἄλλων quoque D. F. M. 1. 2. Seld. Schol. B. πόνοις omnes ante Burneium. Hæc et sequentia in Antistrophica distribuit Hermannus, ope mutationum, quas, judice Elmsleio, parum sanus sit qui probet.

434. ἀκαμαντοδέτοις Edd. omnes: obelo notat Porsonus. ἀδαμαντοδέτοις Stanleius, et ita Colb. 1. confer v. 151. ταῖσδ' τἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.

435. θεὸν Rob. Herman. Schutz.

436. "Ατλαν θ' Ald. Schol. B. ὑπείροχον omnes præter Hermannum et Burneium.

437. Hermannus conjicit κραδαίνων, et citat Aristoph. Acharn. 965. κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. Virg. Æn. IV. 481. *ubi maximus Atlas Axem humero torquet.* Atqui κραδαίνειν non est *torquere*, sed *vehementer agitare* vel *vibrare*. Virgilii *torquet* nihil aliud quam motum cœli diurnum exprimit, quale illud Ennii, *Qui cœlum versat.* Quinetiam ἀκαμαντοδέτοις irrepsisse putat e v. 151. ideoque ejicit.

438. Copulam omittendum censet Monk.

439. Ita Ald. Turn. Br. Schutz. Herman. et viginti minimum MSS. ὑποβαστάζει Rob. Stanl. Porson. Burn. qui νώτοισιν legit.

440. ξυμπιτνῶν omnes ante Burneium, qui ξυμπίπτων dedit, quod habent M. 1. Ven. 2. alterum vero melius τῷ Βοᾷ respondet: sed malim in choricis συμπίτνων. ἀγνορῥύτων edd. ἀγνορύτων Heath. Morell. Brunck. Schutz. Butler.

441. βαθὺς Rob. βάθος Med.

κελαινὸς δ' Ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς,
παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν
στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

ΠΡ. μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε, μήτ' αὐθαδίᾳ
σιγᾷν με· συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ,
ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον.
καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
τίς ἄλλος, ἢ 'γὼ, παντελῶς διώρισεν;
ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν
ὑμῖν λέγοιμι. τἀν βροτοῖς δὲ πήματα
ἀκούσαθ', ὥς σφᾶς, νηπίους ὄντας τὸ πρὶν,
ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους·

445. μήτι Ald. Turn. μήτοι Rob. Br. Pors. G. M. 2. Med. Colb. 2. Seld. mox μηδ' Brunckius et Codd. aliqui.

447. προσελούμενον Ald. Rob. προσσιλλούμενον Turn. Veram lectionem restituit Porsonus ex Etym. M. p. 690, 11. Προσέληνοι. προυσελλεῖν λέγουσι τὸ ὑβρίζειν· καὶ οἱ 'Αρκάδες, ἐπειδὴ λοιδορητικοί εἰσιν· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Προμηθέως δεσμῶν. Legendum videtur Προσέληνοι. ὑβριστικοί· et in fine δεσμώτου. Schol. A. βλέπων ἐμαυτὸν οὕτως ὑβριζόμενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ προσελούμενον, ὅθεν καὶ οἱ 'Αρκάδες πρόσελοι ἢ προσέληνοι. In margine exemplaris Needhamiani scribitur "προυσελ- vide Hesych." Aristoph. Ran. 730. Προσελοῦμεν· τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένοις καὶ πυρρίαις. MS. Stobæi, qui locum citat p. 250 = 168. teste Grotio, προυγελοῦμεν exhibet: unde facilis correctio προυσελοῦμεν. Vid. Kidd. ad Dawesii M. C. p. 295. Hesychius eadem medela indiget, προυγελεῖν. προπηλακίζειν. corrige προυσελεῖν. Hoc verbum Aeliano speciose restituit Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 252.

450. οἰδυίαισιν Ald. ἐν pro ἂν conjicit Abreschius, vel κἀν pro καὶ, nulla necessitate.

451. MS. apud Brunck. habet παίσματα, quod ille in textum recepit.

453. Eustath. ad Il. Z. p. 625, 37. ἐπιβόλους Ald.

λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος·
οἳ πρῶτα μὲν, βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ' ὀνειράτων
ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον
ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς
δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·
κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι

455. *εὔοιαν* Ald.

458. *βίον* C. D. F. G. K. L. M. 1. 2. N. Med. Colb. 1. Seld. Viteb. quam lectionem videtur defendere Eurip. Suppl. 201. *Αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου Καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο*, quod ex nostro trahi monet Jacobs. Anim. in Eurip. p. 53. Hinc emendari potest Sophocles apud Stob. Floril. CV. p. 431. *Οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας Ἀνδρὸς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος Διεκπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.* Lege, *παντελῶς ἤδη χρόνος Διεκπερανθῇ.*

459. *κοὔτι* Pors. Vulgatum optime tuetur Elmsleius, similia loca citans, ubi *οὐ* post *οὔτε* in eadem sententia occurrit.

460. *προσήλους* Ald. Rob. *προσείλους* Turn. Colb. 2. M. 1. 2. Grot. In Philost. Vit. Apollon. T. II. 18. Codd. variant inter *πρόσειλα* et *πρόσηλα*, quorum posterius Gruterus et Salmasius contra analogiam præferunt, formatur enim ab *εἵλη*, non ab *ἥλιος*: vid. Ruhnken. ad Tim. p. 96. Etym. M. p. 690, 15. *Πρόσειλος οἰκία.* Phot. in Lex. MS. *Πρόσειλος. πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν ἐστραμμένος.* In Euripid. Phœniss. 685. pro *εὐηλίοισι* Musgravius emendavit *εὐείλοισι*, quod Hermannus quasi novum protulit de Em. Gr. Gr. p. 34. et *εὔειλος* habet Etym. M. Photius tamen *Εὔηλος. εὐήλιος. Ἀριστοφάνης.* nempe in Ran. 240. *εὐηλίοις ἐν ἁμέραισιν*, ubi legendum *εὐείλοις*. Vid. Dawes. M. C. p. 269. et Kiddii notata p. 483. Dein *ἴσαν* Ald. Rob. Turn. Brunckii *ἦσαν* præbent A. B. C. D. E. F. M. 1. 2. N. Colb. 1. 2. quod restituerat Piersonus ad Mœrin. p. 174. Addend.

461. *αἰείσυροι* M. 1. *ἀείσυροι* Ald. Rob. Steph. Barocc. Seld. speciosa lectio, et quæ Valckenaerio non displicebat; vid. not. in Theocr. Adoniaz. p. 354. Stanleius confert Horatianum illud, *magni formica laboris Ore trahit quodcunque po-*

μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
ἦν δ᾽ οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,
οὔτ᾽ ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
θέρους βέβαιον· ἀλλ᾽ ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
ἔπρασσον, ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
ἄστρων ἔδειξα, τάς τε δυσκρίτους δύσεις.

test. ἀήσυροι Turn. Grot. Br. Pors. Eustath. ad Od. Δ. p. 1500, 28. Od. E. p. 1547, 21. confer Glossarium.

462. "*Vid. Eurip. Herc. Fur.* 608." R. P. Locus hic est; Χρόνῳ δ᾽ ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν.

463. "Οὐκ ἦν γὰρ *Achilles Tatius Isagog. in Arat. Phænom.* 456. Ἐξηῦρον *Stob.* f. 79. p. 341. *Grot. alterum tantum Ach. Tat. sic Aristoph. Nub.* 137. *restitue* ἐξηυρημένην *ex Etymologo Mag.* p. 808. *Mox* σύνθεσις *et* ἐργάνην *Stob. omissa copula:* σύνθεσιν *Grot. sed in* 470. θ᾽ *tantum omittit.* ηὑρέθη *in Sophoclis Antig.* 412. *Ed. Ald.* ηὕροντο *duo MSS. apud Thucyd.* I. 58. ηὔχετο *Xenophon. Mem.* I. 3. 2. *in MS. apud Ernesti.*" R. P. Sententiam post hæc scripta mutavit Vir Magnus, nam in Euripide semper εὗρον et ἐξεῦρον edidit. Attici augmentum plusquam perfecto reservabant, ut in ἀνοίγω et aliis. vid. Pors. Præf. ad Hecub. Suppl. p. xvii.

465. ἄνευ Stobæi MS.

467. ὁδοὺς pro δύσεις Stob. Ecl. I. p. 4. ed. Heeren. Anonymus in Misc. Obs. VII. p. 182. ex initio Codicis Augustani, Eclogas Stobæi complectentis, hunc locum descripsit; sed post v. 467. hæc in MSto exarantur. Ἀριθμὸν εὑρὼν ἔξοχον σοφισμάτων. Ἔπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων Βίον διῴκησ᾽ ὄντα πρὶν πεφυρμένον Θηρσίν θ᾽ ὅμοιον· πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον Ἀριθμὸν εὕρηκ᾽ ἔξοχον σοφισμάτων. Eadem dedit Heerenius ex Cod. Vaticano. Sed Butlero merito suspecta sunt; satis enim liquet hos versus, si nostri sint, ex Palamede fabula desumtos fuisse; cujus nominis tragœdiam, etsi a Stanleio prætermittatur, Æschylum scripsisse conjicit Gatakerus A. M. P. X. p. 350. atque ex ea haustos fuisse versus apud Athen. I. p. 11. Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας Ἔταξα, σῖτον δ᾽ εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ᾽ αἱρεῖσθαι τρία. In fine primi versus Jos. Scaliger. corrigit καὶ ταγοὺς, contra metrum; Valcken. ad Phœniss. 546. καὶ λόχους: postrema pars citatur a Schol. Venet. ad Il. B. 381. Eustath. a Valcken. notato. Gatakeri conjecturam

καὶ μὴν ἀριθμὸν, ἔξοχον σοφισμάτων,
ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
μνήμην θ', ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.
κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
ζεύγλαισι δουλεύοντα, σώμασίν θ' ὅπως
θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
γένοινθ', ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους

certam reddit Scholiastes Venetus ad Il. Δ. 319. Αἰσχύλος Παλαμήδη, Τινὸς κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης. Euripidis Palamedes ait Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι. Confer etiam Sophocl. Nauplii Fragm. V. Et forsan Eurip. in Supplic. ad v. 458. citatus, Palamedis locum potius quam Promethei respexisse videatur.

470. μουσομήτερ' Abresch. contra linguæ analogiam, quod et ipse postea sensit. ἐργάτιν Ald. Rob. Turn. obelo figit Porsonus. Antiquam lectionem ἐργάνην receperunt Brunck. et Schutz. Vox est Attica. ἐργάτις apud antiquiores plerumque πόρνην significabat; ita enim Archilochus Neobulen vocabat, teste Eustathio, p. 1488, 37. vid. Pindar. Isthm. II. 9. Abresch. Misc. Obs. VII. p. 295. Valcken. ad Herodot. p. 48. In Sophocl. Phil. 97. χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν. suspicor rescribendum esse ἐργάνην, ut in Eurip. Androm. 1005. ἐργάναν χέρα, quod Toupius recte, ut opinor, pro vulgato ὀργάναν legit. ἐργάνην pro ἐργάτιν Sophoclis fragmento apud Clem. Alex. Protrept. p. 78. restituit Gatakerus A. M. P. p. 494. atque ita dederat H. Steph. in Thesauro.

471. πρῶτ' ἐν Rob. Hunc locum varie distinguunt Viri docti. Porsonum secutus sum, qui cum Tyrwhitto interpungit; atque ita quidem Schol. B. δίφροισι pro ζυγοῖσι conjecit Musgravius. Tyrwhitti sententiam videas in notis Kiddii ad Dawes. M. C. p. 481.

472. ζεύγλῃσι Colb. 2. M. 1. Brunck. quam formam præfert Porsonus ad Med. 479.

474. γένωνθ' Ald. Rob. Turn. Tyrwhitt. γένοινθ' Dawes. M. C. p. 272. ὑφ' ἅρμα τ' Turn. Stanleius confert fragm. Prom. Sol. apud Plutarch. de Fortun. p. 170. Porphyr. de Abstin. III. 18. Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς Δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα. Sophocl. Aj. 444. οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.
θαλασσόπλαγκτα δ' οὔ τις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.
τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.
ΧΟ. *πέπονθας αἰκὲς πῆμ'· ἀποσφαλεὶς φρενῶν*
πλανᾷ· κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις, εἰς νόσον
πεσὼν ἀθυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.
ΠΡ. *τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον,*

475. Schol. A. *τὸ γὰρ ἐποχεῖσθαι τοῖς ἵπποις πλουσίων ἐστί.* Æschylus, credo, Atheniensium morem perstringit, qui nobilitatem domus solebant æstimare ex equorum numero, quos ad certamen Olympicum alebat. Herodotus ait Miltiadem fuisse *οἰκίας τεθριπποτρόφου.* quod bene observavit Giacomellius. conf. Aristoph. Nub. 74. Thucyd. VI. 12. Demosth. de Coron. §. 199. Consuli potest Menagius ad Laert. p. 173.

477. *ναυλόχων* Med.

479. *ἐξεῦρον* Rob. et mox *βροτοῖς.*

480. *ἀπαλλαγῶ.* Locus hic exemplis adjici potest quibus Porsonus Valckenaerium refutat, aoristum secundum *τοῦ ἀπαλλάσσω* Tragicis eximentem, ad Phœniss. 979.

481. *ἀεικὲς* Ald. Rob. Turn. *ᾳκὲς* Pors. quæ forma in Sophocl. Electr. 206. et 216. videtur reponenda. In Eurip. Androm. 131. optime dedit Gaisfordius *δέμας αἰκέλιον.* Theognis 1344. ed Bekker. *οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνης* (*non erubescendis adurit ignibus*). Schol. Ven. ad Il. X. 336. *ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ αἰκιστικῶς, γίνεται αἰκῶς καὶ ἀϊκῶς.*

482. *ὅς τις* Ald. Rob. *πλάνῃ* aliqui. Huc respicit Sulpicius in Epist. ad Ciceron. Epist. ad Diversos IV. 5. *Neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur se tenere medicinæ scientiam, ipsi se curare non possunt.*

484. *ἰάσιμον* Ald. Colb. 2. Barocc.

485. *μοι* novem codd. *θαυμάσεις* Turn.

οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην.
τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις εἰς νόσον πέσοι,
οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον,
οὐ χριστὸν, οὔτε πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν
ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,
αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνωνται νόσους.
τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ
ὕπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
ἐγνώρισ' αὐτοῖς, ἐνοδίους τε συμβόλους,
γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς

486. δόλους Ald. Turn. Stanl. Pors. πόρους Rob. H. M. 1. 2. Med. Colb. 1. Seld. Regg. Φ. Schol. B. Brunck. probante Butlero. confer supra v. 59.

488. οὐδὲ edd. omnes et MSS. præter Seld. qui οὔτε præbet, quod tandem in textum recepi, motus simili constructione in locis quos protulit Censor editionis nostræ prioris, quibus addi potest Sophocl. Antig. 257.

489. οὐδὲ πιστὸν legit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 615. Gaulminus ad Psell. de Oper. Dæm. p. 124. παστὸν primus legit; sed mutavit sententiam ad Eumath. de Ismeniæ et Ismenes Amor. p. 17. Vulgatum defendunt Stanl. et Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 717. et tuetur Eustath. ad Il. Δ. p. 464. et ad Od. Z. p. 1554.

490. πρὶν ἐγὼ Ald. Turn. ὀβελίζει Porsonus. πρίν γ' Rob. G. M. 2. N. Seld. πρὶν ἂν ἐγὼ Brunckius e Schol. quod solœcum est: sed ille hanc particulam perdite amabat, et sæpe infeliciter inseruit aut retinuit, e. g. Aristoph. Nub. 395. Plut. 885. in Lysistr. 1005. πρίν γ' ἅπαντες recte edidit; atque ita MS. Is Vossii; conjicit tamen πρίν γ' ἂν πάντες. vid. Pors. ad Phœniss. 402.

492. ἐξαμείβονται Ald. Guelph. Barocc. ceteri ἐξαμύνονται.† ἐξαμύνονται Pors.

διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν,
εὐωνύμους τε, καὶ δίαιταν ἥντινα
ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ ξυνεδρίαι·
σπλάγχνων τε λειότητα, καὶ χροιὰν τίνα
ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν·
χολῆς, λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν.
κνίσῃ δὲ κῶλα συγκαλυπτὰ, καὶ μακρὰν
ὀσφὺν πυρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην

498. τε omittunt Ald. Rob.

499. Sic Ald. Turn. G. H. K. L. M. 1. 2. N. Colb. 1. 2. Seld. Barocc. Schol. B. εὐώνυμοι Rob. et recentiores.

501. θέλγητρα G. Colb. 2. Φ. De Ignispicii, Extispicii, et Auspicii inventione vide Eurip. Suppl. 201. seqq.

502. σπλάγνων Ald.

505. Edidi δὲ pro τε. κνίσσῃ edd. et MSS. κνίσῃ, quod olim in Glossario prætuli, in textum recepi. Hanc orthographiam tuentur Photius, Etymologus p. 522, 21. Hesychius, et Scholiasta Venet. ad Iliad. A. 66. quorum verba in Glossario videas. Choeph. 483. ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς χθονός. Primam producit Alexis Athenæi II. p. 60. A. Statuit tamen Toupius in Suid. I. p. 407. scribendum esse κνίσα, ubi prima corripitur, utpote quod a κνίζω derivatum sit, κνίσσα vero, ubi producitur. Vid. Heyne. ad Iliad. B. 423. Pari ratione scribendum est κονίσαλος, uno tantum σ, ut recte Hesychii MS. Etymol. M. p. 19, 14. 261, 54. 528, 52. κονισάλεον δίφρον, παρὰ Ἀντιμάχῳ. In Thucyd. I. 107. male Dukerus Κρισσαίου, quum MSS. Reg. Vind. et ed. Steph. haberent Κρισαίου. Recte Κρίσα ap. Pindar. Isthm. II. 26. Antonin. Liberal. c. 8. Κρισαίου Herodot. VIII. 32. Etymol. M. p. 515, 18. et apud eum Homerus, cujus edd. vulgares Κρίσσαν et Κρισσαῖον. Uno σ Schol. Lycophr. 1070. in cod. Seld. Eustath. p. 279. Hesych. in v. et alii. Κονίσσαλος Brunckius dedit in Aristoph. Lysist. 982. sed in notis recte κονίσαλος præfert. In universum autem notari potest, librarios σ, ubicunque per formam licuit, geminasse, ut in Πάρνασος, Κασάνδρα, et similibus.

506. ὀσφὴν Ald. ὀφρῦν Seld.

ὤδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα
ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς
κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε, τίς
φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
οὐδεὶς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.
βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,
πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.

508. Citat Eustath. ad Il. Γ. p. 427, 38. Od. B. p. 1430, 60.

511. χρυσὸν δὲ Ald. Med. Seld. et alii quidam.

513. οἶδ' εἰ μὴ G.Colb. 1. Viteb. MS. apud Turnebum. † οἶδα Pors. Brunckius conjicit οὐδεὶς, σάφ' οἶδ', ἂν μὴ μάτην φλῦσαι θέλῃ. Sed si quid mutandum, conjicerem σάφ' ἴσθι. σθ enim et δ non multum diversa sunt, ι vero et οι sæpissime confunduntur. Infra 864. πόντιος μυχὸς, Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται. cf. 1003. Eurip. Med. 694. σάφ' ἴσθ'. MS. L. οἶσθ'. Hippol. 491. ὡς τάχος διϊστέον. Ald. διοιστέον. Æschylus apud Priscian. p. 562. Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται. Hephæstio male Οἶστρος. Plutarch. Moral. p. 987. H. St. Οἰνοῦς pro Ἰνοῦς exhibet. De crebra permutatione vocum ἱκέτης et οἰκέτης vid. Alberti. ad Hesych. v. ἱκέτης. Facium ad Pausan. T. I. p. 219. Verum nihil temere mutandum; σάφ' ἴσθι frequentius est; sed σάφ' οἶδα habet noster in Prom. Solut. ap. Strabon. IV. p. 183. Sophocl. Electr. 672. Eurip. Med. 93. 959. σάφ' οἶδ' ἐγώ, ubi tamen veram judico lectionem eam esse quam exhibet Lascaris, σάφ' οἶδ' ὅτι. Phœniss. 1633. ζῶσά γ' ἄν, σάφ' οἶδ' ὅτι. Sophocl. Antig. 276. πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι. Scholiasta A. videtur legisse σάφ' εἰδώς, explicat enim per σαφῶς γινώσκων, ut in Robortello legitur.

514. ταῦτα pro πάντα Med. M. 2. Seld. Barocc. μάθοις Colb. 1. 2. M. 2. Viteb.

515. θνητοῖσιν M. 2. Seld. Similis variatio infra 633. θνητῶν reponendum videtur in Agam. 1344. pro vulgato βροτῶν, et legendum τίς ἂν εὔξαιτ' ἂν θνητῶν. Sed vid. quæ ibi notavi. confer Pors. ad Orest. 659.

ΧΟ. μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,
σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὡς ἐγὼ
εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
λυθέντα, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.
ΠΡ. οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος
κρᾶναι πέπρωται· μυρίαις δὲ πημοναῖς,
δύαις τε καμφθεὶς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω.
τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.
ΧΟ. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;
ΠΡ. Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐρινύες.
ΧΟ. τούτων ἄρα Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος;
ΠΡ. οὐκ οὖν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.
ΧΟ. τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν;
ΠΡ. τοῦτ' οὐκ ἔτ' ἂν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει.
ΧΟ. ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις;
ΠΡ. ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς
καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος

516. νυν encliticum reposuit Porsonus.

518. τῶν δ' ἐκ δ. Ald.

520. τελεσφόρων Ald. mox κρῆναι Ald. Rob.

525. Ἐριννύες edd. Ἐρινύες hic et alibi Med. recte: confer quæ dixi ad v. 53.

526. ἄρ' ὁ Ζεὺς Ald. Turn. Stanl. ἄρα Ζεὺς vel ἆρα Ζεὺς Colb. 1. M. 2. N. Seld. Barocc. Articulum apud Tragicos raro propriis nominibus præfigi notavit Porsonus ad Phœniss. 145. post Markland. ad Euripid. Suppl. 702. In hac fabula quater fit. vv. 18. 377. 819. 972.

527. ἐκφύγοι τε Ald. Herodot. I. 91. τὴν πεπρωμένην μοίρην ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγέειν καὶ τῷ θεῷ.

529. οὐκ ἂν οὖν πύθοιο Ald. Rob. Turn. et alii. οὐκ ἔτ' ἂν Colb. 2. M. 1. 2. quos cum Brunckio secutus sum.

531. Eurip. Hel. 119. ἄλλου λόγου μέμνησο.

ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ
δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

ΧΟ. μηδάμ' ὁ πάντα νέμων στρ. ά.
θεῖτ' ἐμᾷ γνώ-
μᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς,
μηδ' ἐλινύ-
σαιμι θεοὺς ὁσίαις θοί-
ναις ποτινισσομένα
βουφόνοις παρ'
Ὠκεανοῖο πατρὸς
ἄσβεστον πόρον,
μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις·
ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι
καὶ μήποτ' ἐκτακείη.
ἡδύ τι θαρσαλέαις ἀντιστρ. ά.

534. βίας ἐκφ. Rob. et MSS. quidam; sed bene monet Butlerus δύας retinendum esse, ob vv. 176. 522. 771.

535. μηδάμ' pro μηδαμά, ultima brevi. οὐδαμά et μηδαμά pro οὐδαμᾶ et μηδαμᾶ interdum dici monet Brunck. ad Pers. 429.

538. ἐλιννύσαιμι Ald. Turn. uno ν Rob. Brunck. quos in hac editione secutus sum: vide supra ad v. 53.

542. "'Ωκεανοῦ *Ald. Rob. sed. 'Ωκεανοῖο Hesych. vid. Salmas. Plin. Exerc.* p. 431. *b. D.*" R. P. 'Ωκεανοῦ, quod exhibent G. H. M. 1. Colb. 1. 2. Seld. Viteb. unice verum esse ait Hermann. ad Orphic. p. 724. quia genitivis in οιο Tragici non usurpabant *nisi ad explendum versum*. Sed audi Burneium ad Pers. 864. "Ἅλυος ποταμοῖο." R. P. ποταμοῦ. Genitivos in οιο in melicis non respuunt Tragici. Hinc supra 108. εὐρυπρώροιο. Eurip. Phœn. 834. φοινικολόφοιο. Troas. 844. Πριάμοιο. Orest. 812. ἀελίοιο. Æschylus quoque, Prometh. 531. 'Ωκεανοῖο."

545. τόδε μένοι Ald. Turn.

547. θαρσαλέοις Ald. Turn. Virgulam post φαναῖς habent D. M. 1. recte, ut upinor.

τὸν μακρὸν τεί-
νειν βίον ἐλπίσι, φαναῖς
θυμὸν ἀλδαί-
νουσαν ἐν εὐφροσύναις, φρίσ-
σω δέ σε δερκομένα
μυρίοις μό-
χθοις διακναιόμενον.
* * * * * *
Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων
ἐν ἰδίᾳ γνώμᾳ σέβει θνα-
τοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.
φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, στρ. β'.
εἰπὲ, ποῦ τις ἀλκά;
τίς ἐφαμερίων
ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης
ὀλιγοδρανίαν
ἄκικυν, ἰσόνειρον, ᾇ τὸ φωτῶν
ἀλαὸν * * * γένος ἐμπεποδι-
σμένον; οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν

550. ἀλλδαίνουσαν Rob.

552. δερκομένῃ Ald. Rob. Turn. -να septem codd. et Brunckius.

557. γνώμῃ Ald. Rob. Turn. γνώμᾳ M. 1. Mosq. 1. ἐν propter metrum addidit Burneius.

558. θνητοὺς Ald. Rob.

559. χάρις ἄχαρις Ald. Rob. et codd. nonnulli constructio est, φέρ' εἰπὲ, ὅπως ἄχαρις χάρις.

563. ὀλιγοδρανίην Ald. Rob. Turn. ὀλιγοδρανίαν quinque MSS.

564. ἄκι κηνισόνειρον αἷς Ald.

565. "Deest vox trisyllaba. Forsan ἀλαῶν ἀλαῶς γ." Burneius. In v. 563. MS. Guelph. habet ὀλιγοδρανοῦσαν.

Ibid. τὴν Ald. Rob. et mox θνητῶν.

θνατῶν παρεξίασι βουλαί.
ἔμαθον τάδε σὰς προσιδοῦσ᾽ ὀλοὰς ἀντ. β΄.
τύχας, Προμηθεῦ·
τὸ διαμφίδιον
δέ μοι μέλος προσέπτα,
τόδ᾽ ἐκεῖνό θ᾽, ὅτ᾽ ἀμ-
φὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν
ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπά-
τριον ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν
πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

ΙΩ.

τίς γῆ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν
τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν
χειμαζόμενον; τίνος ἀπλακίας
ποινὴ σ᾽ ὀλέκει; σήμηνον ὅπη
γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι.
ἆ, ἆ, ἔα, ἔα.

572. ἐκείνῳ τε Ald. ἐκεῖνό γε Rob. ἐκεῖνό τ᾽ Turn.

573. λοετρὰ Ald. λοετρά τε καὶ Turn. ὑμεναίων Ald.

574. ἰότητι Ald. Rob. Turn. qui proxima ita transponunt, ἕδνοις ἄγ. Ἡσ. ὅτε τάν ὁμοπ.—τὴν. Turn. ἤγαγες Ald. Turn.

576. πείθων Med.

578. χαλινοῖσιν Ald. Rob. πετρίνοισι τοῖς ὀρείοις Ald. Rob. et codd. aliqui, e glossemate.

579. ἀμπλακίης Ald. Rob. Turn.

580. ποιναῖς Rob. Turn. ποινὰς Ald. D. Colb. 1. 2. M. 1. ποινῆς E. ποινᾶς Seld. Barocc. unde H. Steph. ποινά σ᾽. † ποιναῖς Pors. ὅποι Med.

582. ἔα, ἔα omittit Med. Nihil est in antistrophâ v. 613. seq. quod his versibus respondet. Quominus autem quidquam excidisse putes, obstant quatuor senarii 609—12.

χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος·
εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς,
ἄλευε, δᾶ· φοβοῦμαι,
τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν,
ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει·
ἀλλά με τὰν τάλαιναν
ἐξ ἐνέρων περῶν
κυνηγετεῖ, πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν
παραλίαν ψάμμον.
ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ   στροφή.

qui cum initio antistrophæ cohærent. Elmsleii observatio est.

583. τὰν quod editionibus abest, inseri jussit Hermannus; et sic G. M. 1. 2. cf. vv. 588. 616.

585. ἄλευ' ὦ δᾶ, edd. primæ, quibuscum consentiunt plerique codd. et Schol. A. et B. MSS. nonnulli, teste Turnebo, ἄλευ', ἆ δᾶ. atque ita N. quod probat Valcken. ad Phœniss. 1304. et defendere videtur Etym. M. p. 60, 8. Ἀλευάδα, εἴρηται ὡς τὸ Φεῦδα. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν λέγουσι, ubi Arnaldus Animadv. p. 181. corrigit ἀλευέδα; male: male etiam cum Etymologo scribit una voce φεῦδα: divisim enim scribendum φεῦ, δᾶ. Aristoph. Lysistr. 198. φεῦ, δᾶ, τὸν ὅρκον. Dedi ex Monkii sententia, ἄλευε, δᾶ.

Ibid. εἰσιδοῦσα Colb. 2, C. sed εἰσορῶσα præter MSS. retinet Nicephorus ad Synes. p. 402.

586. δόλερον M. 2. Seld. Ar. Schol. B. quod malim.

588. περνῶν Barocc.

591. "*Laudat Plutarchus de Ira cohib.* p. 456. *A. quod non meminerat Bodæus a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant.* IV. 12. p. 478. *a.*" R. P. Hos versus antistrophicos esse observarunt Elmsleius, Monkius, et Seidlerus. Vid. Museum Crit. Cantab. T. II. p. 58. Numerorum siglas versibus apposui, ut cum prioribus editionibus, quam proxime fieri potuit, congruerent.

Ibid. ὀττοβεῖ Ald. Rob. Turn. ὀτοβεῖ Heath. Pors. atque ita Med. Duplici τ apud Plutarch. p. 810. H. St. Æschylus in Hedonis ap. Athen. XI. p. 479. C. ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττοβεῖ, qui versus

ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον,
ἰὼ, ἰὼ, πόποι,
πᾶ, πόποι, πᾶ μ' ἄγουσι
τηλέπλανοι πλάναι;
τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ,
τί ποτε ταῖσδ' ἐνέ-
ζευξας εὑρὼν ἁμάρτουσαν ἐν πημοναῖς;
ἓ ἕ. οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν
παράκοπον ὧδε τείρεις;
πυρί με φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ
ποντίοις δάκεσι δὸς βορὰν,
μηδέ μοι φθονήσῃς
εὐγμάτων, ἄναξ. ἅδην με

anapæsticus est; et recte ὀτοβεῖ exhibet Eustath. ad Iliad. X. p. 1282, 60. quæ vera lectio est, etsi Scholiasta Venet. ad Iliad. Ψ. 34. habeat ὁ δέ χ. κ. ἠχεῖ. Epigr. in Anthol. IV. xii. 105. κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι. Fulv. Ursinus, hunc locum citans ad Virgil. Ecl. III. 25. ὕμνον pro νόμον habet.

594. ποῖ, ποῖ, πῶ πῶ πῶ· πῆ μ' ἄγουσι Ald. Rob. Turn. ἰὼ, ἰὼ, πόποι πόποι, Med. M. 1. 2. N. Colb. 1. Seld. Schol. B. sed πῆ pro πᾶ. "Melior lectio MSti apud H. Steph. πόποι, πόποι, pro πῶ πῶ πῶ. R. P. ἄλρουσι." Burneius. Secutus sum Monkium. πῶ, πῶ, πῶ, ποῖ μ' Hermann. El. Doctr. Metr. p. 273.

595. Ita Elmsleius pro τηλέπλαγκτοι. πλάνοι Ald. Rob. Turn. †πλάνοι Pors. πλάναι M. 1. 2. Guelf. Mosq. 1. codd. Regg. Brunck. Schutz. quod recipi, ob vv. 605. 763. etsi πλάνος satis frequens est.

596. τίς ποτέ μ' Ald. Rob. deest primum ποτε in Med. K. L. M. 1. Colb. 1. 2. mox τί ποτε male repetitum delevit Brunckius post MStos.

597. τίς ποτε—ἀρῶν Ald.

598. πημοναῖσιν edd.

599. αἶ αἶ G.

600. παράκοτον M. 1.

601. με inseruit Elmsleius.

603. ἀγμάτων Ald.

604. ἄδδην Ald. Rob. Turn. ἄδην Br. Sch. Pors. Priorem formam retinet Butlerus, quia in eo consentiunt codices; sed male consen-

πολύπλανοι πλάναι γεγυ-
μνάκασ', οὐδ' ἔχω
μαθεῖν ὅπα πημονὰς ἀλύξω.
κλύεις φθέγμα τᾶς
βουκέρω παρθένου;

ΠΡ. πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης,
τῆς Ἰναχείας, ἣ Διὸς θάλπει κέαρ
ἔρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους
Ἥρᾳ στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται;

ΙΩ. πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπυεις; ἀντιστρ.
εἰπέ μοι, τᾷ μογέρᾳ, τίς ὤν,
τίς ἄρα μ', ὦ τάλας,

tiunt. ἄδην Aristarchum scripsisse discimus e Schol. Venet. ad Il. E. 203. Schol. Oppian. Hal. I. 252. ἀδηφάγους. σημειῶσαι καὶ ὧδε καὶ ἐν ἄλλοις, δι' ἑνὸς δ γράφεσθαι τὸ ἀδηφάγος· διότι καὶ τὸ ἄδην, ὃ δηλοῖ τὸ δαψιλῶς. Harpocrat. v. Ἀδδηφάγους τριήρεις — Ἀλκαῖος ἐν τῇ Κωμῳδοτραγῳδίᾳ τοὺς πότας λύχνους ἀδδηφάφους εἶπεν. MS. Coll. Trin. Cantab. recte ἀδηφάγους, atque ita Hesych. et Photius in Lex. MS. qui eandem glossam habent; et Etymol. M. p. 17, 14. confer Sallier. et Pierson. ad Mœrin p. 90. Uno δ Alcman apud Athen. X. p. 416. D. Plato et Scholiasta ejus p. 89. Ruhnk. Suidas in v. Barnesius ad Eurip. Ion. 975. Bentleius ad Callimach. Fr. XLVI. ἀδηφαγον metrum postulat in Sophocl. Phil. 313.

604. Sic Ald. Turn. C. D. G. Ceteri πολύπλαγκτοι. cf. Illud convenire cum δύσπλανος. v. 629. observavit H. Steph.

607. 8. Sic Robortellus. προσφθέγματα Ald. Turn. φθέγματα MSS. nonulli. Dein. τᾶσδε D. F. Ar. Seld. † βουκέρω Porson. Hos versus, qui Choro in edd. adsignantur, puellæ continuandas esse monuerunt Hermannus et Elmsleius. Quod si ad Chorum pertineant, Choro etiam adsignandi vv. 629. 630.

607. 608. Hos versus citat Stephanus Byzantinus v. Ἰναχία. sed prave κέρας pro κέαρ exhibet. Ἰναχείης edd.

612. βιάζεται Seld. e glossa.

τὰν ταλαίπωρον ὧδ᾽ ἐ-
τήτυμα προσθροεῖς,
θεόσυτόν τε νόσον ὠ-
νόμασας, ἃ μαραί-
νει με, χρίουσα κέντροισι φοιταλέοις;
ἒ, ἕ. σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκείαις
λαβρόσυτος ἦλθον, Ἥρας
ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα· δυσ-
δαιμόνων δὲ τίνες, οἳ — ἒ, ἕ —
οἷ᾽ ἐγὼ, μογοῦσιν;
ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον,
ὅ τι μ᾽ ἐπαμμένει παθεῖν,
τί μὴ χρή; τί φάρ-
μακον νόσου δεῖξον, εἴπερ οἶσθα.
θρόει, φράζε τᾷ

616. Sic Seld. M. 1. 2. Heath. Schutz. Elmsl. Ceteri ἔτυμα.

618. θεόσσυτον libri; θεόσυτον Morell. Butler. Elmsl. τε pro δὲ Ald. Rob. et MSS. quidam; probantibus Butlero et Elmsleio.

619. φυταλέοισιν Ald. solenni errore. Ceteri φοιταλέοισιν, Correxit Monk. monens secundam in φοιταλέοις produci, sicut in Eurip. Orest. 321. κέντροις Burneius; alii κέντροισι.

620. αἰκίαις libri. Vid. ad v. 184.

621. λαβρόσσυτος edd. Correxit Elmsleius. Ἥρας, supplevit ex Schol. A. Hermannus ap. Seidler. de Vers. Dochm. p. 164.

626. Cod. E. ita disponit ὅ τι μ᾽ ἐπαμμένει, παθεῖν τί με χρή. τί με χρὴ Rob. G. Casaub. Brunck. τί μοι χρὴ quidam MSS. τί με † χρὴ Pors. Ego suspicor tria hæc verba nihil aliud esse quam glossema superioris versus: τί μ᾽ ἐπαμμένει παθεῖν; glossa τί με χρὴ παθεῖν; Pers. 808. οὗ σφὶν κακῶν ὕψιστ᾽ ἐπαμμένει παθεῖν.

627. Ingeniosa est Elmsleii conjectura qui post παθεῖν plene distinguit, et deinceps legit τί μῆχαρ, τί φ. κ.τ.λ. Non probat Hermannus.

628. φράζε τε τᾷ M. 1. Seld. Barocc.

δυσπλάνῳ παρθένῳ.
ΠΡ. λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν,
οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ,
ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.
πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα.
ΙΩ. ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανεὶς,
τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;
ΠΡ. ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.
ΙΩ. οὐκ οὖν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;
ΠΡ. λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.
ΙΩ. σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασε.
ΠΡ. βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ.
ΙΩ. ποινὰς δὲ ποίων ἀπλακημάτων τίνεις;
ΠΡ. τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.
ΙΩ. καὶ πρός γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
δεῖξον, τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος;
ΠΡ. τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.

630. τορῶσοι Ald. ὅτι Ald. Rob. Turn. ὅπερ Pors. "630. 1. 2. *sub Sophoclis nomine citat Etymologus* p. 762, 29. et Etym. Gud. p. 532. *ubi melius legitur* ὅπερ χρῄζεις. *Nominis errorem indicavit Vir Doctus Misc. Obs. Nov. et Dec.* 1732. *Vol.* I. *T.* II. p. 414." R. P.

635. Hunc versum adhibens auctor X. Π. 700. δίκης scribit: quod notaverat quoque R. P.

636. "*Laudat Tzetzes ad Lycoph.* 106." R. P. ὦ μοι pro ἁρμοῖ C. D.

638. πάντα γὰρ πύθοιό μοι Ald. Rob. πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό μου Turn. veram lectionem restituit H. Steph. Cf. supra 529. Sophocl. Œd. T. 333.

640. βούλημα Rob.

641. ἀμπλ. Ald. Rob. Turn. Citat auctor X. Π. 701.

645. "*Scholiastes ad hunc versum senarium citat, qui a sermone non distinguitur.* Ἃ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται." R. P.

ΙΩ. μήτοι με κρύψῃς τοῦθ᾽ ὅπερ μέλλω παθεῖν.
ΠΡ. ἀλλ᾽ οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.
ΙΩ. τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;
ΠΡ. φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ᾽ ὀκνῶ θράξαι φρένας.
ΙΩ. μή μου προκήδου μᾶσσον, ὡς ἐμοὶ γλυκύ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δή.
ΧΟ. μήπω γε· μοῖραν δ᾽ ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε.
τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,
αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
τὰ λοιπὰ δ᾽ ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.
ΠΡ. σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ᾽ ὑπουργῆσαι χάριν,
ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός.
ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας

646. μήτι Rob. MSS. aliqui, et Thomas M. v. μέλλω. μή τοι retinet Schol. ad Eurip. Hecub. 570.

647. σοι omittit Ald. τοῦ pro σοι Rob. τοῦδε τοῦ Seld. Hunc. versum et proxime sequentem omittit Barocc.

648. οὐ a Seld. M. 1. abest.

649. σὰς δοκῶ Ald. Barocc.

650. "*F.*" ἢ ὡς. *M.*" R. P. id est Musgravius: atque ita Heath. Br. Sch. et MS. apud Turnebum. † ὡς Pors. Vulgata tamen explicari ac defendi potest: "Ne de me amplius sollicitus sis, siquidem mihi lubet audire." atque ita interpretantur Schol. A. et B. ὡς: ὅτι. ἐμοὶ γλυκύ: τοῦτο μαθεῖν. Amicus doctus conjicit ἢ κἀμοὶ γλυκὺ, Elmsleius μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ.

653. Deest hic versus in M. 1.

658. ὡς ἀποκλαῦσαι Ald. Rob. Sed recte τἀποκλαῦσαι Ald. Turn. Pors. C. M. Galenus. IV. de Hippocr. et Plat. Dogm. τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας. quem ad nostrum potius crediderim respexisse, quam, ut censet Valcken. Diatr. p. 197. ad Euripidis Œnea apud Stob. Tit. LXXV. σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν. vel etiam fortasse utrumque locum confudit Galenus. Ita olim scripseram: sed meliora docet Porsonus in nota

ἐνταῦθ', ὅπη μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.
ΙΩ. οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρὴ,
σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε,
πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι
θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν
μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο.
ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πολούμεναι
εἰς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς, παρηγόρουν
λείοισι μύθοις· ὦ μέγ' εὔδαιμον κόρη,

MSta. "*Imitatur Euripides apud Stobæum Gesn.* p. 409. *Grot.* 469. *Galenum* IV. *fin. de Hippocr. et Plat. Dogm. qui veram lectionem servavit. Nostri locum oblitus erat Valckenaerius Diatr.* p. 197. *cf. Theb.* 658. *Sophocl. Electr.* 1126. *Plutarch.* II. p. 455. *C.*" R. P. Plutarchi locus est in p. 809. ed. H. St. Αἵ τε τοῖς πενθοῦσιν ἐφέσεις τοῦ ἀποκλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι, πολύ τι τῆς λύπης ἅμα τῷ δακρύῳ συνεξάγουσιν. — κἀποδύρεσθαι Ald. Rob. Turn. recte Brunckius aoristum reposuit, atque ita Med. E. D. G. M. 2. N. Viteb. Seld.

663. πεύσοισθε Rob. ὀδύρομαι edd. omnes. αἰσχύνομαι præbent M. 1. 2. Seld. v. l. in D. L. Mosq. 1. Schol. A. quod vulgato melius videtur.

666. ἄννχοι Ald. πολεύμεναι omnes edd. πολούμεναι D. quod in textum recepi; neque enim scio quare forma Ionica retinenda sit. πωλεύμεναι C. Eustath. ad. Od. X. p. 1930, 37. τὸ δὲ πωλεύμην, ἀντὶ τοῦ συνανεστρεφόμην, ἐκτείνει συνήθως το ω. εἰ καὶ τὸ πολεύειν πρὸ ὀλίγων συνέστελλε τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, (Od. X. 223.) ὥσπερ καὶ τὸ ἀμφιπολεύειν. —πολεῖ per omicron Pers. 307. Eurip. Orest. 1264. πολεῖς Alcest. 30. πολεῖται Aristoph. Av. 181. περιπολοῦντ' Soph. Œd. T. 1254. Lex Solonis apud Lysiam. c. Theomn. p. 216. ed. Auger. ὅσαι δὲ πεφασμένως πωλοῦνται. i. e. Lysia interprete, βαδίζουσι. Lege πολοῦνται.

668. εὐδαίμων Ald. Turn. ceterique editores, præter Rob. qui εὐδαῖμον exhibet; quod, in Seld. quoque scriptum, recepi, accentu tantum rejecto—Eurip. Alcest. 267. ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν. Troas. 98. vulgo ἄνα, δυσδαίμων. Ald,

τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξόν σοι γάμου
τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν
θέλει· σὺ δ', ὦ παῖ, μὴ 'πολακτίσῃς λέχος
τὸ Ζηνὸς, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν
λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρὸς,
ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου.
τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι
ξυνειχόμην δύστηνος, ἔς τε δὴ πατρὶ
ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.
ὁ δ' εἴς τε Πυθὼ, κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς
θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ
δρῶντ' ἢ λέγοντα, δαίμοσιν πράσσειν φίλα.
ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους

δύσδαιμον, quod bene reposuit G. Burges.

673. μὴ πολλακτίσῃς Ald.

678. γεγονεῖν Ald. νυκτίφαντ' Rob. Med. qua voce utitur Euripides Hel. 576.

679. Δωδώνης Ald. Rob. A. B. K. L. M. 1. 2. Med. Colb. 2. Seld. Regg. MSS. Thomæ Mag. v. Θεοπρόπους. Brunck. Δωδώνην ceteri. Elmsleius confert Eurip. El. 1343. στεῖχ' ἐπ' 'Αθηνῶν, ubi vid. Barnes. Herodot. IV. 14. τὴν ἐπὶ Κυζίκου. Theocrit. VII. 129. τὰν ἐπὶ Πύξας. συχνοὺς Seld. MSS. Thom. M. Sed πυκνὸς de frequentia sæpe usurpatur, ut in Eurip. Phœniss. 1167. πυκνοὺς κυβιστητῆρας. Med. 1177. πυκνοῖσιν δρομήμασιν. apud Athen. XV. p. 666. C. πυκνοῖς τοξεύμασι. et in phrasi πυκνὰ πτερά, de qua vid. Toup. in Suid. T. II. p. 545. Anyte in Anthol. III. 24. 11. Wolf. p. 104. πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων.

680. ἴαλεν Ald. Rob. Thom. M. μάθη Ald. Rob. Sophocl. Œd. T. 71. ὡς πύθοιθ' ὅ τι Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Eurip. Phœniss. 892. Κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. Hecub. 376. μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ Λέγουσα, μήτε δρῶσα. Noster Choeph. 313. τί σοι Φάμενος ἢ τί ῥέξας Τύχοιμ' ἂν— quæ congessit Valcken. ad locum Phœnissarum.

χρησμοὺς, ἀσήμους, δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ,
σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη,
ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμὲ,
ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις.
κεἰ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἂν Διὸς μολεῖν
κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος.
τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν,
ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωμάτων
ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι
ἦσαν, κεράστις δ', ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ
μύωπι χρισθεῖσ', ἐμμανεῖ σκιρτήματι
ᾖσσον πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος,

683. Ita Rob. *ἀσήμως* ceteræ omnes *ἀσήμους* H. K. N. Colb. 1. Med. Barocc. quod recepi, quia duplex epithetum amat Æschylus.

684. *ἦλθε βάξις* M. 1. 2. Mosq. 1. Schutz. Apollodorus Bibl. II. i. 1. Io octo generibus ab Inacho distare facit.

686. *δώμων* Rob.

687. Heliodor. Æthiop. VI. versus fin. *Καὶ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, ἐρωμένου τινὸς ἐπὶ γῆν ἕνεκεν ἀλωμένου. ᾧ μετὰ μυρίους μὲν μόχθους, μυρίους δὲ κινδύνους, γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις, τύχᾳ λαμπρᾷ καὶ βασιλικῇ συμβιώσεται.* ubi plane hunc versum respicit. Euripid. Med. 540. *γῆς ἐπ' ἐσχάτοις Ὅροισιν ᾤκεις.*

688. *θέλῃ* Ald. Rob. *θέλει* M. 1. Schol. B. *πυρωτὸν* Med. *ἂν* pro *ἐκ* reponi jubet Elmsleius, quia *μολεῖν* non *venturum esse* sed *venisse* significat.

689. *μένος* Med. Forsan præstaret *ἐξαϊστώσοι.*

694. *εὐθὺς οὖν* Thom. M. v. *Διάστροφοι.*

695. *κεράστη* Rob. et *ὀξυτόμῳ.* Sophocl. Trach. 365. *καὶ νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους.*

697. *εὔποντον* Rob. *Κεγχρείας ῥέων* Ald. *Κεγχρείας* E. G. Seld.

Λέρνης τε κρήνην· βουκόλος δὲ γηγενὴς,
ἄκρατος ὀργὴν, Ἄργος ὡμάρτει, πυκνοῖς
ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους.
ἀπροσδόκητος δ' αἰφνίδιος αὐτὸν μόρος
τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν· οἰστροπλὴξ δ' ἐγὼ
μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
κλύεις τὰ πραχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι
λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.

Barocc. Similiter variatum est Eurip. Phœniss. 1401. inter *κεγχρώμασιν* et *κερχνώμασιν*. "Recentior," ait Valckenaerius, "et emollita fuit pronunciatio *κέγχρος* et *κέγχρωμα*: vetus atque asperior, *κέρχνος* et *κέρχνωμα*."

698. *Λέρνης ἄκρον τε* Ald. Rob. *ἄκρην τε* Turn. † *ἄκρην τε* Pors. Canteri conjecturam in textum recepi, quam firmat Schol. A. *καὶ πρὸς τὴν Λέρνην τήν πηγήν*. Sæpius memorantur *Λερναῖα νάματα*, *Λέρνης ὕδωρ*, et similia; nusquam, quod sciam, *Λέρνης ἄκρα*. Re tamen accuratius perpensa, magis placet conjectura quæ nuper in mentem venit, *ἀκτήν τε Λέρνης*. *ἄκρη* et *ἀκτή* haud semel confunduntur: confer Pierson. Verisim. I. 2. p. 15. Luzac. Exercit. Acad. p. 56.

701. *αὐτὸν αἰφνίδιος* Ald. Rob. Turn. ceteræque omnes. In Seldeniano codice, suprascriptum est *ἐξαίφνης*, quod verum esse putat Gaisfordius ad Hephæst. p. 242. Leniorem Porsoni medelam adhibui, quam in nota MSta indicaverat. *ἀφνίδιος* scribendum censet Elmsleius, secundum analogiam *τοῦ ἄφνω*.

703. *γῆς πρὸς γῆν* Ald. *γῆν ἐκ γῆς* Rob.

704. *ἔτι* Rob. et MSS. quidam. Hom. Od. Γ. 96. *Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων, Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον.*

706. Eurip. Orest. 10. *Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.* "*Accius apud Nonium*, p. 260, 22. *Sallust. Jug.* 85." R. P. Accii locus est ex Agamemnone; *Composita dicta e pectore evolvunt suo.* Sallustii hæc sunt; *Non sunt composita mea verba; parvi id facio.*

ΧΟ. ἔα, ἔα·
ἄπεχε, φεῦ·
οὔποτ', οὔποτ' ηὔ-
χουν ξένους μολεῖ-
σθαι λόγους
ἐς ἀκοαν ἐμὰν,
οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
πήματα, λύματα,
δείματ' ἀμ-
φήκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν.
ἰὼ, ἰὼ,
μοῖρα, μοῖρα, πέφρικ', εἰσ-
ιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

ΠΡ. πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ.
ἐπίσχες, ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.

ΧΟ. λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ

708. ἔπεχε Abresch. et Brunck. contra codicum auctoritatem.

710. οὐπώποτ' Ald. Turn. Barocc. sed melius οὔποτ'. Agam. 508. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν. Dein ηὐχόμην Rob. Stanl. ηὔχουν Ald. Turn. Pors. C. D. Colb. 1. 2. M. 1. 2. N.

711. ξυνοὺς v. l. apud Turnebum.

715. πήματα, τύμματα, vel πήματ', ἀλήματα conj. Musgravius, quorum hoc posterius placet.

716. καὶ δείματ' D. M. 2.

719. μοῖρα semel tantum Robortellus, quem olim secutus, nunc vulgatam lectionem amplector.

721. πρῶ γε Med. Brunckius πρῷ γε suspicatur, nulla necessitate: est enim per tmesin pro προστενάζεις. Agam. 261. Τὸ δὲ προκλύειν—ἴσον τῷ προστένειν. τίς εἶ πλέα Rob.

723. γὰρ pro τοι N. τι Ald. Rob. Turn. τοι Med. Guelph. Barocc. Valcken. ad Phœniss. 455. qui τοι in gnomis Tragicos amare monet, et post eum Porsonus ad Hecub. 252.

τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι τορῶς.
ΠΡ. τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα
κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε
τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης.
τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθη
τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα·
σύ τ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους
θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ.
πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς

724. προὐξεπίστασθαι edd. de qua orthographia dixi ad v. 219.

725. χρείαν τ' Med. Colb. 1. Seld. ἠνύσατ'. Rob.

728. ἀκούσασθ' Ald. Rob. ἀκούσετ' Viteb.

730. σὺ δ' Ald. Rob. Turn. σύ τ' A. B. Med. Colb. 2. M. 2. Viteb. Steph. Byz. v. Ἰναχία, citat οἵτ' Ἰν. σπ. i. e. σύ τ' levi corruptela: ideoque cum Brunckio recepi; et magis e Tragicorum consuetudine est, qui aliter libentius dixissent Ἰνάχειον σπέρμα, σὺ δ', sermo enim ad Io convertitur. Eurip. Phœniss. 467. Σύ τ' αὖ—Πολύνεικες. ibid. 898. Σύ τ', ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις. Orest. 1635. σύ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε. ibid. 1643. Noster Theb. 147. Σύ τ', ὦ Λατογένεια κοῦρα.

731. Locutio Homerica est θυμῷ βάλ'. Od. A. 201. ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι. Herodot. VII. 51. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῦ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος.

732. ἀνατολὰς Ald. Turn. ἀατολὰς Rob. De Ius erroribus multa multi, ut solent, scripserunt, quorum non nostrum est lites componere; neque id fecisse operæ pretium fuerit: satis enim manifestum est Æschylum suam geographiam, suam mythologiam, easque parum accuratas, habuisse; recte autem dixisse Agatharchidem de Mar. Erythr. p. 14. ed. H. St. Photii Biblioth. p. 1313. οὐδ' Αἰσχύλου ἐπιπλήττω, πολλοῖς διεψευσμένον, καὶ πολλὰ συγγράφοντα τῶν ἀσυγχωρήτων—οὐδὲ τοὺς ἄλλους εἰς ἐπιτίμησιν ἄγω, διασκευαῖς ἐν τοῖς δράμασι χρωμένους ἀδυνάτοις· ὅτι πᾶς ποιητὴς ψυχαγωγίας ἢ ἀληθείας ἐστὶ στοχαστής. Quam parum autem in geographia vel Hecatæus Milesius profecisset, docet Scholiasta Apollonii Rhod. IV. p. 259. Vid.

στρέψασα σαυτὴν, στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας
πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·
οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' † ἁλιστόνοις πόδας
χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή·
ἀνήμεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις.
ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν, οὐ ψευδώνυμον,
ὃν μὴ περάσῃς, οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν,
πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος

Larcher. ad Herodot. T. II. p. 208.

733. γόους pro γύας Seld.

733. " πλαγκτὰς στέγας suspicatur Dacierus, quod putat Horatium hunc Poetæ nostri versum expressisse in Ode 24. Lib. III. 10. *Quorum plaustra vagas rite trahunt domos.* Sed neuter Scholiastes ingeniosæ suspicioni favet." *L. Theobald.*

736. Citat. Thom. M. v. ἐξήρτημαι. ἐξηρτύμενοι Seld.

737. γύποδας Ald. Rob. E. Barocc. Schol. A. Unde suspicatur Elmsleius fuisse quosdam qui legerent ἁλιστόνοις γ' ὑπὸ Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν. γυπόποδας Ar. Seld. γυμνόποδας v. l. apud Schol. A. Porsoni obelum ante vocem ἁλιστόνοις retinui, quum nihil certi habeam, quod in locum ejus substituere ausim. Ingeniose, ut mihi videtur, G. Burges Ἀλιζώνοις. Eustath. ad Il. B. p. 363. Ἔφορός φησι τοὺς Ἀλιζῶνας τὴν παραλίαν οἰκῆσαι, τὴν μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας. Quantum de hac gente inter se discreparint veteres geographi, videas apud Strab. XII. p. 550.

738. χρίπτουσα M. 1. 2. Seld. quæ forma antiquior est. In Herodot. II. 60. ἐγχρίμψαντες τὴν βᾶριν, MS. Arch. præbet ἐγχρίψαντες. vid. Schweighæuser. Mox ἐκπέρα conjicit Elmsleius.

742. Ἄραξιν π. Rob.

745. Eustath. ad Il. I. p. 733, 41.

κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ
κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, εἰς μεσημβρινὴν
βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
ἵξει στυγάνορ', αἳ Θεμίσκυράν ποτε
κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα
τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος
ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν·
αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις, ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ

746. Laudat. Eustath. ad Od. A. p. 1390, 20.

747. μεσυμβρινὴν Ald. Rob.

749. ἥξεις Ald. Rob. Turn. ἵξῃ H. K. L. M. 2. Colb. 2. Brunck. ἵξει Pors.

751. Ita Ald. Rob. Brunck. qui insigne malæ fidei exemplum dedit; hanc enim orthographiam tuetur ex Scholiasta Sophoclis ad Antig. 981. quem prius ad mentem suam correxerat; nam in editione principe Scholiorum Σαλμυδισσία exhibetur. Cum duplici σ Turn. Eustath. ad Il. B. p. 309, 3. simplici vero ad Il. E. p. 560, 18. Σαλμύδησος Hesych. -ησσος Strabo, Stephanus, Scymnus Chius 733. Schol. Sophocl. Œd. T. 205. Schol. Venet. ad Il. M. 20. Ἑώρα τὰ εἰς ος λήγοντα, ὑπὲρ δυὸ συλλαβὰς ὀξυνόμενα, τῷ η παραλήγοντα ἕτερον ἔχοντα σ, τοῦτο δὲ (Κάρησος) ἐν ἀναδεξάμενον— dein recenset Ἁλικαρνησσὸς, Ταρτησσὸς, Λυκαβησσὸς, quibus addi possint Λυρνησσὸς, Μυκαλησσὸς, et Τελμησσός. Valcken. ad Phœniss. 1107. nihil interesse judicat Τελμησόν an Τελμησσόν scribatur; nisi quod prior illa antiquior pronunciatio videatur. Herodianus περὶ παθῶν, ab Eustathio ad Dionys. 859. allegatus, Τελμισσός scribit; et profecto in hoc versu M. 1. dat Σαλμυδισία. Photius Lex MS. Σαλμυδισός, atque ita Lycophron 1264. in Homerid. Hymn. in Apoll. 224. ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην, MS. Moscov. habet Μυκαλισσὸν et Τεμμισὸν. vid. Kuhn. ad Ælian. V. H. II. 33. nostra ad v. 505.

752. ναύτοις Ald. ναύτης Rob. ναύτησι Turn. et ceteræ omnes. ναύταισι Eustath. ad Il. E. p. 560, 18. Tzetz. ad Lycophr. 1285.

754. στενωπόροις Ald. στενωπόρου Rob. στενοπόρου v. l. in B.

755. θρασύσπλαγχνον C. F. M. 1. MSS. apud Turn.

λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾷν Μαιωτικόν.
ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
κεκλήσεται· λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον,
ἤπειρον ἥξεις 'Ασίδ'. ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς
βίαιος εἶναι; τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς
χρῄζων μιγῆναι, τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας.
πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
μνηστῆρος· οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους,
εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις.

ΙΩ. ἰώ μοι μοι. ἓ, ἕ.

ΠΡ. σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει· τί που
δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά;

ΧΟ. ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς;

ΠΡ. δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.

ΙΩ. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας,

757. εἰς ἀεὶ divisim Steph. Byz. v. Βόσπορος. εἰσαεὶ edd. omnes. Vid. infra ad v. 775.

758. Βούσπορος Colb. 1. τ' pro δ' Rob. Elmsleius.

760. 'Ασιάδ' edd. 'Ασίδ' Elmsleius. Vid. ad Pers. 275. ἡμῖν Aldus MS. apud Turn.

766. μήδ' ἐπῶν Ald. Rob. M. 1. 2. Colb. 2. Seld. Barocc. μήδ' ἐπῶν ἐν D. προοιμία Rob.

767. ἒ ἓ ἒ ἕ. quater Ald. Rob. Turn. bis tantum E. G. H. M. 1. Med. Colb. 1. 2. Brunck. ἰὼ bis repetit Rob. ἒ, ἒ, αἶ, αἴ. D. ἒ, ἒ, φεῦ, φεῦ. Viteb.

768. σὺ δ' ἂν Rob.

769. δράσοις Ald. Rob.

770. γάρ τοι Ald. Rob.

771. δυσχείμαρον Ald. Rob. πέλαγον D. τε pro γε E. G.

ὅπως πέδῳ σκήψασα, τῶν πάντων πόνων
ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν,
ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.
ΠΡ. ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις,
ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον.
αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή.
νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον
μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.
ΙΩ. ἦ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;
ΠΡ. ἥδοι' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν.
ΙΩ. πῶς δ' οὐκ ἄν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;
ΠΡ. ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα.
ΙΩ. πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συλληθήσεται;
ΠΡ. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.
ΙΩ. ποίῳ τρόπῳ; σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη.

775. εἰσάπαξ Turn. εἰς ἅπαξ Ald. Rob. Divisim videtur legisse Cicer. ad Quint. Fr. I. 2. 4. *Quam vellem* ὀρθὰν τὰν ναῦν, *et* ἅπαξ θανεῖν. atque divisim laudat Porsonus ad Phœniss. 986. etsi εἰσάπαξ in hoc loco edi permisit. Demosth. Ol. II. p. 20. εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον.

777. ἂν omittit Rob.

779. μοι pro ἂν Rob. idem mox τό pro μοι.

783. ἥδοιμ' ἂν omnes ante Dawesium, qui ἥδοι' ἂν restituit, M. C. p. 284. ed. Burgess. Simile mendum ex Euripidis Phœniss. 418. sustulit Marklandus, δύναι' ἂν pro δύναιμ' ἂν reponens.

784. πῶς οὐκ N. Colb. 1. κακὰ Rob. L.

785. μαθεῖν σοι Ald. Rob. Barocc.

787. πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ M. 1. 2. Seld. male: Sophocl. Œd. T. 1237. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. Ajac. 906. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ. Antig. 1174. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου. De hac locutione vid. Bast. Ep. Crit. p. 212. αὐτοῦ Ald. Rob. κενόφρων Rob.

788. σήμηνον ποίῳ τρόπῳ Ald. Rob.

ΠΡ. γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.
ΙΩ. θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητὸν, φράσον.
ΠΡ. τί δ' ὅντιν'; οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τόδε.
ΙΩ. ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;
ΠΡ. ἣ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.
ΙΩ. οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;
ΠΡ. οὐ δῆτα, πρίν γ' ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθείς.

789. γάμον τόνδ' Rob.

790. Citat Eustathius ad Il. I. p. 784, 4.

791. Pro ῥητὸν Brunckius, probante Wyttenbachio Bibl. Crit. II. i. p. 116. θεμιτὸν reponi vult, ex Sophocl. Œd. T. 993. ἦ ῥητόν; ἦ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι. Sed vulgatum præstat. Mox τάδε Ald. Turn. τόδε Rob. G. H. M. 1. Colb. 2. Barocc. quod plane anteferendum est. Quæ Valckenaerius ad Phœniss. 430. de τάδε et τόδε tradidit, minime ad hunc locum pertinent, cujus diversa est constructio. Porsonus confert Orph. Argon. 936. ap. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 69. (n. ed. 107.) δεινὸς ὄφις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐ φατὸν εἰπεῖν. (quod frustra tentat Ruhnkenius) Eurip. Bacch. 464. (461.) ῥᾴδιον δ' εἰπεῖν τόδε. Aristoph. Av. 1710. οἷον δ' ἔρχεται Ἔχων γυναικὸς κάλλος, οὐ φατὸν λέγειν.

793. "*Citat Tzetzes ad Lycophr.* 178." R. P. unde lector mythologiam de Thetidis nuptiis quærat, et ex Bentleii nota ad Horat. Carm. I. xii. 19.

795. πρὶν ἂν ἔγωγ' ἐκ Ald. Rob. πρὶν ἔγωγ' ἂν pleræque edd. obelo notat Porsonus. πλὴν ἔγωγ' ἂν Med. Barocc. Guelph. Pauwius πρίν γ' ἔγωγ' ἂν, quem sequitur Burgessius ad Dawes. p. 413. Brunckius πρίν γ' ἂν ἐκλυθῶ δεσμῶν ἐγώ. Sed quum Aldi et Robortelli editiones dederint πρὶν ἂν ἔγωγ', ceteræque πρὶν ἔγωγ' ἂν, visum est utrumque ἂν retinere, quæ particula per librariorum imperitiam sæpissime excidit, etsi per breve intervallum frequenter apud Tragicos repetatur; ut in Eurip. Hecub. 736. Helen. 299. Med. 369. Alcest. 73. Æolo Fr. 21. Sophocl. Œd. T. 139. 339. 446. 602. 857. Ajac. 1036. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταυτα, καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ Φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾷν θεούς. MS. Laud et Ald. probabiliter ἐγὼ μὲν ἄν. Aristoph. Thesmoph. 196. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν. sic recte Brunckius post Koenium ad Gregor. p. 18. Hermannus vero ad Viger. Not. 283. corrigit καὶ γὰρ οὖν. Trachin. 745. corrigente Porsono, φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; Phædra

ΙΩ. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός;
ΠΡ. τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.
ΙΩ. πῶς εἶπας; ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
ΠΡ. τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.
ΙΩ. ἥδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία.

apud Stob. Floril. XLIII. p. 163. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις. Noster in Supplic. 778. οὕτω γένοιτ' ἂν οὔτ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ Καλή. Agam. 342. Quoniam vero de particula ἂν agitur, quædam loca corrigamus, ubi hæc syllaba excidit. I. Eurip. apud Stob. VIII. p. 97. Ὁ δ' ἡδὺς αἰών, ἡ κακὴ δ' ἀνανδρία, Οὔτ' οἶκον οὔτε πόλιν ὀρθώσειεν ἄν. Grotius ἂν ὀρθώσειεν εὖ. Pierson. βίοτον pro πόλιν. Infelicissime vir in re metrica plane hospes, Joannes Luzacius, Exercit. Acad. p. 16. οὐ πολίτας ὀρθώσειεν ἄν. Lege πόλιν ἀνορθώσειεν ἄν. Sophocl. Œd. T. 46. ἀνόρθωσον πόλιν. II. Eupolis apud Plutarch. Cimone p. 392. Grot. Exc. p. 505. Κάνιοτ' ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι. Corrigo κἂν ἐνίοτ'. III. Plato Comicus ap. Plutarch. Themistocl. p. 238. de Themistoclis tumulo, χὤποτε ἅμιλλα τῶν νεῶν, θεάσεται, l. χὠπόταν. IV. Antiphanes Athenæi III. p. 75. C. ὡς Διαμασῶμ', ὅταν τι βουλεύειν δέῃ. lege διαναμασῶμ'. *ruminem*. Aristoph. Vesp. 783. Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι. V. Idem apud Athen. VII. p. 313. B. Ἀνθρωποφάγους; πῶς οὖν ἄνθρωπος φάγοι—recte Schweigh. πῶς οὖν ἂν ἄ. In hoc versu λυθῶ Ald. Turn. Sed melius λυθείς, cf. Agam. 639. Ita olim scripseram, non animadverso, quod bene monuit Elmsleius, ἂν geminatum cum subjunctivo nunquam conjungi. Jam vero, multa me scripsisse ad rem nihil pertinentia, lubens confiteor. Quum autem mea conjectura non nauci sit, Pauwianam præ ceteris probabilem judicavi, ideoque in textum admisi: supra v. 490. πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. Eurip. Iph. T. 1302. οὐ πρίν γ' ἂν εἴπῃ τοὔπος ἑρμηνεὺς τόδε, ubi mirum est Marklandum, Musgravium, Gaisfordium reliquisse εἴποι. οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ'—κωδωνίσω. Si quem offendat particulæ repetitio, conferat Sophocl. Ant. 747. Eurip. Hipp. 96. Alc. 378. Plat. Gorg. p. 299. D. Læmar.

796. σ' omittunt codd. quidam.

797. αὐτῶν Ald.

798. Schol. B. videtur legisse οὐ 'μὸς παῖς. σ' omittunt Ald. Colb. 1. 2.

799. δὲ pro γε Schol. B. δὲ γέναν πρὸς δέ κ' Ald. Sic Agam. 1595. Τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ Ξυνεξελαύνει.

ΠΡ. καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.
ΙΩ. μή μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει.
ΠΡ. δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι.
ΙΩ. ποίοιν; πρόδειξον, αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.
ΠΡ. δίδωμ'· ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι
φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.
ΧΟ. τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγους.
καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῄζετε.
σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω,
ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.

801. Malim καὶ μή τι σαυτῆς.

803. δυεῖν pleræque edd. δυοῖν Ald. Rob. Colb. 1. 2. M. 1. Eustath. ad Il. K. p. 802, 32. e Lexico Rhetorico; λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικὸν, καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ 'Αττικοῖς· οἷον, Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται, et mox δυοῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς· τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοις, ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ. Idem tamen ad Od. Φ. p. 1907, 49. Heraclidæ grammatici dictum male intellexit, qui ait, τοὺς 'Αττικοὺς τὴν οῖ δίφθογγον εἰς τὴν εῖ μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν· καὶ τὸ οἴκοι, οἴκει· καὶ τὸ ποῖος, πεῖος· ubi de recente Atticismo loquitur; οἴκοι enim vetustior certe forma. Porsonus in Euripide δυοῖν semper edidit. Mox δωρήσομαι Ald.

804. Interrogandi signum post ποίοιν inserui.

806. φράσαι Rob.

808. Forsan legendum λόγον. Sophocl. Œd. Col. 50. πρὸς νῦν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς, Τοιόν δ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι.

809. τήνδε Seld.

810. τὸν λύσοντά σε, τ. γ. π. Ald. Barocc.

812. οὐ omittunt Rob. K. L. M. 1. 2. Colb. 2. Seld.

ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον, ἠπείρων ὅρον,
πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς
* * * * * *
πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἕς τ' ἂν ἐξίκῃ
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
αἱ Φορκίδες ναίουσι, δηναιαὶ κόραι
τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
μονόδοντες, ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται
ἀκτῖσιν, οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,

815. ὅρων Ald.

816. φλογωπὰς Ald. Inter hunc versum et proxime sequentem aliquid intercidisse vidit Brunckius.

817. πόντον Ald.

818. Σκυθίνης Ald. Rob. Κισθήνης Med. codd. Regg. Harpocrat. Κισθήνη. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. ὄρος τῆς Θρᾴκης. Κρατῖνος. Κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις, καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει. quem locum mihi indicavit Elmsleius. Hermannus conjicit Σινδικῆς.

820. ὄμμα κέκτημέναι Ald. Rob. ὄμμ' ἐκτημέναι Thom. M. v. κέκτημαι. Ovid. Metam. VI. 4. *Phorcidas, unius sortitas luminis usum.*

821. τὰς οὔθ' Ald. Citat Tzetzes Chil. III. 953. Æschylus Homericum adumbravit, Od. Λ. 15. οὐδέ ποτ' αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. quæ sunt etiam Hesiodi verba in Theogon. 759. Quin et se ipse imitatus est: Galen. Comment. i. ad Hippocr. de Morb. Epidem. VI. p. 454. Οὕτω καὶ Αἰσχύλος. Ἐξαντίας οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται, οὔτ' ἀστέρων στόμα Λητῴας κόρης. Gataker. A. M. P. X. p. 432. ita corrigit; Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίαις· Ἵν' οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται, Οὔτ' ἀστέρων ὄμμ', οὔτε Λητῴας κόρης. Bentleius Epist. ad Mill. p. 51. certissime reponit Αἰσχ. ἐν Ξαντρίαις. Ἃς οὔτε τ. quod vero in secundo versu conjicit, οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λ. κ. minus feliciter excogitatum est. Gatakeri vestigiis insistens, lego, οὔτ' ἀστέρων, οὔτ' ὄμμα Λ. κ. nam στόμα et ȣτ' ομμα vix invicem distinguuntur. Duriuscule sonat ἀστερωπὸν ὄμμα, etsi Euripides Hippol. 864. dicit νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα. Bentleii conjecturam, ἐν Ξαντρίαις, certam reddit Photii Lex. MS. Πέμψιξ. (sic.) πνοή. Αἰσχύλος Ξαντρίαις, ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.

δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς,
ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς.
τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.
ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν·
ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
Γρῦπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
Ἀριμασπὸν ἱπποβάμον', οἳ χρυσόρρυτον
οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα, Πλούτωνος πόρον·
τούτοις σὺ μὴ πέλαζε· τηλουρὸν δὲ γῆν
ἥξεις, κελαινὸν φῦλον, οἳ πρὸς ἡλίου
ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
τούτου παρ' ὄχθας ἕρφ', ἕως ἂν ἐξίκῃ
καταβασμὸν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο

826. τοιοῦτον ἔν σοι Elmsleius, qui monet τοιοῦτο et τοσοῦτο apud Tragicos rarissime inveniri. Sed longe probabilius esset τοιόνδε μέν σοι. Apuleius Met. II. 19. ex correctione Marklandi Epist. Crit. p. 18. *Hæc tibi prædico, et cavenda censeo.*

828. ἀκραγγεῖς Ald. H. male. Hesych. Ἀκραγγές: δυσχερές, ubi γ interpolavit M. Musurus, teste N. Schowio. Edd. Ven. et Flor. ἀκραγεί. Cyrilli Lex. MS. Ἀκραγές.

829. Γρύπας edd. correxit Elmsleius. μουνῶ πανστρατὸν Ald. Barocc. E. μονῶπα Eustath. ad Dionys. 31. φύλαξου Rob.

830. ἱπποδάμον Ald.

831. πόρου Ald. Turn. πόρον Rob. Med. M. 1. 2. Seld. Pauw. et Morell.

832. σύ μὲν Ald. τηλουργὸν Med.

835. Hom. Il. Γ. 187. παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ait Eustath. p. 403, 13. παρ' ὄχθαις φασίν. Quod non est verum. παρ' ὄχθας est *secus ripas*; παρ' ὄχθαις *juxta ripas*, ut in Theb. 392. βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις. Sophocl. Philoct. 726. Σπερχείου παρ' ὄχθαις. Mox ἐξίῃς Ald. Ox. Barocc.

836. Βιβλίνων Med. M. 1. Colb. 2. Seld. Perpetua in hac voce inter ι et υ confusio. Eustath. ad Od. Φ. p. 1913, 31. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι ὅτι ἡ Βύβλος ἐπὶ πόλεως μὲν τῆς καὶ ἐν τῷ Περιηγητῇ (v. 912.) μόνως διὰ τοῦ υ γράφεται· ἐπὶ δὲ φυτοῦ, ὡς ἐπὶ πολὺ μὲν, καὶ μάλιστα

ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος.
οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον εἰς χθόνα
Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
'Ιοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
τῶνδ' εἴ τι σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον,
ἐπαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.
ΧΟ. εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα, μέμνησαι δέ που.
ΠΡ. τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν.
ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,
ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω,
τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν.
ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,

παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁμοία ἡ γραφή. οἱ δὲ νεώτεροι τρέψαντες, κατὰ τὸ δύφρος, δίφρος, μῦσος μῖσος—βίβλος διὰ τοῦ ἰῶτά φασι. Brunckius apud Aristophanem βιβλίον ubique reposuit. In Eurip. Ion. 1195. pro Βιβλίνου τε πώματος legendum, Βυβλίνου, quod præbet Proclus in Hesiod. p. 133. Βύβλινον οἶνον memorant Theocritus, Athenæus, Eustathius, et alii. Confer Xenoph. Anab. VII. 5. 8. Pausan. Achaic. p. 406. cum Antonin. Lib. c. 30. Parthenium in Erotic. XI. Heinsium ad Ovid. Metam. IX. 452. Pierson. ad Mœrin. p. 95. Βιβλία, διὰ τοῦ ῖ, ὡς Πλάτων, 'Αττικῶς. βυβλία, ὡς Δημοσθένης, κοινῶς.

837. σεμνὸν A. Colb. 2. Κεῖλον Ald. εὔποτος Turn C.

838. σ' omittit Ald.

840. τε deest Rob.

841. Eustath. ad Od. E. p. 1535, 24. Athen. VIII. p. 347. C.

843. θέλεις Ald.

845. πολυφόρου Ald.

847. αἰτούμεθα Ald.

851. τοῦ ταυτὸ Ald.

852. Monet Abreschius legi pos-

πρὸς αὐτὸ δ᾽ εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα,
τὴν αἰπύνωτόν τ᾽ ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
μαντεῖα· θᾶκός τ᾽ ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διὸς,
τέρας τ᾽ ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες,
ὑφ᾽ ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως
προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
μέλλουσ᾽ ἔσεσθαι· τῶν δὲ προσσαίνει σέ τι·
ἐντεῦθεν, οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
κέλευθον, ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,

se λέγων, ut in Pers. 513. πολλὰ δ᾽ ἐκλείπω λέγων Κακῶν.

854. δάπεδα edd. omnes: obelo notat Porsonus, qui ad Eurip. Orest. 324. ita scribit: "Primam in δάπεδον producit Æschylus Prom. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Stephanus Byz. v. Γῆ. λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ, δωρίζοντες." Verbum agnoscunt Schol. Venet. ad Il. Δ. 2. et Eustath. p. 436, 41. Prioris locus corrigendus est ex Steph. Byz. Ita se habet; δάπεδον δὲ τὸ ὁμαλὸν χώριον. γήπεδα δὲ, τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα ταῖς οἰκίαις οἷον κρηπίδια. οἰκόπεδα δὲ, οἰκιῶν καταῤῥιφθέντων εἰς ἐδάφη. lege κηπίδια et vel τοῖς οἰκίοις vel καταῤῥιφθεισῶν. Hesych. Γάπεδα. ἄγροικοι καὶ οἰκεῖαι. lege ἀγροὶ οἰκεῖοι. Schol. in Oppian. Hal. I. 54. ἐκ τοῦ γῆ καὶ πέδον γήπεδον, τὸ τῆς οἰκίας πεδίον. οἰκήπεδον δὲ το τῆς καταβληθείσης οἰκίας πεδίον, ἐρειποτόπιον λεγόμενον. Hæc Grammatici de hujus vocis significatione, qua tamen eam apud Tragicos poni, nemo est qui facile crediderit. Γάπεδον autem idem est quod ab Herodoto VII. 28. dicitur γεώπεδον; sc. *fundus, ager septus.* γάπεδον certum reddit Lycophr. 617. τοῦ τειχοποιοῦ δαπέδον ἀμοιβέως. ubi γαπέδων suppeditant MSS.

859. προσηγορήθης H. Colb. 1. 2. Bigot. quod paullo vetustius esse credo.

860. Vulgo legebatur μέλλουσ᾽ ἔσεσθ᾽, εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι. Versui obelum præfigit Porsonus. ἔσεσθαι τῶνδε Ald. G. H. K. L. M. 2. ἔσησθαι τῶνδε Barocc. Lectionem, quam exhibui, præbent C. E. M. 1. Seld. Schol. B. προσσαίνει. κολακεύει. τοῦτο διὰ μέσου·

ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις.
χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται,
τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς.
σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενὸς,
ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' εἰς κοινὸν φράσω,
εἰς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.
ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονὸς,
Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,
ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον.
ἐπώνυμον δέ τῶν Διὸς γεννημάτων

λέγει δὲ ὅτι προσσαίνει σέ τι τούτων, ἀντὶ τοῦ θέλγει καὶ κατέχει, καὶ οὐκ ἄλλης τινὸς ἢ σοῦ ταῦτα γνωρίζεις πάθη. Verte, *quin et hisce oraculis gratum aliquod tibi inerat*, quæ parenthetice sumenda: τῶν pro τούτων ponitur, ut Theb. 197. Suppl. 354. Eurip. Alcest. 274. τοῖσιν pro τούτοις Agam. 1252. τὸ pro τοῦτο Eumen. 261. τῆς pro τῆσδε ibid. 2.

863. πολυπλάγκτοισι Rob. Bigot. Schol. B. ut in v. 605.

865. κληθήσεται Ald. Rob. Turn. κεκλήσεται quindecim MSS. Abresch. Brunck. Pors. atque ita Tzetz. ad Lycophr. 630. indicante Porsono. Supra v. 759. Βόσπορος δ' ἐπώνυμος Κεκλήσεται. Paullo post futurum amabant Attici omnes, et præsertim Tragici. Mœris, Δεδήσεται, Ἀττικῶς· δεθήσεται, Ἑλληνικῶς. Euripides semel κληθήσεται. Troad. 13. sed et ibi MS. Flor. recte κεκλήσεται.

871. πολὺς Κώναβος Ald. πόλυς quoque Rob. Citat Eustath. ad Od. A. p. 1386, 12. Δ. p. 1509, 35. Z. p. 1559, 60.

872. πρὸς χώματι Ald.

875. γεννημάτων omnes MSS. et edd. veteres. Scaliger, e Peyraredi conjectura, θιγημάτων, probante Valcken. ad Phœniss. 639. Hesych. Θιγημάτων· μιασμάτων. quam lectionem amplexi sunt Brunck. et Schutz. et certe probabilis est; non tamen ea auctoritate freta ut in

τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον, ὃς καρπώσεται
ὅσην πλατύῤῥους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις
πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται
θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῆ γάμον
ἀνεψιῶν· οἱ δ', ἐπτοημένοι φρένας,
κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·

textum admitti debeat. γεννημάτων ferri posse observavit Butlerus, et nomen Epaphi derivari ab ἐπαφῶν v. 874. Vulgatum aliquatenus confirmat similis locus Suppl. 43. ἶνίν τ' ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν· ἐπωνυμία δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, Ἐπαφόν τ' ἐγέννασεν. Scholiasta B. γεννημάτων· τῶν παιδίων. Hesych. Γέννημα. παιδίον.

876. καρπώσαιτο Rob.

877. πλατύῤῥουν Ald.

878. πεντηκοντόπαις Rob. Eustath. ad Il. A. p. 37, 32. quod olim in textum recepi: sed pœnitet me facti. Debueram sane meminise Atticos numerorum terminationes in compositis servasse, de qua re insignis est locus ex Herodiano περὶ παθῶν ab Etymologo adservatus p. 346, 14. Ἑξάκλινον, ἑξάπουν, Ἀττικῶς μὲν ἕξπουν καὶ ἕξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἑξπηχυστί. (eadem habet Philemon grammaticus ap. Brunckii Lex. Sophocl.) καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ Ἕξπουν. φυλάττει γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει, Πεντέμηνον λεγόμενον καὶ Ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. (Aristoph. Equit. 1046.) ἡμεῖς δὲ Πεντάμηνον. Ὀκτώπουν· ἡμεῖς δὲ Ὀκτάπουν. Et profecto ὀκτώπηχυς dixit Philemon, ὀκτώπους Philemon, Cratinus, Æschylus, teste Photio Lex. MS. cf. Hesych. in v.—ἑξμέδιμνον scribitur in Aristoph. Pac. 631. Hesych. ἕξμετρον. ἕξαμετρον. ut putem nihil contra tot Grammaticorum auctoritatem valere Thomæ Magistri præceptum, ἑκκαίδεκα, οὐχ ἑξκαίδεκα, διότι τὸ διπλοῦν μετὰ συμφώνου τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φωνῆς. Alioqui facilis esset Aristophanis correctio ἑκμέδιμνον, ut in Suida, ἑκμήνῳ· ἓξ μηνῶν.

880. θηλύσπορον Ald.

881. οἵδε πτοημένοι Ald.

882. Eadem similitudine de Danaïsin utitur noster Suppl. 222. ἐν ἁγνῷ δ', ἑσμὸς ὣς πελειάδων, Ἵζεσθε, κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ, Ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος.

884. θέρος pro θεός conjecit

Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντας νυκτιφρουρήτῳ θράσει.
γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.
τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις.
μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει, τὸ μὴ
κτεῖναι ξύνευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται
γνώμην· δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος.
αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς·
σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς,
τόξοισι κλεινὸς, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς

Musgravius, laudans Melanippid. ap. Plutarch. Moral. p. 1350. γλυκὺ γὰρ θέρος.

886. δαμέντων edd. omnes. † δαμέντων Porsonus. Pauwii conjecturam, δαμέντας, amplectitur Heynius ad Apollodor. p. 273. et confirmat M. 1. qui exhibet δαμέντα.

889. ἐς ἐχθροὺς Med. M. 1. 2. N. Colb. 1. Viteb. Seld. quod forsan præferat aliquis: melius enim Amor *intrare* dicitur, quam *ire contra*. vide Valcken. ad Phœniss. 79.

891. ἐπαμβληθήσεται Rob.

892. γνωμῶν Ald. Turn. γνωμαῖν Rob. Brunck. qui plenius post ἀπαμβλυνθήσεται distinguit, perperam, ut docet Butlerus. γνώμην primus dedit Porsonus; atque ita D. E. F. G. M. 1. 2. Med. Seld. δυοῖν Ald. Rob. G. H. M. 1. 2. Barocc. Bigot. vulgo δυεῖν. vide supra ad v. 803.

894. βασιλεικὸν ἕξει Ald. ἕξει quoque Guelph. Barocc.

895. δὴ pro δεῖ Barocc.

896. ἐκ τῶνδε Ven. 1. Barocc.

897. κλεινοῖς Rob. Med.

μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις·
ὅπως δὲ χώπῃ, ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου
εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς.

ΙΩ. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ,
ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανίαι θάλπουσ', οἴστρου δ' ἄρδις
χρίει μ' ἄπυρος·
κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει,
τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην,
ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης
πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής·
θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ
στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

ΧΟ. ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν, ὃς στροφή.

899. ἐμὴ H. M. 1. 2. Viteb. Guelph. Barocc. vide supra 217.

900. χ' ὅπῃ Ald. δὲ omittit Rob. χρόνου pro λόγου Ald. Rob. Ven. 1. Guelph. Barocc. quod nescio annon sit anteferendum. δὴ pro δεῖ F. MS. apud Turnebum vide supra 895.

902. ἐλελελελεῦ Ald. 'Ιὼ, ἰὼ, ἐλελελελεῦ Rob. ἐλελελελελεῦ Turn. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ, Porsonus, atque ita legisse videtur Schol. B. qui interpretatur φεῦ, φεῦ. Hesych. 'Ελελεῦ· τίθησι αὐτὸ Αἰσχύλος ἐπὶ σχετλιασμοῦ, ἐν Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Cf. quæ diximus ad Agam. 1039.

904. θαλπουσιν Ald. οἴστρου τ' Barocc.

906. φρένα φόβῳ Ald. φόβῳ λ. φ. Rob.

907. γ' pro δ' Rob.

910. πταίουσ' Med. L. Schol. B. videtur legisse ποιοῦσ', interpretatur enim πράττουσιν.

911. στυγνοῖς L. M. 1. 2.

912. Ut antistrophica respondeant, in hoc loco legendum suspicatur Monk. ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς, ὃς γνώ=μᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσ=σα διεμυθολόγησεν. Nicephorus Gregoras Hist. Byzant. p. 644. F. hunc locum et Sophoclis versus Ajac. 646. 647. parum eleganter

πρῶτος ἐν γνώ-
μᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλῶσ-
σᾳ διεμυθολόγησεν,
ὡς τὸ κηδεῦ-
σαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύ-

conjungit. *ἀλλὰ γὰρ ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησε, τὸν μακρὸν ἅπαντα φύειν τ' ἄδηλα χρόνον καὶ τὰ φανέντα καλύπτειν.* Idem. p. 235. *ἦ σοφὸς ἦν ἄρ' ἐκεῖνος, ὃς πρῶτος ἐν γ. τ. ἐ. κ. γ. δ.*

913. *γνώμῃ* Ald. Rob. et mox *γλώσσῃ.*

916. *κηδεύειν* Eustath. ad Il. Θ. p. 717, 4. Il. I. p. 758, 63. *Οὐ πρῶτος Αἰσχύλος εἶπεν, ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ, τουτέστιν ἄριστόν ἐστιν ἑκάστῳ τὴν αὐτῷ ἐοικυῖαν λαμβάνειν, καὶ μὴ τῶν ὑπερκόμπων γάμων ἐρᾷν, ἀλλὰ πρῶτος Ὅμηρος καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλέα ἐδίδαξε.* Homeri versus est *Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, Fεικυῖαν ἄκοιτιν.* Pindar. Pyth. II. 65. a Schol. A. laudatus; *Χρὴ δὲ καθ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾷν μέτρον. εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον.* Æschylum respicere ait Scholiasta Pittaci dictum, qui, quum ex eo quæreret quidam utram duceret, uxorem bene dotatam, an pauperem et sibi parem, ad pueros eum dimisit, qui turbines flagellis agitabant et alii aliis dicebat, *τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.* Atqui hanc sententiam, quæ a Schol. A. et a Callimacho in pulcherrimo epigrammate apud D. Laërt. I. 79. Pittaco tribuitur, alii aliis adsignant. Photii Lex. MS. *Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα: τοῦτο οἱ μὲν Πυθικὸν εἶναί φασιν ἀπόφθεγμα· οἱ δὲ Σόλωνος· ἔνιοι δὲ αὐτῶν Χείλωνα εἰπεῖν συμβουλευομένῳ τινὶ, εἰ πλούσιον ἕλοιτο γάμον.* Suidas pro *Πυθικὸν, Πιττάκου* scribit; legendum præterea *ἔνιοι δὲ αὐτό.* Proverbium sine nomine citat Plutarch. de Pædag. p. 23. Soloni tribuit Ausonius. Chilon ap. Stob. LXVIII. p. 394. *γάμους εὐτελεῖς καὶ ἰσοτίμους ποιεῖν.* Notandum est, veteres, quum proverbium incerti auctoris laudent, dicere solere *κατὰ τοὺς σοφοὺς*, vel *ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί*, quod sæpe apud Platonem invenias. Theocr. XIV. 22. *ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,* ubi videndus omnino D. Heinsius p. 364. Pindar. ap. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 202. *Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.* cujus sententiæ auctor incertus fuit, teste Schol. ad Eurip. Hippol. 265. Longin. versus fin. *νεοττοποιεῖται, κατὰ τοὺς σοφούς.* Sophocl. El. 62. *ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς Λόγῳ μάτην θνήσκοντας.* i. e. *Philosophos.*

917. *ἀριστεύειν* Ald.

ει μακρῷ· καὶ μήτε τῶν πλού-
τῳ διαθρυπτομένων,
μήτε τῶν γέν-
νᾳ μεγαλυνομένων
ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι.
μήποτε, μήποτέ μ', ὦ μοῖ- ἀντιστρ.
ραι * * *
* λεχέων Διὸς εὐνά-
τειραν ἴδοισθε πέλουσαν·
μηδὲ πλαθεί-
ην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ
οὐρανοῦ· ταρβῶ γὰρ ἀστερ-
γάνορα παρθενίαν
εἰσορῶσ' Ἰ-

919. Huc respicere videtur Nicostratus Stobæi LXVIII. p. 393. ἀλλ' ἐνταῦθά που τὸ λαμπρὸν τοῦ δουλεύειν ἐστὶν, ἰδίᾳ μὲν τῇ γυναικὶ, ὑπὸ τοῦ πλούτου διατεθρυμμένῃ, κ. τ. λ.

922. χερνῆτα Seld. ἐραστεῦσαι γάμων omnes edd. et MSS. ultimam vocem uncinis inclusit Schutzius, ejecit Porsonus, qui vocem πόνων in Antistropha v. 933. insititiam esse viderunt.

923. μήποτε μήποτ' ὦ Ald. G. H. M. 1. 2. Seld. Barocc.

924. Desunt quatuor syllabæ: Διὸς omittunt Ald. Turn. Barocc. C.

927. πλασθείην Ald. Rob. Turn. πλαθείην Med. Barocc. Brunck. Porsonus; qui ad Eurip. Hecub. 884. Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ, hæc notat; "πλασθεῖσα Ald. et MSS. Sed altera forma, quæ alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius." Androm. 25. πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί. Ald. πλασθεῖσ'. confer. Rhes. 911. Altera forma occurrit Sophocl. Œd. T. 1100. Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα. Post πλαθείην Ald. Rob. Turn. et MSS. aliqui ἐν inserunt.

929. ἀστεργάνωρα Ald.

931. Ἰοῦς με γάμῳ δ' ἀπτομένην Ald. Ἰοῦς γάμῳ δ. ceteræ edd. Ex Aldinæ vestigiis μέγα reponendum censet Schutzius, quem sequitur Burneius. Vide supra ad v. 60.

οὓς μέγα δαπτομέναν
δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις.
ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος ἐπῳδός.
ἄφοβος, οὐ
δέδια. μηδὲ κρεισσό-
νων θεῶν ἔρως
ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με.

932. δυσπλάγχνοις Ald. Rob. MSS. multi. Schol. A. et B. δυσπλάγχνας M. 1. Colb. 2. δυσπλάνοις Turn. Barocc. Bigot. ἀλατίαισι Ald. Turn. ἀλατείαισι. Rob. Post hanc vocem omnes edd. præter Turn. πόνων addunt, quod recte a C. abest; vide supra ad v. 922. Non absimile Suppl. 558. Μαινομένα πόνοις ἀτίμοις, ὀδύναις τε κεντροδαλήτοις θείας Ἥρας.

934. Hanc epodum in antistrophica redigere conati sunt viri doctissimi, Elmsleius et Monkius.

935. 6. οὐδὲ διὰ Rob. mox κρεισσόνων θεῶν omnes edd. θεῶν om. D. Schol. A. "θεῶν," inquit Musgravius in nota MSta, "glossema est, κρείσσονες idem est quod θεοί. v. Plut. Op. Mor. p. 237. ed. Bas. de Am. frat. fin. Suid. in v." Plutarchi locus est in p. 874. H. St. δεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν κρειττόνων ζηλοῦν. Cui adjici potest ejusdem Pelopid. p. 527. ὡς οὐδενὶ τῶν κρειττόνων καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ἀρεστὴν οὖσαν οὕτω βάρβαρον καὶ παράνομον θυσίαν. Suid. Κρείττονος· τοῦ θεοῦ. Hesych. Κρείττονας· τοὺς ἥρωας οὕτω λέγουσιν. δοκοῦσι δὲ κακότυχοί τινες εἶναι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρώια σιγὴν ἔχουσι, μή τι βλαβῶσι. καὶ οἱ θεοὶ δέ· Αἰσχύλος Αἴτνᾳ. Corrige κακωτικοί ex Photii Lex. MS. et confer Schol. ad Aristoph. Av. 1490. Bergler. ad Alciphr. p. 420. Noster in Agam. 60. ὁ κρείσσων ξένιος Ζεύς. Pindarus de Hercule loquens Ol. X. 47. Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον. i. e. *Deorum*, vel. *Heroum*. Idem luculenter in Nem. X. 135. Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων. Heliodor. Æthiop. IX. 24. inter alia loca, θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρειττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσι. (ἡγοῦνται.) In hac editione θεῶν revocavi. Agam. 60. ὁ κρείσσων Ζεύς. Eurip. Iph. A. 596. θεοί γ' οἱ κρείσσονες. Platonem. Euthyd. p. 291. A. HSt. et Heindorf. advocat Dobræus. Cf. Schaeferi Melet. Crit. p. 31.

938. προσδέρκοισθε Ald. Barocc. omisso με. προσδέρκοιτό με Turn. προσδράκῃ με Rob. προσδέρκοι MSS. aliqui. προσδράμοι F. prave pro προσδράκοι quod nunc dedi;

ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
πόριμος. οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν·
τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ
μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

ΠΡ. ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν,
ἔσται ταπεινὸς, τοῖον ἐξαρτύεται
γάμον γαμεῖν, ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος
θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ· πατρὸς δ' ἀρὰ
Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
ἣν ἐκπίτνων ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων.
τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς.
ἐγὼ τάδ' οἶδα, χ' ᾧ τρόπῳ. πρὸς ταῦτά νυν

syntaxis enim aoristum postulat. προσδρακεῖν occurrit Eumen. 167. δρακεῖν Agam. 604.

939. εἰς ἄπορα Rob. D. F. G. K. L. M. 2. Seld. Big. quam lectionem tuetur Abresch. Diluc. Thucyd. p. 784. ex Thucyd. VIII. 76. εἰς πάντι ποριμώτερον. Idem vero ad hunc versum vulgatam probat. ἄπορα regitur a πόριμος, transitiva verbi potestate ad adjectivum translata; de quo confer Musgravii notam in Sophocl. Antig. 798. Opponunter invicem hæ voces apud Gorgiam Leont. Reisk. Oratt. Gr. VIII. p. 117. τίς γὰρ ἂν ἐποίησε τὸν ἀνθρώπινον βίον πόριμον ἐξ ἀπόρου.

940. γενοίμην Ald. Porsonus laudat Thucyd. II. 52. οἱ ἄνθρωποι, οὐκ ἔχοντες ὅ τι γένωνται, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο κ. τ. λ. ubi legendum forsan e MS. Reg. γένοιντο. Vid. Actt. Monac. I. p. 233.

943. Ita Rob. E. F. M. 1. Mosq. 1. Pors. αὐθάδης φρενῶν Ald. et sic citat Matthiæ. Gr. Gr. §. 480. Obs. 3. αὐθάδη φρενῶν Turn.

944. οἷον omnes præter Robortellum, qui τοῖον præbet, quod demum recepi. cf. 956. Sed advocari posset Herodot. VIII. 12. ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι, ἐς οἷα κακὰ ἧκον. Iliad. X. 347. Eurip. Alc. 267.

946. τ' omittit Rob. et mox δ'. πατρός τ' Ald. Barocc. dein πρὶν ἤδη C.

θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
πιστὸς, τινάσσων χειρὶ πύρπνοον βέλος.
οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ᾽ ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ
πεσεῖν ἀτίμως πτώματ᾽ οὐκ ἀνασχετά·
τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
ἐπ᾽ αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον᾽ εὑρήσει φλόγα,
βροντάς θ᾽ ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
θαλασσίαν τε, γῆς τινάκτειραν νόσον,
τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ.
πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ, μαθήσεται
ὅσον τό τ᾽ ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

952. καθείσθω Ald. Rob. τόποις Schol. A.

953. Ita tacite corrigit Porsonus ad Hecub. 1125. Tyrtæus III. 21. δεξιτερῇ δ᾽ ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος. τινάσσων τ᾽ ἐν χεροῖν Ald. Rob. Turn. πυρίπνουν Rob. χειρὶ Colb. 2. χερσὶ D. Seld. Viteb. χερσὶν alii quidam, unde patet corruptelæ progressus. Forma non contracta πύρπνοος occurrit supra v. 379. Theb. 493. 511. Eurip. Electr. 473. Med. 478. quibus adjicias, ex Porsoni schedis, Anaxilam Athenæi XIII. 1. p. 558. A. Epinicum ibid XI. 13. p. 497. B. Sopatrum ibid. IV. 13. p. 135. D. Sophocl. Antig. 230. 595. ubi δύσπνους et δυσπνόοις occurrunt. [ῥοδόπνοος Ephippus Athen. II. p. 48. c. *Dobræus*.] In Hecubæ loco citato ὕποπτος active usurpatur: Porsonus, præter hunc versum, confert Sophocl. Œd. Col. 1031. ἀλλ᾽ ἔσθ᾽ ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Trachin. 446. ὥστ᾽ εἴ τι τῷ ᾽μῷ τἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ Ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι. Adjici potest Noster Pers. 55. τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Sophocl. Antig. 1011. καταῤῥυεῖς Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

954. τὸ μὴ οὐ omnes edd. οὐ omittunt G. L. M. 1. Colb. 2. Seld. Omnino consulendus Hermannus de Ellipsi et Pleonasmo p. 223.

956. παρασκευάζεται νῦν Ald. Rob. αὐτὸς ἐπ᾽ αὐτῷ Rob.

959. βροντῆς edd. omnes. κρατερὸν Ald. mox τοῦ Ποσειδῶνος Rob.

960. δὲ pro τε Elmsleius.

961. τοῦ pro τὴν Rob.

963. ὅσσον Rob. τό γ᾽ Elmsl.

ΧΟ. σὺ θὴν ἃ χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός.
ΠΡ. ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ', ἃ βούλομαι λέγω.
ΧΟ. καὶ προσδοκᾷν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα;
ΠΡ. καὶ τῶνδέ γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους.
ΧΟ. πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;
ΠΡ. τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;
ΧΟ. ἀλλ' ἆθλον ἄν σοι τοῦδέ γ' ἀλγίω πόροι.
ΠΡ. ὁ δ' οὖν ποιείτω, πάντα προσδοκητά μοι.
ΧΟ. οἱ προσκυνοῦντες τὴν 'Αδράστειαν, σοφοί.
ΠΡ. σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί·
ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.
δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον
ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
πάντως τὶ καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΕΡΜΗΣ.

σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον,

966. Διὸς Ald. M. 1. Seld. Mosq. 2.

967. δ' pro γ' Rob.

969. πῶς δ' οὐχὶ G. M. 1. 2. Colb. 2. copulam omittunt edd. Mox τίνα δ' ἂν F. et ὡς pro ᾧ Barocc.

971. ὧδ' οὖν Stanl. ὅδ' οὖν Ald. Rob. Turn. M. 1. 2. Seld. Barocc. ὁ δ' οὖν Elmsleius.

972. προσυνοῦντες Ald.

973. θώπευε Ald.

975. βραχὴν Ald.

978. του om. Ald. qui mox χαινόν.

980. Ita edd. omnes. † πικρῶς Pors. sed errore operarum, uti Gaisfordium monuit ipse Porsonus, qui obelum ante ἐφημέρους posuerat.

τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς ἐφημέροις
πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους
αὐδᾷν, πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·
καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
ὁδοὺς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς. ὁρᾷς δ' ὅτι
Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

ΠΡ. σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'. οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ

981. τὸν ἐφημέροις edd. omnes. τὸν omittunt L. M. 2. Seld. Mosq. 1. Porsonus, teste Gaisfordio ad Hephæst. p. 243. emendabat κἀφημέροις. Verte, cum Jacobo Tate, "Qui contra deos peccasti, beneficia mortalibus præstando." ἐν ἡμέροις C. τὸν ἡμέροις v. l. apud Schol. A. et ita H. Viteb. ἡμέρους Med. Articulus sæpe nullo jure irrepsit. Ejecit eum ex Sophocl. Ajac. 914. 956. Porsonus ad Eurip. Orest. 1217. Ejiciendus etiam ex v. 205. ejusdem fabulæ. νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, μέγας, ὠμοκρατὴς Αἴας. Vulgo ὁ μέγας. Hipponax ap. Tzetz. Chil. V. 756. Ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτακὶς ῥαπισθείη. Delendus est articulus; Hipponax penultimam vocis φαρμακός producebat: vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 254.

983. λόγους Rob. λόχους M. 1. Mox ἐκβληθῇ pro ἐκπίπτει Rob. Bigot.

984. ὧν τ' edd. Copulam τ' omitti jubet Elmsleius. vel legendum πρὸς ὧν γ' cum uno MS.

986. αὐθέκαστ' Ald. αὐθέκαστα φράζε Rob. Brunckii et Porsoni orthographiam secutus sum. Confer Eurip. Phœniss. 504. ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς Λόγων ἀθροίσας, εἶπον. ubi vide Valckenaerii notam. μηδέ μ' εἰς διπλᾶς Mosq. 2.

987. προβάλλῃς Ald. Rob. Mox Ζεύς τοι C. v. l. ap. Turn.

989. τε pro γε Turn. B. Elmsl.

992. Laudat Eustath. ad Il. Δ. p. 503, 5. Servius ad Æn. I. 99. "Ex quibus omnia alta ædificia *pergama* vocantur, sicut Æschylus."

δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα. μή τι σοι δοκῶ
ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;
πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ
κέλευθον, ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν·
πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.
ΕΡ. τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
εἰς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.
ΠΡ. τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.
κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ,
ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.
ΕΡ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.
ΠΡ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ

Quem locum indicaverat quoque Porsonus.

994. "*κοιρανοῦντ' recte conjecerat Stanleius. Idem mendum ex Euripidis Dictye apud Stobæum* p. 171. *tit.* 42. (44. *Grot.*) *sustulit Salmasius.*" R. P. τυραννοῦντ' Ald. Rob. Turn. κοιρανοῦντ' F. G. H. Med. Colb. 1. N. Pro τυράννων in Agam. 551. Porsonus edidit κοιράνων, ex emendatione, ut opinor, J. Pearsoni Episcopi Cestrensis.

997. πολλοῦ δὲ Ald. Barocc. ἐλείπω Ald.

999. ἂν ἱστορεῖς Ald. ἂν ἱστορῇς Turn. ἀνιστορεῖς Rob. E. Seld Br. Sch. Pors.

1001. καθώροσας Rob. κατήγαγες Seld.

1003. ἀλάξαιμ' Ald. et mox φῆναι. ita quoque Turn.

1007. πήμασι Ald. Rob. Turn. πράγμασι D. E. F. H. K. L. M. 1. 2. Med. Colb. 1. 2. Viteb. Seld. Schol. B. et Thomas M. v. χλιδῶ. quod receperunt Br. Sch. Pors. vide Glossarium.

ἐχθροὺς ἴδοιμι· καὶ σέ γ' ἐν τούτοις λέγω.
ΕΡ. ἦ κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾷ;
ΠΡ. ἁπλῷ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς,
ὅσοι, παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.
ΕΡ. κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον.
ΠΡ. νοσοῖμ' ἂν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.
ΕΡ. εἴης φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πράσσοις καλῶς.
ΠΡ. ὤμοι. ΕΡ. τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται.
ΠΡ. ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

1009. καὶ σὲ δ' ἐν τ. edd. et MSS. σέ γ' Elmsleius. Porsonus ad Orest. 614. de Sophoclis Philoct. v. 1362. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. ita loquitur; "Conjunctiones istas in eodem sententiæ membro haud credo occurrere apud istius ævi scriptores nisi per librariorum errores; et legendum παῖ, σοῦ δ' ἔγωγε, ut subito ad Neoptolemum orationem convertat Philoctetes." Similes errores sustulit Vir magnus ex Eurip. Orest. 1124. Med. 685. Corrigendus est Persarum v. 153. Καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν Πάντας μυθοῖσι προσαυδᾷν. lege καὶ προσφθόγγοισι χρεὼν κ. τ. λ. ibid. 546. Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων Αἴρω δοκιμῶς πολυπενθῆ. lege Κἄγωγε μόρον. In ejusdem fabulæ v. 760. pro κἀγὼ δ' ἔκυρσα, nescio unde Porsonus dederit κἄγω γ', sed credo per felicem, typothetarum errorem: vid. infra 1021. Conjunctio καὶ cum particula γε, vocula interposita, sæpissime adhibetur: supra v. 315. και παραινέσαι γε σοι Θέλω τὰ λῷστα. 643. καὶ πρός γε τούτοις. Eurip. Hecub. 962. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. 979. καὶ δεῦρό γ' ὡς σέ. Hippol. 328. καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.

1010. συμφοραῖς D. Valcken. ad Phœn. 632. Mox ἐχθραίνω Turn. quod Attici dicere noluerunt, teste Porsono ad Orest. 292.

1011. Prometheus Aristophanis Av. 1547. ait, μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς οἶσθα σύ. Mox παθῶντες Ald.

1013. μικρὰν Ald. Rob. Turn. κλύω cum participio per Oropismum construitur, de quo videndi Valckenaer. ad Phœniss. 711. Brunck. ad Sophocl. Ajac. 136. Cratinus ap. Schol. Venet. ad Iliad. Z. 479. γέγηθα τὸν ἄνδρα.

1015. πράσσεις Ald.

1016. οἴμοι Elmsleius.

ΕΡ. *καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.*
ΠΡ. *σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν, ὄνθ' ὑπηρέτην.*
ΕΡ. *ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρῄζει πατήρ.*
ΠΡ. *καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.*
ΕΡ. *ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.*
ΠΡ. *οὐ γὰρ σὺ παῖς τε, κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος,*
εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πευσεῖσθαι πάρα;
οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ
προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.
πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ,

1020. Sophocl. El. 1048. *φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν, ὧν ἐγὼ λέγω.*

1021. *δ'* pro *γ'* Rob.

1023. Eurip. Hippol. 914. *φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους.* ubi confert Valckenaerius Sophocl. Antig. 64. Eurip. Hecub. 667. In proximo versu *τι* omittit. Ald.

1028. *αἰθαλοῦσα* Ald. Rob. Turn. *αἰθαλοῦσσα* Valcken. ad Phœniss. 524. quod prius ediderat Canterus. *αἰθεροῦσσα* v. l. apud Schol. A. Sic in Sophoclis Trachin. 308. Brunckius *τεκνοῦσσα* reposuit, et in Callimachi fragmento apud Schol. *παιδοῦσσα,* de qua tamen scriptura dubitari possit. Habemus enim voces *αἰθαλόεις* et *πτερόεις,* non itidem *τεκνόεις* aut *παιδόεις.* Photii Lex. MS. *παιδοῦσα: ἐγκύμων.* Atque ita Suidas. vid. Toup. T. II. p. 36. Hesychius, *Τεκνοῦσα· τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα.* Brunckium tamen probat Porsonus in Append. ad Toup. p. 465. Ceterum conferas Euripidis Phœniss. 531. et Sylei fragmentum a Porsono citatum; quibus adjici possunt Tragici incerti versus apud Clem. Alex. Strom. IV. 211. Grotii Exc. p. 461. *ἃ δ' ἐκπυθέσθαι τῆς ἐμῆς χρῄζεις φρενὸς, Οὔτ' ἂν καταίθων, οὔτε κρατὸς ἐξ ἄκρου Δεινὸν καθιεὶς πρίον' εἰς ἄκρους πόδας, Πύθοι' ἂν, οὐδ' εἰ δεσμὰ πάντα προσβάλοις.* Tertium versum ita correxit Porsonus ad Eurip. Med. 5. corrupte citat Gatakerus in M. Antonin. III. p. 107, 48. Incerti epigramma Anthol. VII. 15. *καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με καὶ, εἰ βούλοιο, κεραυνῷ Βάλλε, καὶ ἐς κρημνοὺς ἕλκε, καὶ ἐς πελάγη.* Vide infra v. 1079.

λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
χθονίοις κυκάτω πάντα, καὶ ταρασσέτω·
γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι
πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

ΕΡ. ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.

ΠΡ. ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.

ΕΡ. τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.

ΠΡ. ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν.
εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγὼ, Διὸς
γνώμην φοβηθεὶς, θηλύνους γενήσομαι,
καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον,
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.

ΕΡ. λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ
λιταῖς· δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς
πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.
ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι·

1029. λευκοπτέροις δὲ νιφάσι. E. G. Colb. 1. v. l. in B.

1030. Dobræus advocat Aristoph. Pac. 319. ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττετω. Οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

1034. ὦπται δὴ ταῦτα κ. β. πάλαι Rob. ὦ παῖ Med.

1035. 6. Horat. Ep. I. ii. 40. *Sapere aude.* καλῶς pro ὀρθῶς Seld.

1043. ἀλλ' ἐρεῖν μάτην v. l. apud Schol. A.

1044. 5. μαλθάσῃ λιταῖς 'Εμαῖς Ald. κέαρ λιταῖς 'Εμαῖς Rob. μ. λιταῖς 'Εμαῖς ceteri omnes ante Porsonum, qui veram lectionem restituit, voce ἐμαῖς omissa.

1047. σοφίζῃ γ' Rob.

αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει.
σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις,
οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία
ἔπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γαρ ὀκρίδα
φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ
πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
τὸ σὸν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.
μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
ἄψορρον ἥξεις εἰς φάος· Διὸς δέ τοι
πτηνὸς κύων, δαφοινὸς ἀετὸς, λάβρως
διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος,
κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται.
τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα,
πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων

1049. *μεῖζον* Ald. Rob. Turn. *μεῖον* conjecit Stanleius. Simile mendum Sophocli apud Stob. LXXVI. p. 331. exemit Grotius. Qui vero in Germanici epigr. Anthol. III. v. 6. *μεῖζον* reponi velint, ubi vulgatur *μεῖον*, poetæ sententiam non satis intelligunt.

1050. *μὴ* om. Ald. qui mox *λόγους*. *δ' ἂν οὐ μὴ* Seld.

1052. *ἀκρίδα* Ald. Rob. et mox *πετραίᾳ δ' ἀγκάλῃ*.

1057. Legendum puto *ἄψορρος*, casu recto.

1058. *λαβρὸς* Rob. A. B. D. M. 1. N. Brunck. Accius in Prometheo apud Cicer. Tusc. II. 10. *Jam tertio me quoque funesto die Jovis satelles pastu dilaniat fero.* *διαρταμήσῃ* Turn.

1060. Agam. 732. *δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν.*

1061. *θ'* pro *δ'* Elmsleius. *ἐκθοινηθήσεται* Rob. In proximo versu *τοῦ σοῦ δὲ μ.* exhibent M. 2. Seld. et Schol. B. quod quidem haustum fuisse videtur ex v. 1063. Pro *μή τι* Seld. *μηδέ*.

φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
Ἀΐδην, κνεφαιά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη.
πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος
ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·
ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν
εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
μεθέντ', ἐρευνᾷν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
πιθοῦ· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ΠΡ. εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
ὅδ' ἐθώϋξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
πρὸς ταῦτ', ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ δ'
ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλῳ τ'
ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων

1064. θελήσει Ald. Rob. Brunck. atque ita A. B. Seld.

1067. ὁ omittunt Ald, Rob. Mox τελεῖν Ald. Barocc.

1071. ἀμείνονα Rob. In seq. v. ἀναγκαῖα Ald.

1075. πείθου edd. vid. supra v. 282. Agam. 945. In Sophoclis Œd. T. 649. 1064. Col. 1181. 1441. Antig. 992. πιθοῦ metrum postulat.

1076. εἰδέ τι τίμοι Ald. τοι omittunt Rob. Barocc.

1079. ἐπ' deest in Ald.

1082. ἀγρίων τ' ἀνέμων χ. δ' ἐκ πυθηένων Ald. et mox πεῦμαι

αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
ξυγχώσειεν, τῶν τ' οὐρανίων
ἄστρων διόδους· εἴς τε κελαινὸν
Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας
τοὐμὸν, ἀνάγκης στεῤῥαῖς δίναις·
πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

ΕΡ. τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
βουλεύματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι.
τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν,
εἰ μήδ' ἀτυχῶν τι χαλᾷ μανιῶν;
ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις
ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων
μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς·

1085. συγχώσει' ἐμὲ Ald. E. L. συγχώσει με Rob. συγχώσειεν ἐμὲ D. Colb. 1. N. Barocc. συγχώσειε Turn.

1088. Pindar apud Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 104. A. (180. H. St.) ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.

1092. ἐλείπει Ald.

1093. εἰ τάδ' εὐτυχῆ Ald. Rob. et decem MSS. εἰ δ' εὐτυχῆ Turn. εἶτα δ' εὐτυχῆ K. L. M. 1. 2. εἰ τοῦδ' εὐτυχῆ Med. Hunc versum alii aliter tentant; ipse olim quoque infeliciter inter ceteros; sed postea monitus sum a Gaisfordio V. D. Porsonum olim conjecisse, diffidenter tamen, εἰ μήδ' ἀτυχῶν, quod demum in textum recepi; i. e. *si nequum ausis quidem exciderit*. Lexicon MS. Sangerm. ap. Ruhnken. ad Timæum p. 55. 'Ατυχεῖν. τὸ μὴ τυγχάνειν τινὸς, ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Musgravius,. οὐδ' ἀτυχήσας τι χαλᾷ. Librorum vestigiis propius accederet, εἶτ' οὐδ' ἀτυχής τι χαλᾷ μανιῶν. Vid. Schaefer. ad Dion. Hal. de Comp. p. 271.

1094. γε πῆμ' Ald. Rob.

1096. που edd. omnes, quod in nostra etiam subsistere passus eram; cujus rei indicium debemus viro erudito Jacobo Tate.

μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ
βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.
ΧΟ. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ',
ὅ τι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δή που
τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω·
τοὺς γὰρ προδότας μισεῖν ἔμαθον·
κοὐκ ἔστι νόσος,
τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.
ΕΡ. ἀλλ' οὖν μέμνησθ', ἅ'γὼ προλέγω·
μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι
μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἴπηθ'
ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'
ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γάρ,

1097. ὑμῖν Viteb.

1099. φώνει omittit Ald. Mox καὶ οὐ πείσεις Rob. omisso που.

1104. Ita cum Botheo edidi, qui non uno in loco bene de Æschylo meruit, alioqui nimis sæpe silentio transmittendus: vulgo τοὺς πρ. γάρ. In sequenti versu ἔνεστι Rob.

1107. ἅττ' ἐγὼ Ald. ἅττα ἐγὼ Rob. ἅτ' ἐγὼ Turn. ἅ'γὼ Porsonus. ἅττ' ἔπαθον in Aristoph. Ach. 376. auctor Vit. Arist. p. xiv. ed. Kuster. *Dobræus.* ὅτ' ἐγὼ Seld. ἅ γ' ἐγὼ Pauwius, probante Elmsleio, quod, pace doctorum virorum dixerim, ne satis Græce quidem esse arbitror; particula enim γε aut post μέμνησθε, aut nusquam sententiæ locum habet: In Sophocl. Antig. 207. male Aldus et Brunckius κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ, quod non poterat dici pro ἐξ ἐμοῦ γε; recte aliæ edd. ἐξ ἐμοῦ.

1109. εἴπεθ' Ald.

1111. πῆμ' δῆτ' Rob.

κοὐκ ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθραίως,
εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κοὐκ ἔτι μύθῳ
χθὼν σεσάλευται·
βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται
βροντῆς, ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι
στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
εἱλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.

1113. κ' omittit Ald. καὶ οὐκ Rob. qui in v. 1116. τ' pro κ'.

1116. καὶ μὴν ἔργον, κοὐκ ἔτι μυθός conjectura est Schaeferi in Melet. Crit. p. 113.

1118. Æschylus respexisse videtur Hesiodum, si modo ejus sint versus de Titanomachia, Theogon. 706. σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν, Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. Digni sunt qui conferantur Pacuvii versus trochaici apud Cicer. de Orat. III. 39. *inhorrescit mare, Tenebræ conduplicantur, noctisque et nimbum occæcat nigror; Flamma inter nubes coruscat, cælum tonitru contremit, Grando mista imbri largifluo subita præcipitans cadit: Undique omnes venti erumpunt, sævi existunt turbines: Fervit æstu pelagus.*

1120. Bentleius Dissert. de Phalarid. p. 135. primus monuit κόνιν ultimam producere. Butlerus affert Choeph. 926. τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. et Suppl. 179. ὁρῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ. Adjici potest ejusdem fabulæ v. 780. κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀλοίμαν. Quare falsus est Herodianus, qui ap. Eustath. ad Il. A. p. 8, 47. hanc regulam tradit; τὰ εἰς νὺ λήγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ πάντα βραχέα ἐστίν· οἷον Εὔπολιν, Ἄλεξιν, ἔχιν, Θέτιν.

1121. ἑλίσσουσι Ald. Rob. et mox ἑλίσσων.

1123. ἀντιδεικνύμενα Rob.

τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν
τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς.
ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων,
ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

1127. πάντων Θέμις M. 1. 2. Seld. Schol. B. Θέμις pro ἐμῆς Bigoti MS. e glossemate.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

GLOSSARIUM

IN

PROMETHEA VINCTUM.

O

GLOSSARIUM

IN

PROMETHEA VINCTUM.

Voces, quæ Asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

v. 1. ΤΗΛΟΥΡΟΣ. *Longinquus.* τῆλε *procul,* et ὅρος *finis.* Hesych. τηλουρόν· πόῤῥω ἀφωρισμένην. ubi Toupius corrigit ἀφωρισμένον. Eurip. Andromach. 831. τηλουρὰ γὰρ Ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πέδια. Cf. Orest. 1318. El. 251. Circumflectitur aliquando penultima.

2. Οἶμος. *Via in qua fertur aliquis. Tractus.* ab οἴω *fero,* non, ut ait Moschopulus, ab οἴμω τὸ ὁρμῶ. Idem vero recte, γράφεται δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος.

Ibid. *Ἄβροτος. *Mortalibus carens.* Hesych. ἄβροτος· ἀπάνθρωπος. vid. infra v. 20. Schol. Venet. ad Il. Ξ. 78. ἄβροτος· ἐν ᾗ φὼς οὐ γίνεται.

Ibid. Ἐρημία. *Solitudo.* In proverbium abierat Σκυθῶν ἐρημία. Aristoph. Ach. 703. a Stanleio citatus, τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην, Ἐξολέσθαι ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ. Hippocrat. de Aer. et Aq. 92. ἡ δὲ Σκυθέων ἐρημίη καλευμένη, πεδιάς ἐστι καὶ λειμακώδης, καὶ ψιλὴ, καὶ ἔνυδρος μετρίως. Fragm. in Catalect. p. 256. *Scytharum inhospitalis vastitas.*

3. Μέλειν. *Curæ esse.* Schutzius, auctori Etymologici M. obsecutus, μέλειν *curare* reddit; et similem syntaxin ex Euripide Bacch. 450. et ex Homero Il. E. 492. citat. Sed in utroque loco vertendum est *curæ esse.* In media tantum voce μέλεσθαι significat *curam gerere,* ut in Eurip. Heraclid. 354. Sophocl. Œd. Tyr. 1465. Neminem autem, ut opinor, morabuntur Dawesii exempla ex Electr. 342. Ajac. 689. Quinetiam Schutzii ratio σε pro σοι postularet.

Ibid. Ἐπιστολή. *Quod cuivis demittitur vel injungitur. Mandatum.* Hesych. Ἐπιστολαί· ἐντολαὶ, ἐπιταγαί. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Eadem fere habet Eustath. ad Il. A. p. 29, 15. Pers. 784. κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Sophocl. Andromed. ap. Phrynich. Ecl. 164. in eodem sensu, προσφάτους ἐπιστολάς. Vid. Herodot. IV. 10. VI. 50.

4. Ἐφεῖτο. *Imposuit.* ἐνετείλατο Hesych. plusquam perfectum ab ἐφίημι, uti docet Etym. M. p. 402, 54. Sophocl. Phil. 619. El. 1111. Trach. 286.

5. *Ὑψηλόκρημνος. *Alta habens præcipitia.* pro quo infra v. 429. dicit ὑψίκρημνος. Hesych. κρημνός· ἐξοχὴ πέτρας.

Ibid. Λεωργός. *Facinorosus.* Ita Schutzius post Hesychium, et Suidam, qui citat vv. 4. et 5. Scholiastæ autem et Etymologici auctor interpretantur *populificus,* atque ita Stanleius. Sed melior alter sensus. Photius in Lex. MS. Λεώργόν· ἐν τῷ ω καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν θερμουργότατον καὶ λεωργότατον. (Memorab. I. 3. 9. ubi Pollux III. 134. λεουργ.) Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ου, λεουργόν. Archilochus apud Euseb. Præp. Ev. XIII. 13. p. 687. λεωργὰ κἀθέμιστα conjungit: vide Toup. in Suid. 1. p. 158. ed. ult. (quam semper cito) Gaisford. ad Hephæst. p. 364. Eodem fere sensu λειτουργός posuit Simonides CCXXX. 13. ubi vid. Brunck.

Ibid. Ὀχμάζω. *Constringo.* ab ὀχμὴ *vinculum,* quod ab ἔχω. Lexicon Rhetoricum ap Eustath. ad Il. M. p. 904, 4. ἐχμάσαι· κατασχεῖν. ἑλεῖν. Lege ὀχμάσαι; Eustathius enim vitio codicis sui deceptus fuerat. Scholiasta infra ad v. 639. ὀχμὴ λέγεται τὸ μέσον

ἐχόμενον. ubi respicit forsan Eurip. Orest. 259. μέσον μ' ὀχμάζειν. Schol. ad Apollon. Rhod. I. 743. κυρίως δέ ἐστιν ὀχμάσαι, τὸ ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν. Cf. infra v. 54. ubi vincula vocantur ψάλια, i. e. *fræna*. Vox occurrit in v. 639.

6. Ἀδαμάντινος. *Ferreus.* ἀδάμας *ferrum*, ab α et δαμάω. Plerumque significat, *invicto robore*. vid. Valcken. ad Theocr. II. 34. Hyginus, Æschylum respiciens, ait, "Ob hanc rem Mercurius Jovis jussu deligavit eum in monte Caucaso ad saxum clavis *ferreis*." De hoc sensu vide, præter alios, Wolfium ad Libanii Epist. MDLIV. 14.

Ibid. Δεσμός. *Vinculum.* Unum est e nominibus, quæ, quum in singulari numero masculina tantum aut feminina sint, in plurali neutra fieri possint: vid. Mœris p. 127. Porson. ad Eurip. Med. 494. cujus exemplis adjici possunt τράχηλος, ἐρετμὸς, τάρταρος, ῥύπος, μηρὸς, μόχλος, πυραὶ vel πύρα, ex Etym. M. pp. 502, 21. 582, 22. Schol. Venet. ad Il. A. 312. Γ. 35. Schol. Apollon. Rhod. III. 137. Muncker. ad Antonin. Liberal. 6. Bastio in Epist. Crit. p. 117.

Ibid. Πέδη. *Vinculum ad pedes religandos.* a vetere nomine Æolico πὲς, *pes*. Mœris, Πέδη, Ἀττικῶς. περισκελὶς, Ἑλληνικῶς. Eustath. ad Il. A. p. 159, penult. πέδη, κυρίως ἐπὶ ποδῶν. Sed pro vinculo quolibet ponitur.

7. * Πάντεχνος. *Omnes artes in se habens.* Cf. v. 262.

Ibid. Σέλας. *Splendor.* Æschylus apud Schol. Venet. ad Il. Ξ. 200. ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας Κύκλῳ περιστῆτ', ἐν λόχῳ δ' ἀπείρονι Εὔξασθε. editur παρίσταται', duplici solœcismo. Sappho apud Hephæst. XI. Αἱ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν. Eurip. Bacch. 1104. φέρε, περιστᾶσαι κύκλῳ Πτόρθου λάβεσθε. Eurip. Troas. 548. παμφαὲς σέλας πυρός. Sophocl. Philoct. 986. τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον.

8. Ὀπάζω. *Præbeo.* ὤπασεν· ἔδωκεν, ἐχαρίσατο. Hesych.

11. Στέργω. *Æquo animo fero.* quo sensu etiam ἀγαπάω

usurpatur. Sophocl. Antig. 291. οὐδ' ὑπὸ ζύγῳ λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ. in Œd. Col. 1094. pro ἱκετεύω ponitur; sed altero sensu ibid. 7. et 519. *tolera, concede*. Rarius cum dativo construitur, ut ap. Platon. Hipp. Maj. p. 295. στέρξω ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ. Vocem plenius illustravit Gataker. in M. Antonin. VI. 44. p. 248.

12. Σφῷν. monosyllabice pro ὑμῖν Attici dicebant, et νῷν pro ἡμῖν; quod monuerunt Dawesius M. C. p. 238. Pierson. ad Mœrin p. 300. Valcken. ad Phœniss. 463.

13. Ἐμπόδων. *Ante pedes. Reliquum.* Ita Stephanus et Garbitius, recte. Stanleius *impedimento fuit*; quo sensu frequentius est. Sed. Thom. M. ἐμπόδων· τὰ ἐν ποσίν. Eurip. Phœniss. 718. ἃ δ' ἐμπόδων μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων. Idem valet ἐν ποσίν. Thucyd. III. 97. Callim. Epigr. Cf. Valckenaerii nott. in Thom. Mag. p. 159.

15. Φάραγξ. *Vallis inter montium prærupta.* Stephanus in Appendice ad Thes. et alii *Præcipitium* vertunt, non satis accurate. Lexicon Cyrilli MS. φάραγξι· κοιλάσι μεταξὺ ὀρέων. Etym. M. p. 787, 41. φάραγξ· ἡ διεσχισμένη γῆ.

Ibid. Δυσχείμερος. *Malam hiemem habens.* Schol. B. κακὸν ἐχούσῃ χειμῶνα, διὰ τὸ χιόνι ἀεὶ καλύπτεσθαι. Oraculum ap. Pausan. VIII. 9. ἔστι δὲ Μαιναλίη δυσχείμερος. Eurip. apud Dionys. Halic. II. p. 591. πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον. Idem apud Strab. VIII. p. 366. οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον. Sensu paullum diverso infra v. 771. et Choeph. 268. δυσχειμέρους ἄτας. Fragm. Promethei Soluti apud Galen. Comment. ad Hippocr. de Morb. Epid. I. p. 454. δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἀφνῶ. Alia forma δύσχειμος, adhibetur in Pers. 556.

16. Σχέθω. Etymol. M. p. 739, 51. ἀπὸ τοῦ σχῶ γίνεται σχέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω· ὁ παρατατικὸς ἔσχεθον, ἔσχεθες, ἔσχεθε· καὶ κλίνεται ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν. Sunt qui σχέθειν aoristum esse contendunt, et circumflexe scribunt. Atqui in Choeph. 830. σχέθων est necessario participium temporis præsentis.

17. **Εὐωριάζω.** *Leviter curo. Negligo.* ab εὖ et ὥρα cura. Vide Hesychii locum in notis. Photius Lex. MS. Εὐωριάζειν· ἀφροντιστεῖν· κατὰ ἀντίφρασιν· ὥρα γὰρ ἡ φροντίς. Ex Etymologo p. 401, 37. discimus eos ironice dictos fuisse εὐώρους, *bene curantes*, qui nihil omnino curabant; quo factum est, ut vox ista, sensu primario penitus amisso, *negligentes* tandem significaret. Sed locum Etymologi integrum apponam. Εὔωροι· ἀπαραφύλακτοι, ἀμελεῖς· ἢ ὀλίγωροι, καταφρονητικοί· παρὰ τὸ εὐωρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν, κατὰ ἀντίφρασιν, οἱ ἀπαραφύλακτοι. Εὐφορίων, Οὐδέ τοι εὔωροι θνέων. ἢ παρὰ τὸ εὖ καὶ τὴν ὥραν τὴν φροντίδα, κατὰ ἀντίφρασιν εὔωρος, ὁ μὴ φροντίζων. ἐξ εὖ καὶ εὐωρία, ἡ ὀλιγωρία καὶ ῥαθυμία. Quare non accurate dictum est ab eodem in alio loco p. 401, 20. Ἰστέον ὅτι τὸ εὖ μόριον ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἀντὶ τοῦ καλῶς παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ εὐώνυμος χεὶρ, εἰς τὰ ἀρίστερα.

18. ***Ὀρθόβουλος.** *Recte consiliata.* Butlerus confert Pindar. Pyth. IV. 466. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος.

Ibid. ***Αἰπυμήτης.** *Alta habens consilia.* quod in Pers. 142. βαθύβουλον vocat. Hesiod. Theogon. 589. Ὡς εἶδον δόλον αἰπύν.

19. ***Χάλκευμα.** *Catena.* quicquid incude fingitur. Choeph. 572. ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.

20. **Προσπασσαλεύω.** *Clavis affigo.* a πάσσαλος, vel πάτταλος, *paxillus.* Cf. Menandri locum in notis. Aristoph. Plut. 943. Occurrit πασσαλεύω infra v. 65. et in Agam. 581. Cratinus ap. Athen. IV. p. 138. E. ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φῦσκαι προσπεπατταλευμέναι. Hegesippus ap. Athen. VII. p. 290. D. ἐστήξετ' ἀχανὴς προσπεπατταλευμένος. Herod. VII. 34. ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν. i. e. *crucifixerunt.* IX. 120. σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνακρέμασαν.

Ibid. **Ἀπάνθρωπος.** *Carens hominibus,* vel *Remotus ab hominibus.* Schol. Γ. Ἀπανθρώπῳ, τῷ μακρὰν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. Horatius Caucasum *inhospitalem* vocat. Interdum significat *inhumanus,* ut in Sophocl. ap. Hesych. in voce.

Ibid. Πάγος. *Collis.* ab antiquo πάγω, *pango.* quia in locis editioribus casas primævi pangere solebant, unde in vetustiore lingua πάγος idem erat quod Latine *pagus;* cujus prima producitur, utpote quod ab Æolico πάγω v. πήγω fluxerit; πάγος vero primam corripit, quia recentiores ab aoristo verbi πήγνυμι pro more suo efformabant. Etym. M. p. 646, 52. πάγοι εἰσὶν οἱ κρημνώδεις τόποι, παρὰ τὸ πεπῆχθαι εἰς ὕψος.

22. Σταθευτός. *Lente tostus.* πεφλογισμένος ἠρέμα. Hesych. ἀπὸ τοῦ στατὸς καὶ τοῦ εὔω. Thom. M. σταθεύειν τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾷν. Schol. Γ. Mœris p. 341. Σταθεῦσαι, Ἀττικῶς. στατεῦσαι, Ἕλληνες. Photius in Lex. MS. Σταθεῦσαι, διὰ τοῦ θ· οὐχὶ στατεῦσαι. Aristoph. Lys. 376. τῇ λαμπάδι σταθεύσω.

Ibid. Φοῖβος. *Clarus.* καθαρὸς, λαμπρὸς, ἀμιάντος. Hesych. et Photius.

23. Χροιά. *Cutis. Oris Color.* ἐπιφανεία. Hesych. Est e vocibus quæ in α desinentia, præcedente ο, paroxytona sunt, οι vero præeunte, oxytona; ut ῥόα, ῥοιά. πόα, ποιά. Regulam tradit Auctor Etym. M. p. 701, 57. sed non est certa. Helladius in Chrestomath. apud Photii Biblioth. ὅ τι ἀναλογώτερον ἡ χροιὰ, κατὰ πάθος δὲ ἐλλειπτικὸν ἡ χρόα· καὶ ἡ βοτάνη ποιὰ μᾶλλον ἢ πόα λεγομένη. Loco in notis citato adjicias Solonis versus; Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων Λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης. Aristænet. II. Ep. 10. δυσθυμίαις μαραινόμενος τὴν χροιάν. Joseph. Antiq. Jud. VII. 8. 1. τὸ σῶμα κατισχναίνετο, καὶ τὴν χρόαν μετέβαλε. Cf. Misc. Obs. T. X. p. 205. Ceterum bene Schol. B. χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· εἴδους μεταλλάξεις τὴν λαμπρότητα.

Ibid. Ἀσμένος. *Lætus.* particip. perf. ab. ἄδω *placeo.* Constructionem illustrat Musgravius ad Eurip. Phœniss. 1061. ubi vide Porsoni notam: frequentissima est apud Herodotum; e. g. VIII. 14. ὥς σφι ἀσμένοισι ἡμέρη ἐπέλαμψε. ibid. 10. ὅσοισι δὲ καὶ ἡδομένοισι ἦν τὸ γενόμενον. Cf. Platon. Phæd. 24. ad fin. Homer. Od. E. 397. Thucyd. II. 3. P. Leopard. Em. IV. 24. Valckenaer. ad Herodot. p. 66. Koen. ad Gregor. p. 376. ed. 2. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 27.

Demosth. de Coron. 5. fin. Sophocl. Trach. 18. Xenoph. Eph. p. 22. καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἀσμένος. corrige ἀσμένοις. Sic apud Latinos Tacitus Agric. 18. *Quibus bellum volentibus erat.*

24. * Ποικιλείμων. *Vestem habens variatam;* stellis scilicet. Eustath. ad Il. K. p. 814, 23. κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς, (i. e. τῆς νυκτὸς) καθ' ὃ καὶ ποικιλείμων παρ' Αἰσχύλῳ λέγεται. A ποικίλος et εἷμα *vestis:* absurde Scholiasta A. ducit a λειμὼν, quod foret ποικιλολείμων. Orph. Argon. 1026. ἀστροχίτων νύξ. Hanc vocem in prolixam descriptionem dilatavit Apuleius Met. XI. 1.

25. Πάχνη. *Pruina.* δρόσος πεπηγυῖα. Timæus p. 210. et Photius Lex. MS. Sed audi potius ipsum Platonem in Tim. p. 538. G. Læmar. τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται. *Pruina* proprie est πάχνη πρωϊνή, notante Is. Vossio.

Ibid. Σκεδᾷ. contractio Attica a σκεδάσει, *dissipabit;* de qua vide Dawes. M. C. p. 77. ed. Burgess.

26. Ἀχθηδών. *Doloris pondus.* ab ἄχθος. ὀδύνη, βάρος. Hesych. "Vox est inter Thucydideas, quas poeticas vocat Dionysius IV. 40.

27. Τρύω. *Tero.* Primam producit. Frequentius est in compositis ἀποτρύω et κατατρύω: rarioris verbi exempla quædam a Lexicis omissa proferam. Orpheus ap. Tzetz. in Hesiod. p. 125. αἵδε γὰρ ὄντως Τρύουσιν καὶ θῆρας ἐν οὔρεσιν. Apollon. Rhod. I. 1174. τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν. Addæus in Brunckii Anal. II. p. 241. Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν. Anyte Epig. 3. Wolf. p. 94. Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πέτραν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον. Incertus in Anthol. III. X. 2. Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος. Philippus Thessalonicensis ap. Toup. Emend. I. p. 433. Herodot. I. 22. τέτρυσθαι εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ. VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡελίῳ. Vide Wesseling. ad Herodot. p. 165. Ruhnken. ad Timæum p. 46.

Ibid. Λωφέω. *Allevo.* λωφάω vero insensu *quiescendi* usurpatur, ut in v. 384. Thucyd. VI. 12. VII. 77. Photius Lex. MS. κυρίως δὲ

εἴρηται λωφῆσαι τὸ τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ἀποθέσθαι· λόφος γὰρ ὁ τράχηλος. Eadem tradunt Hesychius et Schol. ad Apoll. Rhod. VI. 487.

28. **Ἀπαύρομαι.** *Fructum reporto.* in media voce rarum; frequens apud Homerum aoristus activæ vocis ἄπηυρα. Proprie significat ἀπαύρω vel ἀπαυράω, *aufero.* ut in Euphorionis Ποτηριογλύπτῃ, apud Schol. Theocrit. II. 1. Ὅστις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπηύρα. In sensu τοῦ ἀπολαύειν rarissime occurrere notavit Græevius ad Hesiod. Op. Di. 240. Cf. Alberti. Misc. Obs. T. II. p. 131. et Abresch. ibid. T. VIII. p. 341. qui citant Eurip. Androm. 1028. αὐτὰ δ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα.

29. **Ὑποπτήσσω.** *Expavesco.* a πτήσσω, quæ vox metaphorice ab avibus translata, proprie est, *alas præ metu demittere.* Poeta incertus ap. Plutarch. Alcib. p. 352. Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὡς κλίνας πτέρον. Sophocl. Ajac. 171. πτηνῶν ἀγέλαι—σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Demosth. Phil. I. 4. κατέπτηχε ταῦτα πάντα. Eodem modo ὀῤῥωδέω. Sic *Auriculas demittere, Adulari,* et similia. Cf. Bentl. in Phalar. p. 266. Valcken. ad Ammon. I. 9.

30. **Πέρα.** *Ultra.* Ultimam semper producit; quare male Marklandus πέρα δίκης in initio trochaici edidit Eurip. Iph. Aul. 396. pro παρὰ δίκην. Cf. Sophocl. Electr. 521. Restituendum est Damoxeno Athenæi I. p. 15. B. cujus versus in hunc modum refingendos puto; Πάντες ἐβοῶμεν εὐθύς· ἡ δ' εὐρυθμία, Τό τ' ἦθος, ἥ τε τάξις, ἥ τε χάρις ὅση Ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο, Πέρα τι κάλλους ἀνδρός· οὔτ' ἀκήκοα Ἔμπροσθεν, οὔθ' ἑόρακα τοιαύτην χάριν. Vulgo πέρας ἐστὶ κάλλους, ἄνδρες. Sed præstat cum Porsono legere τέρας τι κάλλους.

31. **Ἀτερπής.** *Inamabilis.* pro μισητός, per notam figuram λιτότητα. Simonides Brunck. Anal. I. p. 121. κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι. Choeph. 275. πολλὰ δυστερπῆ κακά. Sic Herodotus VII. 133. ἀνεθέλητον pro δεινὸν posuit. Id. VIII. 13. καὶ τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι. i. e. δεινότατον; ut male dixisse videatur Longinus de eo loco agens § 43. τὸ δ' Ἄχαρι τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον. contra

quem rem bene gessit Larcherus T. V. p. 445. qui citat ex Appiano οἱ δ' ἡμίφλεκτοι, φωνὰς ἀηδεῖς ἀφιέντες.

Ibid. **Φρουρέω.** *Excubias ago.* Infra v. 146. φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

32. **Ὀρθοστάδην.** *Arrecte.* occurrit apud Hippocrat. Pollux III. 13. VI. 37. ὀρθοστάδην μαχέσθαι. Hesych. ὀρθοσταδόν· τὸ ὀρθόν. Ἀφροδισιεῖς. Apollon. Rhod. IV. 1420. ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.

Ibid. **Κάμπτων γόνυ.** *Genu flectens. Requiescens.* Metaphora ab iis sumpta, qui considentes genua flectunt. Infra v. 404. κάμψειεν γόνυ. Homer Il. T. 71. ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησι. Eurip. Hec. 1140. ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ. Anonymus apud Suidam in v. ἀήσυρον, de alite, Ἀήσυρον γόνυ κάμψει. Catullus Pelei Nupt. 303. *Qui postquam niveos* FLEXERUNT *sedibus* ARTUS. Hesychius, γόνυ κάμψαι· ἀναπαύεσθαι. e Schol. Venet. ad Il. H. 118.

34. **Δυσπαραίτητος.** *Vix exorabilis.* quod infra ἀπαράμυθος.

35. **Τραχύς.** *Asper.* σκληρός. Hesych.

39. **Ὁμιλία.** *Consuetudo familiaris.* ab ὁμοῦ et ἴλη, *turma*, unde ἰλαδόν. Etymol. M. p. 623, 57.

40. **Ἀνηκουστεῖν.** *Tarde auscultare. Non obtemperare.* οὐ ταχέως ἀκούειν. Hesych. ex correctione Albertii. Vox Homerica, Il. O. 236. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. Contra ὀξέως ἀκούειν est *alacriter obtemperare.*

43. **Ἄκος.** *Remedium.* Vid. Agam. 1140. Ovid. Fast. VI. 444.. *Non est* auxilium *flere, Metellus ait.*

45. ***Χειρωναξία.** *Manuum solertia. Ars vulgaris.* quod nos Angli dicimus *A handicraft*, a χειρῶναξ. τεχνίτης. χειρῶν μόνων δεσπόζων, Suidas e Schol. A. χειροάναξ, κατὰ κρᾶσιν χειρῶναξ.

Etymol. M. p. 811, 8. Eustath. ad Od. A. p. 1425, 64. Schol. in Dionys. Thrac. p. 654, 25. ed. Bekker. Satis frequens est χειρώναξ; sed χειρωναξία non nisi apud Æschylum. Phrynichus ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 469. hunc locum respicit; Χειρωναξία. πολὺ μὲν τὸ χειρώναξ· τὸ δὲ ἔργον οὐχ οὕτως, κἂν Αἰσχύλος δόκιμον ποιῇ τὴν φωνήν. Choeph. 759. Cf. Euripid. Philoct. fragm. 6. Brunckii Lex. Sophocl. v. χειρώναξ. Monet. D. Heinsius ad Horat. p. 22. voces Ἱππώναξ, παιδώναξ, et χειρώναξ composita esse ab ἄναξ, φροντιστής. *curator et inspector*; quo sensu ponitur Odyss. I. 440.

46. Ἁπλῷ λόγῳ. *Ut vera dicam.* Anglice *In good truth.*

48. Ἔμπας. *Tamen.* Ionice ἔμπης· ὅμως, πάντως, ὁμοίως. Hesych. Scheidius probabiliter ducit ab ἐν πᾶσι, *omnino*, quo tamen sensu paullo rarius. Valcken. Epist. ad Röver. p. xxxvii. de Theocriti loco XV. 36. ναί· καλὸν ἔμπας. "Usitatior etiam voculæ significatus, *tamen, nihilominus*, hic posset locum reperire: ἔμπα, ἔμπας, vel ἔμπης hoc sensu tum ab aliis, sed frequenter adhibetur a Pindaro et Apollonio Rhodio, in hujus Argonauticis minime vicies recurrens: usitatissimum ἀλλ' ὅμως dicitur ἀλλ' ἔμπης et ἀλλ' ἔμπας Hesiodo, Callimacho, Apollonio, sed et Epicharmo et Theocrito X. 29. XXII. 17. priori sensu ponitur ἔμπης sæpe apud Homerum, et in Æschyli Eumen v. 229. ubi μέγας ἔμπας, sicuti Theocritus dixit καλὸν ἔμπας." Sophocl. Aj. 121. ἐποικτείρω δέ νιν Δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ. ibid. 562. ab Hermanno correctus, λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεἰ τὰ νῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ. Vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. de Comp. Indice v. *Sejunctio.*

49. Κοιρανέω. *Impero.* κελεύω βασιλικῶς. Hesych. *ut imperator.* Homer. Il. B. 207. Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

53. Ἐλινύω. *Cunctor. Moras necto.* σχολάζω, λήγω, ὀκνῶ. Hesych. Etymologus unum ν omittit, quem sequitur Brunckius; atque ita Aristoph. Thesmoph. 598. Apollon. Rh. I. 589. Herodot. VIII. 71. Theocr. X. 51. Scholiasta ejus ad I. 862. Hesychii MS. et Suidæ editio princeps; Callimachi MSS. in H. Cer. 48. quos jure sequitur Ernestius, cujus notam adeas. Per duplicem ν scribunt

Mœris et alii plures. Toup. in Suid. I. p. 58. et II. p. 201. ait poetas ἐλιννύειν dicere, quod prosæ orationis scriptores ἐλινύειν vocabant: vid. Schaefer. ad Gregor. p. 502. Verbum est Ionicum quo sæpe utitur Herodotus; exempla ex Hippocrate et aliis congessit P. Leopardus Em. I. 24. Non in ἐλιννύω tantum, sed in aliis quoque vocibus, ubi per formam licet, eadem obtinet scripturæ diversitas. Ἐριννὺς per duplicem ν plerumque scribitur: Ἐρινὺς tamen tuetur Brunck. ad Theb. 490. atque ita exstat in fragmento Tragici cujusdam, Sophoclis, ut credit Wetstenius, quod ille in Prolegomm. ad Nov. Test. T. II. p. 6. ex folio palimpsesto Codicis Claromontani descripsit. Ita quoque MS. Palatinus Anthologiæ; Codex Townleianus Scholiorum in Homerum ad Il. A. 4. a Porsono collatus; Hesychii MS. teste N. Schowio; Inscriptio Herodis Attici ap. Arcudium et Sponium Misc. Erud. Ant. p. 323. et alia inscriptio apud Muratorii Anecdot. Græc. T. V. p. 8. Phrynichus Apparat. Sophist. MS. a Bastio citatus Epist. Crit. p. 137. ita scribit. Ἀποκτιννύναι· δι' ἑνὸς ν̄. οἱ δὲ διὰ δύο γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν. In Homer. Il. B. 813. editur πολυσκάρθμοιο Μυρίννης. sed recte apud Platon. Cratyl. II. p. 50. ed. Basil. sec. et Herodian. περὶ Σχημάτων apud Villoisoni Anecdot. Græc. T. II. p. 96. (nisi quod hic geminat ρ). Μυρίνης. atque ita Steph. Byzant. in v. Etymol. M. p. 279, 6. Apollon. Rhod. I. 604. 634. Μυριναῖοι habet Herodotus. σίκιννις an σίκινις, *saltatio Satyrica*, scribendum sit, difficile est judicare: vid. Valcken. ad Ammon. p. 83. (*Critical Review* LXXXVIII. p. 132.)

Ibid. Προσδερχθῇ. *Videat.* De aoristo formæ passivæ, sensu activo. vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 493. and *Remarks* T. I. p. xlvi.

54. Πρόχειρος. *Præ manibus. Paratus.* ἕτοιμος. Hesych.

Ibid. Ψάλιον. *Annulus ferreus frænorum.* teste Piersono ad Mœrin p. 420.

55. Νίν. Schol. B. αὐτὸν, sc. *Promethea:* sed potius αὐτὰ, sc. ψαλία.

56. Ῥαιστήρ. *Malleus.* a ῥαίω ferio. σφύρα σιδηρᾶ μονο-

κέφαλος. Hesych. Schol. Venet. ad Il. Σ. 477. Ῥαιστῆρα· σφαῖραν (l. σφύραν) σιδηρᾶν. παρὰ τὸ ῥαΐζειν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν.

57. Ματάω. *Moror.* Ματᾷ. διατρίβει. χρονίζει. Hesych. ex emendatione Toupii T. IV. p. 90. probante Schowio. Theb. 36. κατοπτῆρας στρατοῦ Ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾷν ὁδῷ. Eumen. 142. ἰδώμεθ', εἴ τι τῶνδε φροιμίων ματᾷ.

58. Σφίγγω. *Stringo.* a σφὴν, *cuneus*, venit σφῆν' ἄγω, σφήνγω, σφίγγω; non, quod ait Lennepius, a verbo obsoleto φίγγω.

59. Ἀμήχανος. *Contra quem nullum est remedium.* ἄπορος· πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. Hesych. Schol. Venet. ad Il. Π. 29.

60. Ἄραρεν. *Fixus* vel *Concinnatus est.* præt. med. ab ἄρω, *apto.* ἡρμόσθη. παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. Hesychius, secunda glossa hunc locum respiciens. Frustra igitur Abreschius pro δέδεται legi vult δέδοκται.

Ibid. Ὠλένη. *Ulna.* quæ vox eadem est. *Brachium cubiti tenus.*

61. Πορπάω. *Fibulo.* "a πόρπη *annulus* cui fibula vel περόνη inserta tenetur: sed et non raro ipsam fibulam notat." *Hemsterhusius.*

62. Σοφιστής. *Machinator. Veterator.* ἀπατεών, διδάσκαλος, πανοῦργος. Hesych. "Σοφὸς primum quidem significavit *sapientem*, sed dein etiam *solertem* et *callidum:* unde σοφίζειν *astutum reddere.*" Hemsterh. Schol. Venet. ad Il. O. 410. ἅπαξ ἐνταῦθα σοφίαν ὠνόμασεν, οὐ τὴν λογικὴν, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην· οἱ γὰρ παλαιοὶ (τοὺς τεχνίτας) πάντας σοφιστὰς ἐκάλουν. Voces τοὺς τεχνίτας supplevi ex Schol. ad Pind. Isthm. V. 36. qui vicissim σοφιστάς pro σοφούς postulat. Cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 330. Photius Lex. MS. Σοφιστής· πᾶς τεχνίτης. Hoc nomine appellat septem Græciæ sapientes Herodotus I. 29. ubi vid. Wesseling; et cf. II. 49. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 406. Qui rhetoricem et logicam docebant σοφισταί dicuntur ap. Thucyd. III. 38.

Ibid. **Νωθής.** *Segnis. Obtusus.* βραδὺς, δυσκίνητος, ἄλογος. Phot. Lex. MS. νωθὴς. ὄνος Homer. Il. Λ. 558. Eustath. p. 862, 39. ducit ἐκ τοῦ νῶ στερητικοῦ καὶ θέειν, ut νωθρὸς a νω et θορεῖν.

64. **Αὐθάδης.** *Sibi placens.* ita Glossæ Veteres, *Pertinax.* "*Qui nisi quod ipse facit, nil rectum putat,*" ut ait Terentius Adelph. I. 2. 18. Cf. Schneider. ad Theophrast. c. 23.

Ibid. **Γνάθος.** *Maxilla.* Pro metaphora confer Oppian. Cyneg. I. 59. χαλκοῦ γενύεσσι τερήσας. ubi lege τορήσας. De serræ dentibus Nicander Ther. 52. καὶ ἡ πριόνεσσι τομαίη Κέδρος, πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις.

65. **Διάμπαξ.** *Penitus.* διόλου. Hesych. Suppl. 957. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς Γόμφος διάμπαξ.

Ibid. **Ἐῤῥωμένως.** *Valide.* a ῥώω *valeo;* unde ῥωμή, et cetera ejusdem familiæ.

67. **Κατοκνέω.** *Cunctando detrecto.* ab ὄκνος *timor.* Photius Lex. MS. Ὀκνεῖν· τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

68. **Ὅπως μή.** *Cave ne.* subaudi ὅρα. Futura tempora in hujusmodi contractis loquendi formulis ab elegantioribus Græcis jungi solere notat Valckenaer. ad Theocrit. I. 112. Eurip. Cycl. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσει. ibid. 696. Sophocl. Œd. T. 325. Herodot. III. 142. V. 3 Plat. Phæd. 15. et sæpius. Apol. 29. plura dabit Valckenaerius l. c.

69. **Δυσθέατος.** *Cum dolore spectandus.* Sophocl. Aj. 1004. ὦ δυσθέατον ὄμμα.

70. **Κυρέω.** *Consequor.* idem ac κύρω. Interdum vero significat *Sum, Accido.* ut in Sophocl. Œd. Col. 225. 1703. Philoct. 145. κυρόω autem est *firmo, ratum facio.* Utrumque verbum derivatur a κῦρος *auctoritas, dominus,* vel, adjective, *confirmans,* vel denique *pertinens,* quo sensu semel tantum reperi. Poeta incertus apud Hesych. in v. Κῦρον. Οὔτ' εἶπον οὐδὲν πρὸς σὲ κῦρον, ὦ γύναι, quod Hesych. explicat σοὶ ἀνῆκον, εἰς σὲ τεῖνον. ubi tamen participium est.

71. **Μασχαλιστήρ.** *Lorum equi pectorale.* Etymol. M. p. 560, 38. Λέπαδνα, οἱ κατὰ τῶν ἱππίων στηθέων ἱμάντες, οἱ μασχαλιστῆρες. Herodotus I. 216. cingula, quæ sub axillis Massagetæ gestabant, μασχαλιστῆρας vocat; confer notas in Thom. M. v. Μάλη.

73. **Ἐπιθωΰσσω.** *Incito.* θωΰσσω proprie de venatoribus dictum, canes incitantibus; a θώς *lupi genus.* Eurip. Iph. Taur. 1127. ὁ κάλαμος Πανὸς κώπαις ἐπιθωΰσσει. Hippol. 229. κυσὶ θωΰξαι *clamore canes incitare.*

74. **Κιρκόω.** *Annulis affigo.* a κίρκος vel κρίκος *annulus.* Sic Latini *annulus* pro *vinculum* dicebant. κίρκοι vel κρίκοι dicuntur singuli catenæ annuli. Briso in Œconomico apud Stob. tit. 82. p. 461. ed. Trincavell. οὕτως ἔχει πρὸς ἄλλαλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, καθάπερ καὶ τᾶς ἁλύσιος τοὶ κρίκοι.

76. **Διατόρος** vel **Διάτορος.** *Perforans*, vel *Perforatus*, prout paroxytone vel proparoxytone legas. Schol. A. διατόρους· τὰς διαπειρούσας καὶ τιτρωσκούσας. (active scilicet, ut infra v. 188. διατόρος φόβος.) ἢ τὰς διατετορνευμένας. quod in hoc loco melius; nisi clavos per pedes actos intelligamus, ut in Sophocl. Œd. Tyr. 1034. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Active quoque in Eumen. 564. διατόρος Τυρσηνικὴ Σάλπιγξ.

77. **Ἐπιτιμητής.** *Censor.* ὁ ἐξεταστὴς καὶ εὐθύνας ἐπάξων. Schol. B. Sophocles Procride apud Polluc. IX. 140. κολασταὶ, κἀπιτιμηταὶ κακῶν. Eurip. Suppl. 255. κολαστὴν κἀπιτιμητήν. Homerus habet ἐπιτιμήτωρ Od. I. 270. ad quem locum Eustath. p. 1629, 11. hunc versum laudat. Oppian. Halieut. I. 684. ἐπιτιμητήρ.

80. **Ἐπιπλήσσω.** *Incutio. Objicio.* ἐπιπλήξειν· ἐπελθεῖν, ἐπιτιμῆσαι, ὑβρίσαι. Hesychius, Il. Ψ. 580. respiciens. Cum accusativo rei occurrit Sophocl. Œd. Col. 1730. τί τοδ' ἐπέπληξας;

81. **Ἀμφίβληστρον.** *Pedica. quicquid circumjicitur;* et proprie *rete* significat. In Choeph. 490. de veste dicitur qua Agamemnona implicuit Clytæmnestra: de veste etiam Eurip. Helen. 1085. ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη.

83. Προστίθει. Dubitari potest, annon προστίθη potius sit scribendum. Etymol. M. p. 478, 10. οὕτω καὶ οἱ Ἀττικοὶ, ἐὰν μὴ χρήσωνται τῷ θι καταλήξει, χρῶνται τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν παρατατικῶν ἐν τοῖς προστακτικοῖς· οἷον, ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη.

84. Ἀπαντλέω. *Exhaurio. Detraho. Allevo.* Eurip. Alcest. 354. ἀλλ' ὅμως βάρος Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν. quem locum respicit Hesych. Ἀπαντλοίην ἄν· ἐπικουφίσαιμι ἄν. Proprie dictum est de aqua per sentinam exantlanda. Cicer. Ep. Famil. V. 16. *non facile exhauriri tibi istum dolorem posse universum puto.*

85. Ψευδωνύμως. *Falso nomine.* cui opponitur ἐπωνύμως, vel φερωνύμως, quod recentiorum fuit.

Ibid. Δαίμων. *Deus.* Sæpe tamen inter θεός et δαίμων distinguitur, ut in Eurip. Hecub. 165. Med. 1388. cf. Kühn. ad Ælian. V. H. III. 18. Formata est vox a δαήμων *sciens,* quo sensu ipsa quoque usurpatur ab Archilocho ap. Plutarch. Thes. p. 6. Ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης· ubi legitur perperam δαήμονες; nisi quis suspicetur, Κεῖνοι γὰρ ταύτης ἴδμονες εἰσὶ μάχης. (Alexander Ætolus apud Macrob. Sat. V. 22. Τιμόθεον κιθάρης ἴδμονα καὶ μελέων.) Plato Cratyl. 16. p. 27. ed. Fischer. ὅτι φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε, καὶ ἔν γε ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα. Schol. Venet. ad Il. A. 222. Δαίμονας καλεῖ τοὺς θεούς· ἤτοι (ἢ ὅτι) δαήμονες, ἔμπειροι καὶ ἴδριες πάντων αὐτοὶ εἰσίν· ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων. ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησι. Ὃς θεῶν πάλους ἔπαλε, δαίμονάς τ' ἐδάσσατο—τοὺς μερισμοὺς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. Sic enim lego: vulgo, ὅς ἔθεν πάλοις ἔπαλλεν, &c. ἔπαλε Schol. recentior, et F. Ursin. p. 69. cf. Procl. ad Hesiod. Op. I. 121.

Ibid. Προμηθεύς. *Prudens.* σώφρων. Hesych. κατὰ μεταβολὴν Προμηδεὺς, ὁ προορῶν τὰ μήδεα, τὰ βουλεύματα. Etymol. M. p. 689, 37. et Schol. A. Propius vero ducitur a μῆτος vel μῆτις, *consilium,* quod ab antiquo verbo μάω μῶ fluxit, cujus activa vox post Epicharmi tempora obsolevit; sed de hoc verbo plura dicenda sunt infra ad v. 486.

87. Ἐκκυλίω. *Evolvo.* apud Homerum de viro e curru præcipitato dicitur. Xenophon. Memorab. I. ii. 22. καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας.

88. Δῖος. *Jovi pertinens.* ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χίος Χῖιος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς Δῖιος, καὶ κράσει τῶν δύο ϊ εἰς ἕν, Δῖος. Etymol. M. p. 278, 13. Cf. Eustath. ad Il. A. p. 21, 25.

90. Γέλασμα. *Risus.* Lenis fluctuum agitatio, quæ ab Homero φρίξ vocatur. Il. H. 63. Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ Ὀρνυμένοιο νέον. Hymn. Cer. 14. γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε, καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης. Eurip. Fragm. inc. 208. Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ. H. in Cer. 14. Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης. Oppian. Halieut. IV. 334. Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ὅθι χέρσον ἀμείβει. Leonidas Anthol. III. xxii. 48. Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη Κύματα, καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι ζέφυρος. Satyrus Anthol. I. lvi. 8. Κεκροπίδες δ' ἠχεῦσι, γαληναίη δὲ θάλασσα Μειδιάει. Poeta nescio quis apud Eustath. ad Il. A. p. 159, 24. αἰγιαλὸς—γελᾷ—Κύμασιν εἰαρινοῖς ἠρέμα κλυζόμενος. Plutarch. de Primo Frigore p. 1755. καὶ βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσιν. in Cæsar. 232. p. 1300. ὥσπερ τῆς θαλάσσης τὰ διαγελῶντα. Aristot. Probl. 23. διὰ τὶ τὸ κῦμα οὐκ ἐπιγελᾷ ἐν τοῖς βαθέσι πελάγεσιν. Theophylact. Simoc. Quæst. Phys. VII. p. 11. ἐντεῦθεν ἐπιγελᾷ γαλήνην ἡ θάλασσα. Alciphron. III. 1. καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον. Lucretius II. 559. *Subdola cum ridet placidi pellacia ponti.* Miltonus nostras Par. Am. IV. 164. Paullo aliter Sosicrates Athenæi XI. p. 474. A. λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν Αὔρη, κόρη Σκείρωνος. Cf. Rittershusium ad Oppiani locum, Bergler. ad Alciphr. p. 274. Misc. Obs. T. IV. p. 211. Paullo aliter καχλάζειν, *cachinnari,* dicuntur fluctus vel litora: Theb. 110. Theocr. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσυχα καχλάσδοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. Catull. LXIII. 272. *undas—Quæ tarde primum clementi flamine pulsæ Procedunt, leni et resonant plangore cachinni.* Accius apud Nonium, emendante Jos. Scaligere Conjectan. in Varr. de L. L. p. 86. *Ac ubi curvo litore latrans Unda sub undis labunda sonat, Simul et circum magnisonantibus Excita saxis sæva sonando Crepitu clangente cachinnat.*

Ibid. Παμμήτωρ. *Omnium mater.* ἡ πάντων μήτηρ καὶ τροφός. Schol. B. Paullo aliter Sophocl. Antig. 1282. Γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ. ubi Schol. ἡ κατὰ πάντα μήτηρ. Rarior vox est: utuntur Oppian. Hal. I. 414. Meleager Brunckii Anal. I. p. 35. Παμμῆτορ γῆ, χαῖρε. Idem ibid. p. 29. παμμήτειρα. Democritus in fragm. περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν (vel -θῶν uti a Schol. Nicandri Theriac. 764. citatur) ap. Fabricii Bibl. Græc. T. IV. p. 333. ἥ τε γῆ παμμήτωρ οὖσα. Hymn. Homerid. XXVII. 1. γαῖαν παμμήτειραν. Nonnus alicubi παμμήτηρ, quippe nescivit literator iste composita a μήτηρ semper in τωρ efferi. Cujus rei exempla proferam, partim ex Abreschio et Valcken. ad Eurip. Phœniss. 1518. σιδηρομήτωρ infra v. 309. μονσομήτωρ infra v. 470. προμήτωρ Theb. 140. Eurip. Phœniss. 687. 842. δυσμήτωρ Suppl. 68. ἀμφιμήτωρ Noster in Heraclidis apud Hesych. et Suid. in v. Sophocl. Electr. 1154. μονομήτωρ Eurip. Phœn. 1533. ἀμήτωρ ibid. 676. Oppian. Cyneget. II. 567. Plato Sympos. 8. sub init. Oraculum apud Lactant. de Fals. Relig. I. 7. Julian. Orat. V. p. 166. atque alii apud Wesseling. Obs. II. 10. διμήτωρ Alexis Athenæi II. p. 39. B. Grotii Exc. p. 597. οἰνομήτωρ Astydamas Athen. II. p. 40. B. ἰσομήτωρ Theocr. VIII. 14. ματρομάτωρ Pindar. Ol. VI. 143. ταχυμήτωρ Incerti epigr. Anthol. IV. 12. ὁμομήτωρ Orpheus apud Platon. Cratyl. 19. p. 36. ed. Fischer. Stob. Eclog. p. 153. Grot. αὐτομήτωρ Simonid. de Mulier. 12. παλαιομάτωρ Eurip. Suppl. 628.

91. Πανόπτης. *Omnia videns.* occurrit Choeph. 985. Suppl. 301. Eurip. Phœniss. 1131. Πανόπτης· πανόφθαλμος. Photius Lex. MS. Argum scilicet respiciens.

Ibid. Κύκλος. *Circulus. Orbis.* Pers. 504. λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. Interdum ponitur simpliciter pro ἥλιος. Sophocl. Philoct. 815. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; et propius ad nostrum ibid. v. 1354. Πῶς, ὦ τὰ πάνθ' ὁρῶντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι, Ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε;

93. Αἴκεια. *Contumelia.* παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν. Schol. Venet. ad Il. Π. 545. ἀϊκῶς pro ἀεικῶς Π. X. 336. Cf. Schol. ad Sophocl. Electr. 487. Si recte se habet αἰκία, Penultima

producitur ut in καλίη, Callimach. Fr. CXXXI. ὑπεροπλίη, Sophocl. Ant. 130. κατηφίη, Rhianus ap. Stob. p. 26. ed. Trinc. προεδρίη Xenophanes Athen. X. p. 414. A. ἀεργίη Bion. VI. 6. μορίη Pallad. in Anthol. αἰθρίη Solon. Eleg. 22. ταινίαις in versu ap. Diog. Laërt. VIII. 62. ἀπιστίη Theognis 829. κονία et ὀρμία. Sed apud recentiores scribendæ sunt hæ voces per ει diphthongum; παγκαρπείης Eurip. ap. Clem. Alex. Strom. V. p. 688. vid. Porson. ad Hec. 533. ὀρμειαί Theocr. XXI. 11. ὀνειδείη Nicand. Alex. 407. τυραννείη Xenophan. Athen. XII. p. 526. B. vulgo τυραννίη. De hac scriptura vid. Elmsleium ad Eurip. Med. p. 176. not.

94. Διακναίω. *Vellico. Crucio.* κναίειν est *vellicare* ut fullones pannum, ab antiqua forma κνάω, κνῆμι, unde κνήθω, κνάπτω et similia. Agam. 65. Διακναιομένης ἐν προτελείοις Κάμακος. Eurip. Alcest. 109. Χρὴ τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων Πενθεῖν. cf. Med. 164. Heracl. 297.

Ibid. Μυριετῆ χρόνον. Non accurate μυριάδα ἐτῶν; triginta enim millia annorum spatium captivitatis fuisse docuit Æschylus in Prom. Ignif. testibus Scholiasta et Hygino. Sed μυρία nil nisi πολλὰ significat, metaphora e fluidis desumpta, a μύρω *fluo*. Cf. Valcken. ad Phœniss. 1480. D. Heinsium in Lect. Theocrit. p. 347. Etymol. M. p. 595, 5.

95. Ἀθλεύω. *Luctor.* μετ' ἄθλου καὶ κακότητος διάγω. Schol. B. Il. Ω. 733. ἔνθα κε Fέργα ἀFεικέα Fεργάζοιο Ἀθλεύων πρὸ Fάνακτος ἀμειλίχου.

96. Ταγός. *Dux. Qui disponit:* a τάσσω. Vox militaris. Ταγοί· προστάται, ἄρχοντες, ἡγέμονες. Hesych. Primam semper produci docet Dawes. M. C. p. 245. Sed in ταγή et compositis corripitur; cujus rei miram affert causam Brunckius ad Aristoph. Eq. 159. ταγὸς occurrit Pers. 23. 480. Soph. Antig. 1057. In Agamemnonis v. 110. legitur ταγάν prima producta, sed locus mihi suspectus est.

100. Ἐπιτέλλω. *Appareo.* significatu rariore. Ἐπιτείλας· ἀνατείλας Suid. quorum posterius in hoc sensu frequens est. ἐπιτέλλειν plerumque est, *injungere*.

102. Σκεθρῶς. *Lucide.* ἀκριβῶς Schol. A. Erotian. Lex. Hippocr. Σκεθροτέραν. Βακχεῖος ἐν ᾱ φησὶν ἀληθεστέραν· ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. κεῖται καὶ ὅτε μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν.

Ibid. Ποταίνιος. *Inexspectatus.* Photius Lex. MS. Ποταίνιος· πρόσφατος. Δώριος δὲ ἡ λέξις. Ionica vero, teste Gregorio p. 262. Theb. 241. ποταίνιον πάταγον. ubi tamen legerem ποτανόν. Sophocl. ap. Stob. p. 263. ἡδονὰς ποταινίους. Antig. 849. τάφου ποταινίου.

105. Ἀδήριτος. *Contra quem non est certandum.* Hesych. Ἀδήριτον· ἄμαχον, ἀκαταμάχητον. Etymol. M. p. 17, 39. Ἀδήριτος, χωρὶς μάχης, καὶ ἀφιλόνεικος, ἐκ τοῦ δῆρις. Homer. Il. P. 42. Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται, Οὐδ' ἔτ' ἀδήριτος οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο. ubi sensu aliquantum diverso exstat.

109. Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς Πηγὴν κλοπαίαν. *Indago autem ignis fontem a me surreptum et in ferula conclusum.* τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν· παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρὸς, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ᾠκείωσαν αὐτόν. Hesych. Sic Auctor Theogoniæ 565. Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο, Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν Ἐν κοιλῳ νάρθηκι. Νάρθηξ *ferula* est, de qua Martialis, *Clara Prometheo munere ligna sumus.* Proclus ad Hesiod. Op. I. 52. ἔστι μὲν πυρὸς ὄντως φυλακτικὸς ὁ νάρθηξ, ἠπίαν ἔχων μαλακότητα εἴσω, καὶ τρέφειν τὸ πῦρ, καὶ μὴ ἀποσβέννυναι δυνάμενος. Vid. Kuster. ad Suid. v. κίρκον. Recte monet Schol. B. Æschylum πηγὴν κλοπαίαν dixisse, quum debuerat πυρὸς κλοπαίου, et ναρθηκοπλήρωτον pro ἐντὸς νάρθηκος. Sic infra v. 152. ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις pro λύμαις δεσμῶν ἀδαμαντίμων. 600. οἰστρηλάτῳ δείματι. Theocrit. Ep. V. καροδέτῳ πνεύματι.

111. Πόρος. *Vectigal.* ἀφορμή. Hesych.

112. Ἀπλάκημα. *Error. Culpa.* Videtur formatum esse a πλάζω *errare facio,* a præfixo πλεοναστικῶς, vel κατ' ἐπίτασιν; ut στάχυς, ἄσταχυς; βληχρὸς, ἀβληχρὸς; μέλγω, ἀμέλγω; et similia.

Lex. MS. apud Herman. de Emend. Gr. Gram. p. 18. Ἀπλάκημα· ἁμάρτημα· ἐκ τοῦ πλέκω, πλάκω, πλάκημα. Abresch. Misc. Obs. V. p. 102. suspicatur πλακεῖν olim usitatum fuisse eodem sensu, quo postea ἀμπλακεῖν; et profecto in Hesychio legitur πλακίῃσιν· ἁμαρτίαις; sed perperam, credo, capite truncato, pro ἀπλακίῃσι.

113. Ὑπαίθριος. *Subdivus.* ὑπὸ τὸν ἀέρα. καὶ ὕπαιθρος ὁμοίως. Photius Lex. MS. et Suidas. *Subdivus.* ὕπαιθρος. Glossæ Vett. Veteres vero plerumque ὑπαίθριος de persona dicebant, ὕπαιθρος de re. Thucyd. I. 134. ἵνα μὴ ὑπαίθριος ταλαιπωροίη. Plato Sympos. 23. p. 167. ed. Fischer. ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. τὸ ὕπαιθρον, *aer subdialis;* τὰ ὕπαιθρα *castra;* ναὸς ὕπαιθρος, *templum sine tecto.* Sed in Agam. 343. ὑπαιθρίων πάγων. Eurip. Androm. 226. ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου. confer Oudendorp. ad Thom. M. in voce. Salmasium ad Tertullian. de Pall. p. 85.

115. Ὀδμή. *Odor.* quod veteres Attici pro ὀσμή dicebant. Photius tamen in Lexico MS. et Thom. M. in voce, dicunt ὀδμή Ionicum esse. Sic etiam Phrynichus App. Soph. p. 56. Ionica vero dialectus et vetus Attica una eademque erant.

Ibid. Προσίπτημι. *Advolo.* aoristus τοῦ ἵπτημι Atticorum fuit, non autem ἵπταμαι, media voce. Πέτομαι. οὐχ ἵπταμαι. Thom. M. Cf. Porsoni notam ad Eurip. Med. 1.

Ibid. Ἀφεγγής. *Obscurus. Obtutum fugiens.* ἀόρατος. Schol. B. Alexis apud Athen. IV. p. 134. A. Ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθὺς, ἂν οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἴδωσιν.

116. Θεόσσυτος. *Divinitus procedens.* ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐσσυμένος. παρὰ τὸ σεύω καὶ θεός. Etymol. M. p. 446, 12.

Ibid. Κεκραμένος. *Mistus.* præteriti participium a κράω vel κεράω. Scholiasta explicat per ἡρωϊκόν, sive ἡμιθέων "cujusdam inter deum et mortalem." Schottus Comm. Societ. Lips. IV. p. 21. κεκραμένη accipit de eo sono et odore, qui ab utroque genere, et Deorum et hominum simul, proficiscatur. Alexis Grotii Exc. p. 591. Οὐ

θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ Συγκρᾶσιν. Eurip. Hel. 1151. θεὸς, ἢ μὴ θεὸς, ἢ το μέσον. Sotades Stobæi p. 478=427. Ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται, Ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος, δίκαιός ἐστιν.

118. Θεωρός. *Spectator.* Rarius occurrit in hoc sensu simplici; Choeph. 244. fragm. ap Ammon. p. 69. plerumque, *Observator divinorum,* de quo significatu omnia fere occupavit Valcken. ad Ammon. p. 93.

Ibid. Δή. *Denique.*

121. Δι' ἀπεχθείας ἐλθεῖν. *Inimicitiam inire. Invisus fieri.* Cf. Eurip. Hippol. 1164. Phœniss. 489. ubi vid. Valckenaer. et Monk. ad Hippol. 1159. Plato in Theag. p. 130. τῇ προτεραίᾳ μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισιν ἐγεγόνει.

122. Εἰσοιχνέω. *Frequento.* εἰσοιχνεῦσιν· εἰσπορεύονται· καὶ ἐνεδρεύονται. Hesych. Simplici voce utitur Sophocl. Aj. 565. El. 167.

124. *Κινάθισμα. *Levis strepitus.* κίνημα πλήθους· παραγώγως· ἐξ οὗ πλῆθος παραγίνεσθαι ὑπακούεται. Schol. A. Hesychius, qui hæc exscribit, male παραγίνεται habet. A κιναθίζω formatur, quod Hesych. explicat per μινυρίζω et κινέω.

126. Ῥιπή. *Impetus. Vibratus.* ὁρμή. Schol. A. et Hesych. Etymol. M. p. 704, 3. Ῥιπή· ἡ ῥιπτομένη· τίθεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ βίας πνευμάτων. de alarum vibratione Agam. 901. Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην Ῥιπαῖσι θωΰσσοντος. Unde ῥιπὶς, *flabellum,* ῥιπίζω, *flabello ventilare.* ἄστρων ῥιπαί in Sophocl. Electr. 105. sunt *stellarum scintillationes.* Sic ὀφθάλμου ῥιπή *nictitatio* est. πτερύγων ῥιπαῖς occurrit Eurip. Pirith. Fragm. III. 4. Citharæ ῥιπαί Pindar. Pyth. I. 18. Hæc vox ubique vibrationis notionem habet.

Ibid. Ὑποσυρίζω. *Leniter strideo.* A σύριγξ, *fistula,* efficta est Æolicum συρίκτω et recentiorum συρίζω.

132. **Παρείπω.** *Persuadeo.* παρά in compositis *prævalendi* notionem includit, ut in παρηγορέω, παρίεμαι, παραιτοῦμαι. Auctor Aur. Carm. 24. Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ, Πρῆξαι, &c. Cf. Valckeu. ad Theocr. Adoniazus. p. 356.

133. * **Κραιπνοφόρος.** *Rapide ferens.* καιπνόν. ταχὺ, ὀξύ. Hesych. de cujus vocis etymologia, nugantur, ut solent Grammatici, Etymol. M. p. 536, 10. Eustath. ad Iliad. E. p. 541, 42. κραιπνός occurrit Pers. 95. Iliad. Od. E. 385. Eurip. Hippol. 842.

134. **Χάλυψ.** *Chalybs.* Vox Latina veterem formam Æolicam Χάλυβς repræsentat. Ita vocabant et ferrum, et populum qui primus ferrum effodisse dicebatur. Χάλυβες· ἔθνος Σκυθίας, ἔνθα ὁ σίδηρος τίκτεται. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 476. ita et Eustath. ad Dionys. 768. Alia forma Theb. 730. Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος.

135. **Διαίσσω.** *Perrumpo.* διαίττειν· ὁρμᾶν. Hesych. corrigente Valcken. ad Phœniss. 1388. Piersonus ad Mœrin p. 301. αἴσσω apud Atticos poetas universe disyllabon esse statuit: sed Porsonus ad Eurip. Hecub. 31. poetis licentiæ paullum concedit; quem vide.

136. **Ἐκπλήσσω.** *Excutio.* cum accusativo vel rei vel personæ ponitur. Eurip. Orest. 542. ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου. Ion. 635. οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ Πονηρὸς οὐδείς. vid. infra v. 368. Antiphanes ap. Stob. Ecl. xi. p. 17=141. Μάλιστα δ' ἐκπλήττει με τῶν ξυνειδότων Ὁ χρόνος, ὃν ἀεὶ λανθάνειν ἀμηχανῶ. Thucyd. II. 38. ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήττει. Cf. Hemsterhusii notam ad Thom. M. p. 287. Eurip. Hippol. 948. Ἔκ τοι πέπληγμαι, σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν. Ubi vix dubito quin legendum sit, Ἔκ τοι πέπληγμαι, σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με Λόγοι παραλλάσσοντες, ἔξεδρος φρενῶν. Quo enim pacto λόγοι dicantur *extra sedem mentis positi,* uti interpretatur Spanhemius, equidem non video.

137. **Θεμερῶπις.** *Verecunda.* ἐρασμία. Hesych. a θέμερος (σεμνός. Hesych.) et ὄψ. Bentleius Epist. ad Mill. p. 66. in Empedoclis versu legit Ἁρμονίη θεμερῶπις pro vulgato ἱμερῶπις. Lævius in

Alcestide apud Aul. Gell. XIX. 7. rubentem Auroram *pudoricolorem* vocat.

138. Ἀπέδιλος. *Sine sandaliis.* ἀσάνδαλος. διὰ τοῦτο δῆλον ὅτι σπουδαίως παρεγένοντο, οὐδὲ τὰ οἰκεῖα πέδιλα δυνηθεῖσαι λαβεῖν. Schol. B. Veteres τὸ ἀνυπόδητον festinationis indicium dicere solebant. Theocr. XXIV. 36. Ἄνστα, μηδὲ ποδέσσι τεοῖς ὕπο σάνδαλα θείης. Bion. I. 21. ἁ δ' Ἀφροδίτα, Λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται, Πενθαλέα, νήπεκτος, ἀσάνδαλος. Hæc Stanleius. Apollon. Rhod. I. 43. de Medea properante, γυμνοῖσιν δὲ πόδεσσιν ἀνὰ στεινοὺς θέεν οἴμους. Polyæn. Strateg. VIII. p. 498. Σεμίραμις λουομένη τῶν Σιράκων ἤκουσε τὴν ἀπόστασιν· καὶ παραυτίκα ἀνυπόδητος, μηδὲ τὰς τρίχας ἀναπλεξαμένη, ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξῆλθε. Philostratus Icon. V. corrigente Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 23. Ὁρᾷς γὰρ ὡς ἄβλαυτος καὶ μονοχίτων ἀναπηδήσασα τῆς εὐνῆς, ἀτάκτῳ τῇ κόμῃ, τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα βοᾷ.—Oppian. Cyneg. IV. 368. Ὡς δ' ὅτε παρθενικὴ γλαγόεντος ἐν εἴαρος ὥρῃ Ἀβλαύτοισι πόδεσσιν ἀν' οὔρεα πάντ' ἀλάληται. videlicet ἀνυποδήτοις, teste Hesychio; βλαῦται enim genus solearum. Rarioris vocis exempla quædam proferam. Plato Sympos. 2. λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. ubi Schol. p. 43. ed. Ruhnken. βλαύτας. ὑποδήματα. οἱ δὲ, βλαυτία, σάνδαλα ἰσχνά. (Anglice *Pumps.*) Hermippus ap. Athen. XV. p. 668. A. Κνημῖδα περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται, Βλαύτης δ' οὐδεὶς ἔτ' ἔρως λευκῆς. ita lego. Leonidas Tarentin. Analect. I. p. 230. de Anacreonte ebrio, τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν Ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσεν. Id. ibid. p. 222. Glossæ Vet. Βλαυτίον. ὑπόδημα. *Solea.* vid. Hesych. v. Βλαῦδες. Hæc in gratiam λεξιφίλων. Sed ad propositum revertamur. Horat. I. Serm. II. 132. *Discincta tunica fugiendum est, ac pede nudo.* Apul. IX. p. 226. ed. Elmenhorst. *Interdum Philesietærus, cognito strepitu, raptim tunicam injectus, sed plane præ turbatione pedibus intectis, procurrit cubiculo.* Tibull. I. iii. 91. *Tunc mihi qualis eris, longos turbata capillos, Obvia nudato, Delia, curre pede.* Quippe e domo exituri soleas induebant: unde etiam explicari potest Euripidis locus, Hippol. 1189. Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδας. id est, *cum se ad iter capessendum calceasset.* ubi miror viros doctos ἀρβύλαισιν de currus parte quadam intellexisse. Cf. Bern.

Martin. V. L. I. 4. Ita olim scripseram, vereor ne nimis festinanter: nunc verto: "Pedibus adaptatis (currui sc.) una cum calceis." i. e. pedes calceatos. Sic αὐτοῖσι συμμάχοισι *cum sociis ejus.* inf. 229. αὐτοῖς τέκνοισι Hippol. 1341. vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 937.

Ibid. Ὄχῳ πτερωτῷ. *Curru alato.* Intelligendum est sive de machina qua Chorus vehebatur, sive de alis.

141. Εἱλίσσω et ἑλίσσω, *Volvo,* pro libitu usurpant Tragici, sed εἰναλίαν pro ἐναλίαν nunquam extra choros. Porson. ad Eurip. Phœniss. 3.

146. Ἄζηλος. *Non invidendus.* ἣν οὐδεὶς ζηλώσει. Schol. B. Sophocl. El. 1445. καὶ μάλ' ἄζηλος θέα. Legitur in Oraculo ap. Herodot. VII. 140. Οὔτε γὰρ ἡ κεφαλὴ μένει ἔμπεδον, οὔτε τὸ σῶμα, Οὔτε πόδες νέατοι, οὔτ' ὦν χέρες, οὔτε τι μέσσης Λείπεται, ἀλλ' ἄζηλα πέλει. sed ibi manifesto legendum est ἄϊδηλα. Proximo errore in Hesychio legitur αἴζηλον. ἄδηλον. pro ἄϊδηλον. Eurip. Iph. Taur. 619. Ἄζηλά γ', ὦ νέανι, κοὐκ εὐδαίμονα. Schol. Platon. p. 109. ed. Ruhnken Ἀζήλωτος γάρ ἐστιν, ὅστις ἔχει τὶ, ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν. Choeph. 1015.

Ibid. Ὀχέω. *Fero.* Od. Φ. 502. Ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

148. Ὀμίχλη. *Nebula.* ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα. Aristot. de Mundo. 4. Ὀμίχλη· ἀορασία, ἢ παχὺς ἀήρ. Photius Lex. MS.

149. Προσῆξε. vide Διῆξε v. 135.

151. *Προσαναίνομαι πέτραις. *Scopulis affixus exsiccor.* figura anastrophe. Ab αὐαίνω *sicco,* quod ab αὔω.

152. *Ἀδαμαντόδετος. *Ferro vinctus.*

153. Οἰακονόμος. *Qui clavum dirigit. Gubernator.* ab οἴαξ et νέμω: idem quod οἰακοστρόφος infra v. 524. et οἴακα νωμῶν Theb. 3.

154. Νεοχμός. *Novus.* Erotian. Lex. Hippocr. Νεοχμόν· νεώτατον· ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν ά μελέων. Sic recte Eustachius; editur enim νεωχμόν; et in Photii glossa MS. νεοχμόν· νέον. recentior manus ω pro ο in penultima substituit. Sophocl. Antig. 155. Creon vocatur βασιλεὺς νεοχμός. Hinc verbum νεοχμόω, *innovo*, Herodot. v. 19. Thucyd. I. 12.

156. Ἀθέτως. *Sine lege.* οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Hesych. corrigente Bentleio Epist. ad Mill. p. 77.

157. Πελώριος. *Venerabilis. Grandis.* μέγας, δεινός. Πελώρια· μέγαλα τέρατα. Hesych. Id. Πέλωρ· ὄνομα οὐδέτερον. σημαίνει δὲ τὸ ἐξαίσιον καὶ φοβερόν. lege Πέλωρον· ὄνομα οὐδέτερον· τὸ ἀρσενικὸν δὲ ὁ πέλωρ, &c. e Schol. Venet. ad Il. E. 741. et Etymol. M. p. 660, 33.

Ibid. Ἀϊστόω. *Deleo.* ab ἄϊστος· ἀφανής, ἀνιστόρητος. Hesych. Cf. Æ. Porti Lex. Ionicum in voce, et Schol. Venet. ad Il. Ξ. 258. ubi pro λαβών, legendum βαλών. infra 240. 946. Linus ap. Stob. V. p. 37. Grot. βεβήλων Ὄχλον ἀϊστῶσαι.

159. *Νεκροδέγμων. *Mortuorum coactor.* Homerus Orcum vocat πολυδέγμονα et πολυδέκτην. Cf. Ruhnken. ad Hymn. Cer. 9.

Ibid. Ἀπέραντος. *Non transeundus.* ἀπέραντον· μέγαν, ἀτελείωτον· ἐκ τοῦ πέρας μὴ ἔχειν Hesych. male; est enim a περαίνω. Cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 3. in Brunckii nota. ἀπέρατον et ἀπέραντον num diversæ formæ sint ejusdem vocis, uti ait Brunckius, dubitari potest. Nescio tamen annon melius foret in hoc loco ἀπέρατον.

163. *Κίνυγμα. *Mobile aliquid.* αἰθέριον κίνυγμα, *Ventis ludibrium*, ut ait Horatius. Eustath. ad Il. Δ. p. 472, 43. Τοῦ δὲ κινύω αὖθις παράγωγον τὸ κινύσσω· ἐξ οὗ παρ' Αἰσχύλῳ αἰθέριον κίνυγμα, τὸ ἀέριον εἴδωλον. ubi videtur respexisse Eurip. Phœniss. 1559. αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον.

164. Ἐπίχαρτος. Res ita dicitur, *ob quam lætamur.* Ἐπι-

χαίρειν dicuntur ii, qui aliorum infortuniis gaudent. Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι τὸ συνεπιγελᾷν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ τὸ συνήδεσθαί τινος ἀγαθοῖς. Ammon. de Diff. Voc. optime: vide Valcken. ad locum.

165. * Τλησικάρδιος. *Dure cordatus.* Gloss. in Agam. 419.

167. Ξυνασχαλάω. *Simul doleo.* Exemplis vocis ἀσχαλάω in nota propositis, addas Homer. Il. B. 293. Bion. Idyll. II, 7.

168. *Ἐπικότως. *Iracunde.* ὀργίλως Schol. B. ἐπιστρεφῶς Hesych. i. e. *iracunde.* ἐπιστρέφειν enim est *increpare.* Choeph. 626. δηΐοις ἐπικότῳ. *In hostes furenti.* Composita ex voce κότος amat Æschylus.

169. Ἄγναμπτος. *Inflexibilis.* a γνάμπτω, quod idem est ac κνάμπτω vel κάμπτω, *flecto.* Epigr. in Anthol. p. 34. Τλήμονες, οἷς ἄγναμπτον ἔχεις νόον. Contra in Il. Ω. 41. voces γναμπτὸν νόημα, Scholiasta explicat per εὔπειστον. vid. Wass. et Duker. ad Thucyd. III. 58. Interdum scribitur ἄγναπτος, sed perperam. Cf. Misc. Obs. IX. p. 119.

170. Δάμναμαι. *Debello.* δάμναται· ἕλκει, βιάζεται, φθείρει. Hesych.

172. Παλάμη. *Artificium.* μηχανή· παλαμᾶσθαι γὰρ τὸ μηχανᾶσθαι. Schol. B. παλάμη proprie *manus* est, atque inde *ars manualis.* παλαμᾶσθαι γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ διὰ χειρὸς ἐργάζεσθαι. Etymol. M. p. 647, 50. παλάμαι· αἱ χεῖρες, καὶ αἱ τέχναι Hesych.

173. Δυσάλωτον. *Captu difficilem.* δυσχερῶς κρατούμενον. Hesych.

174. Ἦ μήν. *Nihilominus tamen. Certe.* ἀλλ' ὅμως. Hesych. ὄντως δή. καὶ ἀλλ' οὖν, καὶ ἀλλ' ὅμως. Suidas. Infra 943. Theb. 531. Eurip. Med. 1028. Sophocl. Trachin. 256.

175. Γυιοπέδη. *Membrorum vinculum.* γυιοπέδαις· δεσμοῖς τῶν μελῶν. Schol. A. Vox exstat Oppian. Hal. II. 85.

176. **Πρύτανις.** *Moderator.* βασιλεὺς, ἄρχων, διοικητής. Hesych. et Photius. Οἱ Πρυτάνεις magistratuum ordo fuerunt apud Athenienses, pars decima Senatus quingentorum, qui singulis mensibus rempublicam administrabant. Vid. Harles. ad Demosth. de Coron. p. 167. In Suppl. 367. Pelasgus vocatur πρύτανις ἄκριτος. In Sphinge ap. Aristoph. Ran. 1287. Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύνα πέμπει. Eleganter sane dicitur Herodotus in Epigrammate ap. Steph. Byz. v. Θούριοι. Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανις. Ion Chius ap. Athen. X. p. 447. F. Bacchum ita adloquitur, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι. Idem ibid. II. p. 35. E. οἶνον ἀερσίνοον, ἀνθρώπων πρύτανιν. Herodot. VI. 110. de imperio militari vocem posuit. Stesichorus apud Schol. Victor. in Iliad. E. 507. Κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν. Ut sacra misceam profanis, Auctor Libri Sapientiæ in pulcherrima idololatriæ irrisione, c. XIII. v. 2. inquit, ἀλλ' ἢ πῦρ, ἢ πνεῦμα, ἢ ταχινὸν ἀέρα, ἢ κύκλον ἄστρων, ἢ βίαιον ὕδωρ, ἢ φωστῆρας οὐρανοῦ, πρυτάνεις κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν. Sophron, ut colligere licet ex Schol. Theocrit. II. 12. Hecaten vocaverat νερτέρων πρύτανιν. Leonidas Tarentin. Brunck. Analect. I. p. 221. Ἐμβριθὴς, τέχνας ὁ πρύτανις, πέλεκυς.

178. **Ἀποσυλάομαι.** *Spolior.* Nota accusativum rei qua spoliandus est. Eurip. Hipp. 640. μωρίαν ἀφηρέθη. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 412.

180. **Ἐπαοιδή.** *Incantatio.* i. q. ἐπῳδή, *cantilena magica,* per quam morbos depelli credebant, cui opponitur μάγευμα *medicamentum magicum.* Hesych. Ἐπᾷσαι· γοητικὸν ἐπιλαλῆσαι. Id. Ἐπαοιδοί· φαρμακοὶ, γόητες. Odyss. T. 457. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. ubi Schol. Διοκλῆς ἐπαοιδὴν παρέδωκε τὴν παρηγορίαν. Pindar. Pyth. III. 91. τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων, τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, quem locum citat Scholiasta modo laudatus. Xenoph. Mem. 3. XI. 17. φίλτρα καὶ ἐπῳδαί. Sophocl. Œd. Col. 1194.

181. **Πτήσσω.** vid. v. 29.

182. **Καταμηνύω.** *Indico.* καταμηνύειν· κατακηρύσσειν. Hesych.

183. Χαλάω. *Laxo.* de funibus nauticis proprie dictum. Schol. ad v. 2. inquit, *συνηθὴς αὐτῷ* (Αἰσχύλῳ) *ἡ χαλᾷ φωνή.*

186. Δυά. *Ærumna.* *κακοπάθεια.* Apollonius Lex. Homer. Accurate Hesychius, *δυή· δυστυχία, ἡ ἔνδεια.* est enim sensu primario *necessitas;* a *δέω egeo,* vel ab antiquo *δεύω.* Etymol. M. prave a *δέω ligo* ducit. Vocem amat Æschylus: infra 534. 771. Theb. 238. Pers. 1011. Agam. 1153. 1626. Eumen. 266. 558. Simonides Analect. I. p. 129. *ἀλλὰ μυρίαι Βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δυαί.* Bacchylides ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 745. Analect. I. p. 153.

187. Ἐλευθεροστομέω. *Libere loquor.* *παῤῥησιάζομαι.* Hesych. Pers. 591. *λέλυται γὰρ Λαὸς ἐλεύθερα βάζειν.* Sophocl. Œd. Tyr. 706. *ἐπεὶ Τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.* ubi nollem legere *ἐλευθεροστομῇ* cum Marklando Explicat. p. 248. Cl. Eurip. Androm. 153. Propert. I. ix. 1. *Dicebam tibi venturos, irrisor, amores, Nec tibi perpetuo* LIBERA VERBA *fore.*

188. Ἐρεθίζω. *Vellico.* ab *ἐρέθω:* utrumque Homericum. proprie de iis dicitur qui lanam vellicant; ab *ἔριον* scilicet.

189. Δέδια. *Metuo.* præt. med. a *δείω.* Etymol. M. p. 260, 7. *Δέδια· ἐκ τοῦ δείω, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι, γίνεται παράγωγον δεδίω· ὁ μέσος παρακείμενος δέδια, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, διὰ τὸ μέτρον, γίνεται δείδια.* Cf. Schol. Oppian. Hal. I. 304.

191. Κέλλω. *Navem appello.* *ἐλλιμενίζομαι.* Schol. A. proprie est navem retrorsum agere, quod fiebat, quum terram petebant; Herodot. VIII. 84. *οἱ μὲν δὴ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο, καὶ ὤκελλον τὰς νεῦς.* Eurip. Hippol. 140. *Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.* Pedestris sermonis scriptores dicebant *ὀκέλλω;* ut *μόργνυμι, ὀμόργνυμι; δύρομαι, ὀδύρομαι; σταφίς, ὀσταφίς.* Eustath. ad Iliad. Z. p. 650, 46. *κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, ἐκ τοῦ Ἰλεὺς γέγονεν ὁ Ὀϊλεύς. ὁμοίως τῷ κέλλω ὀκέλλω, κλῶ κλάζω ὀκλάζω. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Βριάρεως Ὀβριάρεως, ὡς τεχνογραφεῖ Ἡρωδιανός.*

192. Ἀκίχητος. *Non precibus assequendus,* vel *flectendus.*

Hesych. Ἀκίχητα, ἀκατάληπτα. sensu primario, ut in Homer. Il. P. 75. Scholiasta B. male interpretatur ἀκατανόητα *non intelligenda*, sibimet scilicet. Eurip. Ion. 701. ἀκίχητος φίλων.

193. Ἀπαράμυθος. *Inexorabilis.* vid. quæ ad v. 132. de παρείπω notantur. Eurip. Iph. Aul. 622. ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν.

194. Παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων. *Justitiam penes se habens. Pro suo libitu regnans.* Eurip. Suppl. 431. κρατεῖ δ' εἷς, τὸν νόμον κεκτημένος Αὐτὸς παρ' αὑτῷ. Iisdem fere coloribus ab Horatio Achilles depingitur; *Impiger, iracundus, inexorabilis, acer, Jura neget sibi nata.*

196. *Μαλακογνώμων. *Emollito animo.* cui opponitur σκληροκάρδιος, vel σκληρόψυχος, vel, per metaphoram, ἀτέραμνος, de qua voce mox dicendum est. Divisim Eurip. Iph. Aul. 603. μαλακῇ γνώμῃ.

197. Ῥαίω. *Tundo. Frango.* Lexx. interpretantur φθείρω. pro ὑβρίζω apud Sophocl. Trach. 267. κύνες λυκοῤῥαίσται dicuntur in Epigrammate.

Ibid. Ταύτῃ. *Hac parte,* vel *Hoc modo.* deest μερίδι, vel αἰτίᾳ. Schol. ad Aristoph. Equit. 839. Ταυτῇ· τοῦτον τὸν τρόπον. Schol. B. ad locum οὕτως, ὡς ἔφην. Photius Lex. MS. Ταύτῃ· τούτου ἕνεκεν, ἢ οὕτως. In Eurip. Suppl. 154. pro ταυτὶ δικάζων ἦλθον, legendum est ταύτῃ, scilicet *ob hanc rem,* vel potius *in hac re.* vid. Sophocl. Ant. 936. Herodot. VII. 143. Plato Cratyl. 18. p. 34. ed. Fischer. Eurip. Med. 366. Hippol. 41.

198. Ἀτέραμνος. *Durus.* Hesych. Ἀτέραμνον· τὸ μὴ ἐνδιδοῦν· σκληρόν. Proprie est *crudus, difficulter coquendus.* Schol. ad Aristoph. Vesp. 729. Ἀτέραμνα ὄσπρια φαμὲν τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα. Etym. M. p. 163, 19. Τέραμνον γὰρ τὸ ἁπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κερασβόλα προσαγορεύεται. Onomastic. Vet. Labbæi. Ἀτεράμων. *Capito.* Lambinus ad Plaut. Pers. I. ii. 8. *Capito* per *sententiæ tenax* explicat; quem sensum

bene observavit Vanierus in Diction. Poetico respondere Gallicæ voci *tétu*. Conferendus est Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 156.

Ibid. Στορέω. *Sterno.* pro quo Attici dicebant στόρνυμι. Proprie dictum de stragulis, translatum est ad ventos et fluctus, ut apud Latini verbum hinc derivatum *Sterno*. Homer. Od. Γ. 158. ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον. ubi Schol. ἔστρωσεν, γαλήνην ἐποίησεν. Hesychius, Στορεύς· γαληνοποιός. Theocrit. VII. 57. Χἀλκύονες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν. (ita legendum, non χάλκύονες) ubi Valckenaerius adfert Virgil. Ecl. IX. 57. *Et nunc omne tibi* stratum *silet æquor*. vid. Leonidæ locum ex Anthologia citatum in p. 99. Hinc facile ad animi procellas detortum est; καὶ θυμὸς στορεθῆναι λέγεται, inquit Eustath. ad Iliad. I. p. 748, 23. Eurip. Heraclid. 702. Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος Τὸ σόν, ἀλλ' ἡβᾷ. Thucyd. VI. 18. Alcibiades inquit, ποιώμεθα τὸν πλοῦν, ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα. ubi Schol. τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ τροπικῶν ὀνομάτων τὸ σκληρότατον τοῦτό ἐστιν. ἀλλὰ κατὰ Ἀλκιβιάδην φησίν.

199. Ἀρθμός. *Connexio. Compactum.* εἰρηνή, συνθήκη, φιλία. Hesych. Homer. Il. H. 302. Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε. Hymn. ad Mercur. 521. Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι. quicum Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 28. comparat Callim. Fr. CXCIX. Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον. Herodot. VI. 83. τέως μὲν δή σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους. Vox derivata est ab ἄρω, *apto*, unde ἀρμένος, i. q. ἄρθμιος, *amicus*. Hesych. Ἀρμένον· φίλιον. Sic enim legendum pro vulgato φιάλιον. Hoc sensu usurpatur in Leonidæ Epigram. apud Plutarchum, Ἀρμένος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς, uti restituit D. Heinsius ad Sil. Ital. p. 434. vulgo ἤπιος. unde Δημάρμενος proprium nomen apud Herodot. VI. 65.

201. Γεγώνω. *Alte loquor.* οὐ ψιλῶς ἔστι φωνῆν, ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι. Schol. Venet. ad Il. Θ. 223. ubi vulgatur φωνήν. Lex. Rhetor. MS. apud Ruhnken. in Auctar. Emend. in Hesych. I. 807. γεγωνεῖν, τὸ μεγάλῃ φωνῇ καλεῖν, καὶ φθέγγεσθαι. Dicitur et γεγωνέω et γεγωνίσκω. Mœris, Γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν Θουκυδίδης, Ἀττικῶς.

βοᾶν καὶ κράζειν Ἑλληνικῶς. Frequentior forma est γεγωνέω; sed γεγώνω occurit Eurip. Orest. 1218. γέγωνέ τ' ἐς δόμους. infra v. 809. Sophocl. Philoct. 238. Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο. Vocem illustrat Adr. Heringa. Obs. Crit. p. 64.

202. Ἐπ' αἰτιάματι. *Ob culpam.* Eurip. Hipp. 1070. τῆδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών. Thucyd. VII. 48. ἐπ' αἰσχρᾷ αἰτίᾳ ἀπολέσθαι.

204. Εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. Gisbertus Cuperus Obs. III. 15. hanc e formulis esse ait, quæ Oratorum propriæ sunt, quando sermonem ad auditores dirigunt. Infra 788. Ποίῳ τρόπῳ σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη. Ælian. V. H. XIII. 1. φέρε δὲ καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, εἴ τι μὴ λυπεῖ, διαγράψω.

207. Ἐπεὶ τάχιστα. *Simul ac.* Herodot. VI. 13. ἐπεί τε τάχιστα εἶδον τοὺς Ἴωνας ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς. Xenoph. Anab. VI. 1. p. 348. ed. Schneid. ἐπεὶ δ' ἐδείπνησαν τάχιστα. ubi vid. Porson. et Abresch. Diluc. Thuc. p. 346.

208. Ὀροθύνω. *Suscito.* Verbum Homericum.

210. Δῆθεν. *Scilicet.* Hæc particula plerumque cum ὡς et participio conjuncta, ironiæ aliquid sententiæ addit. infra 1022. Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. Herodot. VI. 39. οἵ μιν καὶ ἐν Ἀθήνῃσι ἐποίευν εὖ, ὡς οὐ συνειδότες δῆθεν τοῦ πατρὸς Κίμωνος αὐτοῦ τὸν θάνατον. Cf. I. 59. V. 1. Eurip. Orest. 1312. Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας, Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα. Ibid. 1117. Εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι. Interdum vero sine ὡς, ut Sophocl. Trachin. 382. δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν. Thucyd. I. 127. τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλαύνειν ἐκέλευον, δῆθεν τοῖς θεοῖς τιμωροῦντες. III. 110. ἐν τούτῳ δὲ οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἔσπειστο, πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες, ὑπαπῄεσαν κατ' ὀλίγους, ἅμα ξυλλέγοντες ἐφ' ἃ ἐξῆλθον δῆθεν. Hesychius explicat per ἐντεῦθεν.

Ibid. Τοὔμπαλιν. *Contrarium.* Male interpretes *Contra;* est enim accusativus post σπεύδοντες. ut in Eurip. Hec. 1183. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν. Hesychius et Schol. B. τοὔμπαλιν· τὸ ἐναντίον.

Agam. 1426. ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός. Eurip. Hecub. 782. εἰ μὲν ὅσια—εἰ δὲ τοὔμπαλιν.

212. Ἐνταῦθα. *In illo tempore.* τότε. Schol. B. Ἐνταῦθα, καὶ τὸ χρονικὸν, καὶ τὸ ἐπὶ τόπου. Hesych.

Ibid. Λῷστος. *Optimus.* λῷστα· συμφέροντα, ἄριστα. Hesych. frequentior est in hoc sensu quam τὰ ἄριστα. Formata est vox a Dorica λῶ *volo.*

214. Ἠδυνήθην. Attice pro ἐδυνήθην. Mœris p. 175. Ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ηὐξάμην, διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς. Adde ἠπιστάμην. vid. infra 273.

Ibid. Αἱμύλος. ; *Vafer.* ποικίλος, πυκνὸς, πανουργὸς, δολερός. Schol. in Platon. ed Ruhnken. p. 59. Videtur formatum fuisse ab αἵμων, *sciens,* ὑποκοριστικῶς, teste Etymol. M. p. 35, 26. Diminutiva in υλος desinentia aliquid ὑποκοριστικόν in se habent, ut ἡδύλος ab ἡδύς, μικκύλος a μίκκος vel μικρός, ἐρωτύλος ab ἔρως, ὀσμύλος, αἰσύλος, Αἰσχύλος, Χρεμύλος. Forma Æolica fuisse videtur, quippe quæ in lingua Latina servata fuerit, ut in diminutivis *parvulus, tremulus, globulus,* et similibus, ac præsertim *æmulus,* quæ vox nihil aliud est quam αἱμύλος. Omnes hujusmodi voces paroxytonæ sunt, exceptis tantum ὄξυλος et Ἴτυλος, teste Schol. Theocrit. III. 7. et omnes penultimam corripiunt; producit tamen penultimam retrahitque accentum Ἵππυλος in Aristoph. Vesp. 192. Καίτοι παρῆν Ἵππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων. Sed ibi legendum est vel παρῆσαν Ἱππύλος, A. A. vel παρῆν Ἵππυλλος. Dicebant enim Βάθυλλος et Βαθύλος, Δέρκυλλος et Δερκύλος, Θράσυλλος et Θρασύλος, Φάϋλλος, Ἀρίστυλλος, Νικύλλα, Ἀρετύλλα, Κρίτυλλα. Plato Legg. VIII. p. 587. ed. Bas. 2. Κρίσσωνα καὶ Ἄστυλλον καὶ Διόπομπον. sed ibi Grynæi versio et Clem. Alex. Strom. III. p. 534. præbent Ἀστύλον, monente Porsono. Alterum tamen malim. Vid. Bentl. ad Callim. Fr. p. 346. Valckenaer. ad Xenoph. Mem. I. i. 18. et Eurip. Phœniss. p. 596. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 6. et Bastii Epist. Crit. p. 243. Κηρύλος, Alcyonis maritus, plerumque per unicum λ effertur; Κήρυλλος tamen scripserat Pausanias ap. Eustath. ad Il. I. p. 776, 39. in Lexico ejus desiderato, cujus lacinias

quasdam vere pretiosas conservavit nobis bonus Episcopus Thessalonicensis.

216. Ἀμοχθί. *Sine labore.* Hujusmodi adverbia modo per ει diphthongum, modo per simplicem ι sine certa regula efferuntur. Ego, quare ἀμοχθί et non ἀμοχθεί scripserim, paullo fusius explicare decrevi. Adverbia cujuscunque formæ non a secundo casu nominum, quod somniarunt Grammatici, sed a tertio nata esse, satis ostendit universa linguarum ratio. Horum autem pars maxima, a dativo numeri pluralis orta, in ως desinebat, (scilicet οις); nonnulla, a dativo singularis, in ει vel ι. Ea nempe, quæ a nominibus in η vel α desinentibus formata sunt, veteres scribebant per ει, utpote quæ nihil aliud fuerint quam dativi, ita scripti ante inventas ω et η literas. Sic a βοέ, genitiv. βοἑς, dativ. βοεῖ, ortum est αὐτοβοεί. Dativus vero nominum in ος desinentium ita olim formabatur, οἶκος, dat. οἴκοι. στρατός, dat. στρατοῖ; ideoque omnia adverbia, ab hujusmodi vocibus ducta, in οι antique desinebant; quod satis liquet ex adverbiis οἴκοι, πεδοῖ, ἁρμοῖ, ἐνδοῖ, quæ veterem terminationem adhuc retinent. Postea, ne cum nominativo plurali confunderentur, ο omisso, scripta suut in ι. Quæ si vera sint, scribendum est αὐτοβοεί (atque ita, quantum notavi, universe scribitur); et forsan αὐτοετεί (Theocrit. XXVIII. 13.) cetera vero in ί. Exempla quædam videamus. ἀμαχεί perperam ubique exhibetur, quum sit ex ἄμαχος. ἀνατεί editur in Æschyl. Eumen. 59. Sophocl. Antig. 485. Lycophron. 1150. Platon. Legg. IX. p. 659. Eurip. Med. 1354. ἀνατί tamen recte Etymologus p. 100, 56. Timæus Lex. Platon. p. 31. Lycophronis MSS. Hesychius, Schol. in Platon. p. 235. Schol. Eurip. Med. 1357. qui Sophoclis locum citat: est enim ab ἄνατος, atque ita quidem Scholiasta Sophoclis et unus MS. ἀμαχητί recte Homer. Il. Φ. 437. Thucyd. IV. 73. vid. Wolf. ad Libanii Epist. 774. ἀστεναχτί bene dedit Brunckius in Aristoph. Eccles. 464. pro vulgato ἀστενακτεί: idem tamen perperam in v. 1020. ejusdem fabulæ, vulgatum ἀνατί in ἀνατεί mutavit. Valckenaerius ad Theocrit. Adoniaz. p. 228. scribendum censet ἀστακτί et ἀγελαστί, sed ἀκλαυτεί, ἀμαχεί, ἀκηρυκτεί, πανομιλεί. Quibus rationibus ad hanc distinctionem statuendam vir magnus permotus sit, nescio; hoc vero affirmare ausim, rem nunquam ab eo accurate

perpensam fuisse. ἀστακτί legitimam terminationem conservavit in Sophocl. Œd. Col. 1646. Platon. Phæd. 66. Philostrat. Vit. Apollon. Tyan. III. 17. p. 108. Heroic. X. 8. p. 714. et Suida; sed male legitur apud Ælian. H. A. X. 17. ἀστακτεί. In Æschyli Theb. 302. rescribendum πανδημί, πανομιλί. ἀνωμοτί Herodot. II. 118. ἀφρικτί Callim. H. Dian. 65. ubi vid. Spanhem. ἀκροποδητί Lucian. Dial. Mar. I. p. 324. Adversus Valckenaerii canonem ἀκλαυστί exhibent Suidas et Apollon. Dyscol. Excerpt. p. 434. C. et scribendum pariter ἀκλαυτί, ἀκηρυκτί. Hesychius habet ἀναιμακτί et ἀναιμωτί, Etymologus ἀκονιτί et ἀπονητί p. 50, 31. πανοικί Æschines Socrat. II. i. p. 36. ed. Horrei, Suidæ et Cyrilli Lexica. πανστρατί Suidas, et Scholiastæ Homeri ad Il. B. 12. Oppiani ad Hal. I. 462. πανσυδεί Thucyd. VIII. 1. cujus origo incerta est; mallem tamen πανσυδί, quod præbent quinque MSS. et vetus Codex Dionysii Halicarn. necnon Suidas; nescio tamen annon melior sit orthographia Photii in Lexico MS. πασσυδί. ἀμελλητί Hesychius et Lex. MS. Sangerm. a Ruhnkenio ad Timæum citatum. ἀμισθί et ἀτιμωρητί Æschines Socrat. II. i. p. 36. ἀμεταστρεπτί Timæus et Hesychii MS. αὐτονυχί per ι manifesto scribendum erat; quidam tamen aliter scripserunt: Eustath. ad Iliad. Θ. p. 708, 1. τὸ δὲ αὐτονυχεὶ, ἐν τοῖς Ἀπίωνος μὲν καὶ Ἡροδώρου, διὰ τοῦ ῖ γράφεται; ἄλλοι δὲ διὰ διφθόγγου αὐτὸ ἔγραψαν. In Sophocl. Ajac. 1227. edd. vulg. ἀνοιμωκτεὶ, sed ἀνοιμωκτὶ præbet Eustath. ad Il. Θ. p. 723, 28. quod jure recepit Brunckius. Veterem formam haud raro corruperunt librarii, quia nesciverunt ι finalem modo corripi, modo produci. Lex Seguier. p. 432. ed. Bekker. ἀπονητί, ἀπνευστί, ἀνιδρυτί, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. Falsa est regula quam tradit Apollonius de Adverb. p. 571. ed. Bekker. ea nempe adverbia in ί desinentia quæ a nominibus formata sunt, ultimam producere, ut ἀθεωρητί, ἀκονιτί, ἀμογητί, ἀκλαυτί, πανθοινί. ἀμογητῐ Iliad Λ. 636., μεγαλωστῐ Σ. 26. μελεϊστῐ Ω. 409. ἀστενακτῐ Æschyl. ap. Athen. VII. p. 303. C. ἀωρῐ Aristoph. Eccles. 737. Theocrit. XI. 40. XXIV. 38. ἀκλητῐ in senario Comici Ἀκλητῐ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι. ἐγερτῐ Sophocl. Antig. 413. Σκυθιστῐ Sophocl. Œnomao ap Athen. IX. p. 410. C. Ἀργολιστῐ Idem ap. Schol. Pindar. Isthm. VI. 86. Parmeno ibid. V. p. 221. A. Πελοποννασιστῐ Theocrit. Adoniaz. 92. Δωριστῐ Aristoph. Eq.

989. Theocrit. Idyll. XVIII. 28. ἀνδριστὶ ibid. 23. βαρβαριστί Aristoph. ap. Phot. v. Στοῖχος. in fine tetrametri. ἀμισθὶ Archiloch. ap. Apollon. Dyscol. Reizii Excerpt. p. 435. Eurip. Troad. 413. Ultimam producunt ἀνιδρωτί Iliad. O. 226. ἀσπουδὶ O. 476. ἀναιμωτί P. 363. ἀνουτητί X. 371. μεταστοιχί Ψ. 358. ἀνωϊστί Δ. 93. ἐγκυτί Archilochus ap. Etymol. M. p. 311, 40. (ejusdem tamen vocis ultimam corripit Callimachus ap. Suid. v. ἐν χρῷ. Bentl. Fragm. CCCXI. ubi male Ernestius ἐγγυτί e Lex. MS. Parisiensi, Archilochi locum non recordatus.) ἀστακτί Sophocl. Œd. Col. 1646. penultimam porrigit. ἀκρονυχί Meleager Brunck. Anal. I. p. 10. ἀκλαυτί (ita scribendum) Callim. Fr. CCCCXVIII. De hac re digna est quæ legatur observatio Grammatici MSti ap. Hermann. de Emend. Gr. Gramm. p. 448. τὰ εἰς τῖ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, εἰ γένοιτο ἀπὸ τῶν εἰς ζω λῃγόντων ῥημάτων, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως ἐπιῤῥημάτων, συστέλλειν θέλει τὸ ῖ, Ἰαστὶ, Λιβυστὶ, Φρυγιστὶ, Δωριστὶ, μεγαλωστὶ, δημιωστὶ, ἱερωστὶ, νεωστί. τὸ μέντοι ἀπνευστὶ, καὶ ἀνωϊστὶ, παρὰ τὸ ἄπνευστος καὶ ἀνώϊστος, τὰ δὲ (l. τε) ἀπὸ πτωτικῶν, οὕτως μηκύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἀκονιτὶ, ἀναιμωτὶ, πανθοινὶ, ἀκριτί. ἔστι δὲ ὅτε ποιητικῇ ἀδείᾳ συνεσταλμένον προφέρεται. Cf. Ernestii notam ad Iliad. P. 363. Valckenaer. Epist. ad Rover. p. 31. De adverbiis gentilibus in τι, quæ omnia ultimam corripiunt, consuli potest Koen. ad Gregor. p. 37. Levissima sane hæc omnia, satis scio, et parvi, si per se spectentur, momenti. "Sed ex elementis constant," Clarkii verbis utor, "ex principiis oriuntur omnia: et ex judicii consuetudine in rebus *minutis* adhibita, pendet sæpissime etiam in *maximis* vera atque accurata scientia."

218. Πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. Cf. Apuleium Met. XI. p. 259. ed. Elmenhorst. *Cujus numen unicum . . . . nomine multijugo totus veneratur orbis.*

219. Κραίνω. *Ratum facio.* De fato sive Deorum decretis plerumque usurpatur.

Ibid. Προθεσπίζω. *Prædico.* a θέσπις i. e. θεῶν ὄπις (Il. Π. 388.) *vox divina.* ὄπις tamen apud Herodotum *cura* est. Proclus Chrestom. p. 472. ed. Gaisford. καὶ Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει. Cic. Attic. VIII. 11. Προθεσπίζω *igitur, noster*

Attice, non ariolans, ut illa cui nemo credidit, sed conjectura prospiciens. Quem ad Euripidis Alexandram respicere, monuit Toup. ad Longin. 15.

220. **Πρὸς τὸ καρτερόν.** *Per vim.* i. q. πρὸς βίαν v. 217. quod frequentius est. Eumen. 4. Sophocl. Phil. 103. πρὸς ἀνάγκαν Pers. 568. πρὸς ὀργήν Sophocl. El. 371. πρὸς εὐσέβειαν ibid. 464. πρὸς τὸ νηπιώτερον Incert. ap. Stob. I. p. 125. πρὸς ἡδονήν Eurip. Med. 771. Iph. Aul. 1022. Sophocl. El. 921. πρὸς φιλίαν Xenoph. Anab. I. iii. 19. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 354. Sic πρὸς χάριν, πρὸς ἡδονήν, dicebant; aliter Euripides Med. 395. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

223. **Ἀξιόω.** *Dignor.* Item *dignum judico.* infra v. 248. Ulpian. ad Demosth. Ol. III. p. 29. Ἀξιόω· ἀντὶ τοῦ ἄξιον νομίζω. οὐ γὰρ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, εἰ μὴ σπανίως, τὸ ἀξιῶ ἐπὶ τὸ παρακαλῶ. Item *dignus sum,* vel *dignum me censeo.* Sophocl. Œd. Tyr. 963. Thucyd. VII. 15. et *credo,* et interdum, sed rarius, *honoro,* ut in Eurip. Hecub. 323. nostri Agam. 904.

224. **Τῶν παρεστώτων τότε.** *Earum rerum quæ menti tunc succurrebant,* vel *quæ tunc facere licebat.* Agam. 1055. τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.

226. **Συμπαραστατέω.** *Simul adsto.* a παραστάτης, voce militari. Παραστάται· οἱ ὁμόζυγοι τῶν λόχων πρωτοστάται καὶ ἐπιστάται, διὰ τὸ παρὰ ἀλλήλοις ἵστασθαι. Lex. MS. ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 506. auctore forsan Orbicio vel Orbilio.* Idem fere erant παραστάτης et παρασπιστής.

227. **Μελαμβαθής.** *Nigram habens profunditatem.* Sic infra

* Jensius epigramma vulgavit εἰς βίβλον ἰατρικῶν Ὀρβιλίου, quod Heringa Obs. XXX. p. 263. recte reformavit in τακτικῶν Ὀρβικίου. Mirum est tamen, Medico doctissimo adeo nihil de hoc Orbicio constitisse, quum epitomen illius libri ejus partis, quæ de ordinibus militaribus tractavit, in farraginem suam transtulerit Etymologici Auctor p. 728, 48. atque inde vulgarint eam ad calces Lexicorum suorum Constantinus, Scapula, alii. Verum nomen ejus erat Urbicius, Οὐρβίκιος. Sub Adriano vel Trajano vixit. Vid. Salmasii Epist. p. 73. et ad finem Onosandri. Confer Chardon de la Rochette *Mélanges* I. p. 397.

κνεφαῖα Ταρτάρου βάθη. Eurip. Phœniss. 1024. σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ. Sophocl. Polyxena ap. Stob. Ecl. Phys. p. 129. Ὦ τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις. Valcken. ad Phœniss. p. 367. legit μελαμφαεῖς, quem sequitur Ruhnken. ad Longin. 15. quod miror. In hoc loco membranæ quædam μελαμβαθὺς, contra analogiam; adjectiva enim in υς cum altera voce composita, υς in ης mutant, ut πτερυγωκής, κυνοθρασής, &c.

229. Αὐτοῖσι συμμάχοισι. *Una cum sociis.* Vid. supra ad v. 138. Monk. ad Eurip. Hippol. 1184.

231. Ἀνταμείβομαι. *Remuneror.* Usurpatur vel cum dativo vel cum genitivo. vide notam.

235. Σαφηνίζω. *Explico.* Verbum apud poetas rarius. Choeph. 676. ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν. cf. 642.

238. Διαστοιχίζομαι. *Per ordines dispono.* Hesych. Διεστοιχίζετο· διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει· διῄρει. ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ ποίμνια, καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἑκάστῳ τὰ ἴδια. a στοῖχος *ordo.*

239. Ταλαίπωρος. *Miser.* ἐπίπονος, τλητικός. Hesych. παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον, ὅ ἐστι πένθος. Schol. ad Aristoph. Plut. 33. Cf. Suid. v. πῶρος. et Schol. ad Sophocl. Œd. Col. 14.

Ibid. Λόγον ἔχειν οὐδένα. *Nihili facere.* Eustath. ad Iliad. I. p. 757, 34. λέγεται δὲ ὁ ἄτιμος, καὶ οὐκ ἐν ἀριθμῷ κεῖσθαι, ὁμοίως οὐδὲ ἐν λόγῳ εἶναι. dein citat Sophocl. Aj. 477. Sententia Pythagorea ap. Iamblichum p. 208. τοὺς μὲν ἑταίρους ἦγεν ἴσους μακάρεσσι θεοῖσι· Τοὺς δ' ἄλλους ἡγεῖτ' οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Tyrtæus, οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην. Herodot. VIII. 102. Μαρδονίου δὲ, ἤν τι πάθῃ, λόγος οὐδεὶς γίνεται. Sic λόγον ποιεῖσθαι οὐδένα ibid. l. 4. VII. 12. 14. ποιεῖν Theocrit. II. 6. III. 33. Callim. Ep. 36. νύμφης δ', ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. Theocrit. XIV. 48. ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοὶ, Δυστανοὶ Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ. ubi vid. Schol. Sic apud Latinos, *qui aliquo sunt numero atque honore*, Cæsar B. G. VI. 13.

240. **Ἀϊστόω.** vide supra v. 157.

241. **Φιτύω.** *Planto. Gigno.* Photius Lex. MS. Φίτυ· φυτόν, φύτευμα. Φερεκράτης.—Φιτῦσαι· γεννῆσαι. ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθησιν· ἐπὶ δὲ μητρὸς οὐκ ἔτι, ἀλλὰ γεννῆσαι, καὶ φιτύοντος, ὁμοῖον τοῦ γεννῶντος. λέγει δὲ καὶ τὸ γέννημα φίτυ Εὔπολις Αὐτολύκῳ. , Ἀτὰρ ἤγαγεν καινὸν φίτυ τῶν βοῶν., Eupolidis fragmentum citant quoque Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 211. Suidas in v. φιτῦσαι. Elmsleius conjicit καινόν τι φῖτυ, mallem κ. τὸ φ. ob articulum τῶν. Hesych. Φίτυ· φυτόν. Eustath. ad Il. Γ. p. 313. φίτυς· πατήρ. De scriptura vocis φιτύω, quæ primam semper producit, vid. Porson. Append. ad Toup. p. 443. notas ad Thom. M. v. Φυτεύειν.

244. **Διαῤῥαίω.** *Perfringo.* vid. supra ad v. 197.

247. **Ἐν οἴκτῳ προθέμενος.** *Misertus.* Neque hanc neque similem phrasin alibi vidisse memini: nota enim ista ἐν λόγῳ, ἐν ἀριθμῷ τιθέναι, nihil ad rem sunt; non enim in θέσθαι sed in προθέσθαι hæreo. Aliter dixit Herodotus VI. 21. καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο.

248. **Ἀξιοῦμαι.** *Dignus judicor.* vide supra ad v. 223. Luc. Evang. xx. 35. οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. quocum Porsonus in schedis comparaverat hunc locum, Pausan. Achaic. I. p. 521. Eurip. Hel. 411. Isocrat. Plataic. p. 28, 15. 44, 2.

Ibid. **Νηλεῶς.** *Immisericorditer.* Anacr. LX. νηλέως φεύγεις. Hanc formam pro vulgata ἀνηλεῶς Elmsleio obsecutus, dedi. Meminerint tamen tirones eam ex ἀνηλεώς per aphæresin formari, non autem ex particula privativa νή, quæ, si quid me audias, a Græcia abjudicanda est: quæ opinio exemplis confirmanda est. Valckenaerius, vir longe eruditissimus, aliter sentiebat; putabatque νηλεῶς a νή et ἔλεος componi, ut νῆστις a νή et ἔστις. Quod si verum sit, quid fiet ἄνηστις, quæ vox alicubi apud Cratinum Athenæi eodem sensu occurrit? Quinimo νήγρετος et ἀνήγρετος, νήνεμος et ἀνήνεμος, νηκουστέω et ἀνηκουστέω, νήκεστον (Hesiod. Op. 283.) et ἀνήκεστον promiscue adhibentur: item νηλεγής pro ἀναλεγής, νηπενθής pro ἀναπενθής, νημερτής pro ἀναμαρτής (Hesych.) dempto α, et α in η Ionice mutato.

ἀνάλιπος legitur ap. Theocrit. IV. 56. pro quo νήλιπος Apoll. Rh. III. 646. Lycophr. 635. quod reponendum est in Sophocl. Œd. Col. 349. pro vulgato νηλίπους. ducitur enim ab ἦλιψ, ὑπόδημα. Eustath. ad Iliad. K. p. 787, 52. aliter ἐτυμολογεῖ.

249. Ῥυθμίζω. *Constringo. Concinno.* Gloss. Vett. Ῥυθμίζω. *Modulo, formo.* Metaphora a verbis desumta quæ in rhythmum rediguntur et coercentur. Sophocl. Antig. 813. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; quem versum mire citant Grotius in Excerptis p. 149. et Abreschius Misc. Obs. V. p. 286. sedem ejus ignorantes. Eurip. Hecub. 910. ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐῤῥυθμιζόμαν. Noster Pers. 746. de Xerxe, qui mare coercere tentabat, καὶ πόρον μετεῤῥύθμιζε. Plato Phædr. p. 205. ed. Basil. sec. ῥυθμίζοντες εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδέαν.

250. Σιδηρόφρων. *Ferreo animo.* Stanleius apte comparat Heliodor. 14. Τίς οὕτως ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν, ὡς μὴ θέλγεσθαι καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀκούων; Proxime Theocrit. 26. πέτρας ὅγ' ἔχει νόον ἠὲ σιδάρου Καρτερὸν ἐν στάθεσσιν. Eurip. Med. 1276. τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σίδαρος. Ovid. Amor. III. vi. 59. *Ille habet et silices et vivum pectore ferrum, Qui tenero lacrymas lentus in ore videt.* Tibullus I. i. 63. *Flebis; non tua sunt duro præcordia ferro Vincta, nec in tenero stat tibi corde silex.* Adumbrantur ex Homerico σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ, Il. Ω. 205. σιδηρόφρων occurrit Theb. 53.

251. Ξυνασχαλάω. vid. v. 161.

255. Περαιτέρω. *Ulterius.* πλείω ἔμπροσθεν. Hesych.

261. Ἐφήμερος. *Diurnus.* ἐφημέριος quoque adhibebant poetæ. Cf. vv. 561. 981.

271. Ἐλαφρός. *Facilis.* plerumque vero *levis:* similiter κοῦφος pro ῥᾴδιος usurpatur.

Ibid. Πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. Suidas, Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ· ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ

αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας. Choeph. 694. *Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα.* Pindar. Pyth. IV. 513. *καλὰ γινώσκοντ' ἀναγκᾳ ἔκτος ἔχειν πόδα.* Sophocl. Œd. Col. 1260. *ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.* Eurip. Heraclid. 110. *Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα.* Horat. 2. S. VII. 27. *Necquicquam coeno cupiens evellere plantam.*

277. **Κατισχναίνω.** *Attenuo.* *ἐκλεπτύνω.* Schol. ad Eumen. 138. ab *ἰσχνός tenuis.* *Κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν.* Hesych. Callimach. Epigr. 49. *Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατισχναίνουσι, Φίλιππε.* Et in Philemone apud Stobæum LVII. Cleric. p. 348. scribendum puto *κατισχναίνων,* ubi vulgatur *Λίαν ἀπισχναίνων με ποιήσει νεκρόν.*

Ibid. **Πεδάρσιος.** *Sublimis.* Æolice pro *μετάρσιος.* *Μετάρσια δὲ, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα.* Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 249. vid. infr. 735. Valcken. ad Phœniss. 1034. de *πεδαίρω* locutus, ait, " Verbum est Æolicum, neque a Sophocle potuit vel ab Euripide præterquam in choro collocari, vel in trochaicis. . . . . . Æschylus in senariis Doricis istiusmodi formis et Æolicus non abstinet, cui pro *μετάρσιος* adhibetur *πεδάρσιος.*" Idem ibid. v. 11. de Æschylo ; " Quas in Sicilia didicerat formas verborum Doricas, in Atticam scenam introducere non dubitavit. Athen. IX. p. 402. C. *Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς.*" Sic *πεδάοροι* pro *μετέωροι,* et *πεδαίχμιοι* pro *μεταίχμιοι* Choeph. 587. *πεδοίκου χελιδόνος* pro *μετοίκου* in *Τρόφοις* ap. Hesych. in voce. *Μάσσων* Dorice pro *μείζων* adhibetur infr. 650. *Μᾶ* pro *μῆτερ* Suppl. 897. quod Doricum est. *ποτί* pro *πρός* in senario Eum. 79. *ἀρχέστατον* in Penelopa ap Etymol. M. p. 31, 6. Ionice. *ἀφθονέστερος* in Heliasin ap. Athenæum et Eustath. ad Iliad. I. p. 746, 46. præter *ξεῖνος* et similia magis trita.

278. **Ἀγείτων.** *Sine vicinis.* *Desertus.* Eurip. Electr. 1130. *Οὕτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων.*

279. **Δύρομαι.** *Lamentor.* idem quod *ὀδύρομαι.* vid. supr. ad v. *Κέλλω.* v. 191.

280. **Πεδοῖ.** *Humi.* *In terram.* Eustath. ad Il. A. p. 153, 34.

Πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ πεζῇ. vid. supr. p. 111, 20. et ad Od. Σ. p. 1839, 56. Scholiasta ad Dionys. Thrac. p. 944. ed. Bekker. tradit scribendum esse πέδοι, ut ἔνδοι, μέσοι. Nonnullos tamen etiam ἐνδοῖ scripsisse discimus ex Apollonio de Adv. p. 610, 25. πέζοι Thucyd. II. 94.

Ibid. Διὰ τέλους. *Penitus.* διαπαντός. Hesych. cf. 291. Eumen. 64. Eurip. Suppl. 270. διὰ τέλους εὐδαιμονοῦν. Hecub. 1183. διὰ τέλους σοφοί. Menander ap. Athen. IV. p. 166. C. πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ τέλους, Καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς. Lysias c. Andoc. p. 112. ed. Auger. καὶ τὸν ἄνδρα οὐ δῆμος, οὐκ ὀλιγαρχία, οὐ τυραννὶς, οὐ πόλις ἐθέλει δέξασθαι διὰ τέλους.

283. Ταυτά τοι πλανωμένη, &c. *Namque eodem modo pererrans infortunium, nunc huic nunc illi adsidet.* i. e. *Erga alios, sicut erga me mutabilis fortuna.* ταυτά pro κατὰ ταυτά.

285. Ἐπιθωΰσσω. vid. supr. v. 73.

287. *Κραιπνόσυτος. *Celeriter vectus.*

288. Θᾶκος. *Sedes.* Hæc forma a poetis Atticis usurpabatur. Θῶκος Ionicum videtur. Thom. M. Θᾶκος, Ἀττικόν. Auctor Lexici MS. ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 500. παρὰ τὸ θῶ, τὸ τιθῶ, θῶκος καὶ θᾶκος. quem exscribit Auctor Etym. M. p. 441, 11. Cratinus in Archilochis apud Suid. v. Διὸς ψῆφος. Ἔνθα Διὸς μεγάλου θᾶκος πεσσοί τε καλοῦνται. ubi vulgatur θῶκος: recte Hesych. Διὸς θᾶκοι καὶ πεσσοί. τινὲς γράφουσι, Ψῆφοι. Vid. Glossar. in Agam. 502.

289. Πόρος. *Callis.* Sensu diverso supra v. 111.

Ibid. Ὀκριόεις. *Asper. Confragosus.* Etymol. M. p. 261, 6. Ὀκριόεις, ὁ τραχὺς λίθος· ὀκρίας δὲ τὰς πέτρας φησὶν Ὅμηρος. Δι' ὀκρίας ἠνεμοέσσας. (Od. I. 400. Π. 365.) In Homero hodie legitur ἀκρίας; sed melius ὀκρίας, quod magis Æolicum est, atque etiam Ionicum. Hippocrates habet ὀκριώδης, et Erotianus ὀκρίς. Photius Lex. MS. Ὀκριάζων· τραχυνόμενος, Σοφοκλῆς. ὀκριόεις et ὀκρυόεις sæpissime confusa esse notat Adr. Heringa Obs. Crit. p. 16.

290. **Πελῶ.** pro πελάσω, fut. a πελάζω. Sophocl. Œd. Col. 1060. Phil. 1150. El. 497. Alteram formam πελάσω prætulit Euripides. Or. 1684. Iph. Taur. 886. Hel. 361. El. 1332. *Elmsl.*

294. ***Πτερυγωκής.** *Rapide volans.* ταχὺς ταῖς πτέρυξι. Schol. B. Idem quod ὠκύπτερος, ordine verborum inverso.

295. **Γνώμῃ.** *Voluntate sola.* θελήματι ἐμῷ. Schol. B. Sed forsan γνώμῃ *sagacitate* ipsius alitis. Simile est quod narrat Alcinous de Phæacum navibus, Od. Θ. 559. οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν, οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν, 'Αλλ' αὐταὶ Fίσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.

Ibid. **Στόμιον.** *Lupatum.* Vid. Glossar. in Agam. 130.

299. **Οὐκ ἔστιν ὅτῳ, &c.** *Nemo est cui majorem beneficentiæ partem adsignare vellem, quam tibi.* μερίδα δώσαιμι. Schol. B. λείπει φιλίας. Schol. A. Sophocl. Trachin. 1240. 'Ανὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νέμει γ' ἐμοὶ Φθίνοντι μοῖραν, ubi Brunckius post tres MSS. edidit νέμειν. Si quis exempla quærat formulæ μέρος vel μοῖραν νέμειν, adeat Eurip. Hecub. 856. Suppl. 241. Hel. 923. Markland. ad Suppl. 380. Eurip. ap. Stob. Floril. II. p. 17. et ap. Plutarch. Moral. pp. 912. 1119. Cf. Homer. Il. I. 314. Sophocl. Œd. Col. 277. Theocrit. XIV. 17. Epigr. XV. 1. Thucyd. III. 3. 48. Non valde diversum est illud Ovidii Ep. XXI. 8. *Illa tamen justa plus tibi parte favet.*

302. ***Χαριτογλωσσέω.** *Lingua gratificor. Verbis tenus officiosus sum.* Parum accurate Stephanus *lingua gratiam aucupor.* Schol. A. Χαριτογλωσσεῖν. μεχρὶ γλώσσης χαρίζεσθαί σοι, καὶ οὐκ ἔργοις. quod Euripides vocat γλώσσῃ χαρίζεσθαι, Orest. 1528. Noster Choeph. 264. Γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγελεῖ τάδε, *adulandi gratia.* Eodem sensu dixit Theognis. v. 63. ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι, i. e. non ἀπὸ θυμοῦ. Idem. v. 973. Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ. cf. Agam. 786. et Glossar.

307. **'Επόπτης.** *Spectator.* In fragmento de upupa ap. Aristot.

de Animal. XI. Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν Πεποικίλωκε. alibi dicit ἐποπτήρ. Theb. 640. ἐποπτῆρας λιτᾶν.

308. Ἐπώνυμος. *Cognominis.* Lucian. Dialog. Marin. IX. p. 311. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω. ubi Hemsterhusius notat "ἐπώνυμος præditum duplici potestate, eo magis observanda, quod sæpe deluserit eruditos Interpretes, vel *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui suum alteri tribuit.*" Vox Æschylo in deliciis erat: vid. Theb. 9. 136. 405. 536. 658. Eumen. 90. Choeph. 181. Suppl. 311.

Ibid. Πετρηρεφής. *Saxis contectus.* ab ἐρέφω *tego.* Vox occurrit Eurip. Ion. 1400. et Cycl. 82. ἄντρα δ' εἰς πετρηρεφῆ Ποίμνας ἀθροῖσαι.

309. Αὐτόκτιτος. *Non manu factus, sed sponte natus.* Virgil. *Vivo sedilia saxo.* quod Sophocles dixit αὐτόποιον. Œd. Col. 698. Hesych. Αὐτοκτίστους δόμους. οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι. Miror Brunckium in Lex. Sophocl. Salmasium non audiisse αὐτοκτίτους reponentem; est enim non a recentiorum κτίζω, sed ab antiquo κτίω, unde κτίτορες, κτιμένος et similia. Eustath. ad Il. T. p. 1175, 12. de voce περικτίονες. Δοκεῖ δὲ προϋπάρχειν αὐτοῦ ῥῆμα τὸ κτίω· ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κτίται, ὅπερ ἐστι κτίτορες. emendante Valcken. ad Act. Apost. IV. 34. Notandum est verbum κτίζω apud Homerum nusquam occurrere: nam in Il. Υ. 216. legendum est κτίσσε. Eurip. Or. 1637. Ἄργους κτίται. ubi Schol. citat ex Pindaro ὀρεικτίτου συός (non ὀρικτίτου) et ex Homero ἐΰκτιτον ἄστυ.

Ibid. *Σιδηρομήτωρ. *Ferri mater.* vid. supra ad v. 90.

311. Ξυνασχαλῶν. vid. supra 167.

313. Ξυγκαθίστημι. *Conjuncte erigo.* Thucyd. IV. 107. παρὼν δὲ καὶ Περδίκκας εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν ξυγκαθίστη ταῦτα. ubi recte Schol. συνεβεβαίου.

316. Ποικίλος. *Vafer.* proprie *varius.* συνετός Hesych. Ex-

empla quædam, quoniam in lexicis non scatent, proferam. Eurip. Med. 302. Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον. Androm. 921. ποικίλων λαλημάτων. Sophocl. Œd. Col. 762. μηχάνημα ποικίλον. Philoct. 130. ποικίλως αὐδωμένου. Aristoph. Eq. 758. ποικίλος γὰρ ἀνήρ. sic lege pro ἀνήρ. non, me saltem judice ἁνήρ. Proverbium ap. Suid. et Diogenian. II. 69. Ποικιλώτερος ὕδρας· ἐπὶ τῶν δολερῶν. Sic apud Latinos *varius*. Sallust. B. C. I. 1. *animus audax subdolus, varius.*

317. Μεθάρμοσαι τρόπους νέους. *Moribus quos habes exutis, novos tibi apta.* Duo sunt in hoc verbo μεθάρμοσαι notanda; vis præpositionis μετά, et mediæ vocis. μετά in compositis innuit *mutationem* aut *conversionem;* ut μεταμανθάνουσιν ὕμνον *veterem cantilenam dediscunt, novamque discunt.* Sophocl. Electr. 31. Εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον. In Eurip. Orest. 999. legerim μεθαρμόσασα. Meleager Anal. I. p. 37. ἐν δ' ὑμέναιος Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσατο. quod ex Erinna desumtum ibid. p. 59.

319. Θήγω. *Acuo.* Sophocl. Ajac. 584. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσα σοῦ τεθηγμένη.

320. Ῥίπτω. *Jacio.* infra 968. τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη. Eurip. Troas. 729. ῥίπτειν ἀράς. Alcest. 694. νεανίας λόγους Ῥίπτεις ἐς ἡμᾶς. Hecub. 334. οἱ 'μοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα Φροῦδοι, μάτην ῥιφθέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου. Hippol. 216. Μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον. 231. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος; Cf. Suid. v. ἀπέρριψεν. Herodot. I. 153. IV. 69. αἰδρηΐῃ τῶν τοιούτων κεῖνος τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος. VII. 13. ὥστε ἀεικέστερα ἀπορρίψαι ἔπεα ἐς ἄνδρα πρεσβύτερον ἢ χρεών. Propert. II. ix. 16. *In nostrum jacies verba, superbe, caput.* Virgil. Ecl. V. 62. *Ipsi lætitia voces ad sidera jactant Intonsi montes.* Plura ex Latinis congessit Wassius ad Sallust. Jug. p. 253.

321. Θακέω. *Sedeo.* vid. supra Θᾶκος. v. 288.

322. Παιδία. *Ludus.* Aristides in Alex. Epitaph. ait παιδίαν εἶναι δοκεῖν τὰ ἐν τοῖς γράμμασι, πρὸς τὰς ὁμιλίας αὐτὰς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν. Terent. Eun. II. ii. 9. *Ludum jocumque dices fuisse illum*

alterum præut hujus rabies quæ dabit. Liv. XXVIII. 42. *næ tibi, P. Corneli, quum ex alto Africam conspexeris, ludus et jocus fuisse Hispaniæ tuæ videbuntur.* Valer. Max. V. 1. *ista—præ iis, quæ de te locuturi eramus, lusus ac jocus fuissent.* Sic λῆρος εἶναι πρός τι. Vid. Wyttenbach. ad. Platon. Phæd. p. 179.

325. Ἀρχαῖος. *Exoletus. Antiquatus.* Attico sensu. Anglice *Old-fashioned.* Ἀρχαῖα. μῶρα, διότι οἱ ἀρχαῖοι τοιοῦτοι ἦσαν, ait Scholiasta, duriuscule de proavis locutus. Aristoph. Plut. 323. Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστιν, ὦ 'νδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. cf. Nub. 910. 980. Antiphanes ap. Athen. I. p. 12. C. de Homero Οὕτω σφόδρ' ἦν ἀρχαῖος.

326. Ὑψήγορος. *Altiloquus.* quod Homerus ὑψαγόρας dicit.

327. Ἐπίχειρα. *Merces.* Τἀπίχειρα, τὸν μισθὸν, τὰς ἀμοιβάς. Suid. οἱονεὶ οἱ τῶν χειρὶ πονούντων μισθοί. Etymol. M. Conf. Hesych. et Schol. ad Aristoph. Vesp. 577. et omnino Hemsterhus. ed Lucian. I. p. 106. ξιφέων ἐπίχειρα Sophocl. Antig. 819. Tragicus incertus (Sophocles, credo) apud Clem. Alex. Strom. IV. p. 586. ὅθ' οὕνεκ' ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη Οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει. quem imitatus est Claudianus de Mall. Theod. Cons. 1. *Ipsa quidem virtus pretium sibi.* Sed et ante eum Ovidius de Pont. II. v. *Non facile invenias multis e millibus unum, Virtutem pretium qui putet esse sui:* scilicet, quod ait Juvenalis, *quis enim virtutem amplectitur ipsam,* Præmia si tollas?

331. Κῶλον. *Pes.* proprie vero *Membrum:* Zenobius V. 70. Πρὸς κέντρα λακτίζειν, παροιμία, ἧς μέμνηται Εὐριπίδης, Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῷ. (Bacch. 794.) καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται. (Agam. 1635.) Cf. Pindar. Pyth. II. 173. Act. Apost. IX. 5.

332. Ὑπεύθυνος. *Rationi reddendæ obnoxius.* Optime exprimitur ab Anglica voce *accountable.* εὔθυναι dicebantur rationes, quas magistratus apud Athenienses, quum munus deponerent, reddere cogebantur. Pers. 213. Xerxes dicitur οὐχ ὑπεύθυνος πόλει. sicut Pelasgus πρύτανις ἄκριτος Suppl. 367. Choeph. 713. Αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.

335. *Λαβροστομέω. *Intemperanter loquor*, a λαβρὸν, quæ vox proprie de aqua torrente dicitur. Hesych. Λαβροστομία, ἡ διάχρηστος λαλία. ubi Toupius post H. Steph. legit ἄχρηστος. Dicebant quoque λαβραγορεῖν et λαβρεύεσθαι.

336. *Περισσόφρων. *Sapiens plusquam satis est.* Quod Euripides vocat ἄγαν σοφός. A πέρισσος et φρήν.

337. Προστρίβω. *Infligo, Attero.* Προστρίβεται· προσπήσσεται. Hesych. quem Toupius hunc locum spectare credit; sed lege προσπλήσσεται. Aristoph. Eq. 5. Πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖν οἰκέταις.

338. Ζηλῶ σε. *Invidendum te puto.* μακαρίζω σε. Hesych. Locutionis forma, quæ cum admiratione quadam gratulatur. Pers. 718. νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. Eurip. Med. 59. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ. Sæpe usurpatur in hoc sensu μακαρίζω, rarius ὀλβίζω, notante Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 415. Thom. M. Ζηλῶ δὲ τὸ μακαρίζω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν συντασσόμενον· ὡς τὸ Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, παρὰ Σοφοκλεῖ. (Electr. 1027.) Eadem fere Ammonius p. 65. Vocem ζήλου in Soph. Ajac. 503. Scholiasta explicat per μακαρισμοῦ. Thucyd. V. 105. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλῶμεν τὸ ἄφρον. Archytas apud Galei Fragm. Pythagoreorum p. 15. γίνεται δὲ ὁ μὲν ἔπαινος ἐπ' ἀρετᾷ, ὁ δὲ μακαρισμὸς ἐπ' εὐτυχίᾳ. Vid. Valckenaerii nott. in Thom. Magist. p. 162.

339. Recte Stanleius vertit *Quum omnium particeps fueris, omniaque ausus sis mecum.*

340. Ἔασον. Vel subaudiendum est ἐμέ, ut apud Homer. Il. Φ. 221. Ἀλλ' ἄγε δὴ, καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν. Il. Δ. 42. Μήτε διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἔασον. vel τόδε, sc. τὸ προσελθεῖν τῷ Διΐ, uti explicant Scholiastæ: vel etiam αὐτὸν, sc. Δία. Sed secundam interpretandi rationem præfero. Sophocl. Œd. Col. 593. Ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα. sc. τὸ νουθετεῖν.

342. Παπταίνω. *Circumspicio.* Παπταίνειν· περιβλέπειν πανταχῇ.

Hesych. Παπταίνων, ὁ πανταχόσε περιβλεπόμενος, πανταχόσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥίπτων, ὡς μὴ λάθοι αὐτόν. Schol. Venet. ad Il. Δ. 200. Vox est Homerica. Paullo aliter Sophocl. Antig. 1230. Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς.

Ibid. Μή τι πημανθῇς ὁδῷ. *Ne quid detrimenti ex hoc itinere susceperis.* i. e. *ne hoc itinere Jovem offenderis.* Cf. v. 1070.

343. Φρενόω. *Instruo.* Φρενοῦν· διδάσκειν, νουθετεῖν. Hesych. εἰς φρόνησιν ἄγειν. Schol. ad Sophocl. Trachin. 52. Noster. Agam. 1185. φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων. Choeph. 114. Εὖ τοῦτο, κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με. Cf. Eurip. Ion. 526. Xenoph. Mem. II. vi. 1.

345. Ἀντισπάω. *In diversum traho.* Aristoph. Pac. 492. οὐ δεινὸν Τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν.

348. Τὰ μέν. *Ob hanc causam,* vel *ex hac parte.* Plerumque opponitur τὰ δέ, ut τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ Herodot. I. 30. Eurip. Androm. 211. ταῦτά τοι σ' ἔχθει πόσις. Nescio tamen annon τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ in hoc loco sit τὰ μὲν σὰ ἐπαινῶ. Eliditur σά ante longas vocales Sophocl. Œd. T. 405. Philoct. 339. ante brevem vero Electr. 1499. Eurip. Hel. 586.

352. Σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων. *Teipsum semotum tenens.* Ita cum Schol. et Stanleio intelligo. Choeph. 18. Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδών. Cf. Sophocl. Ajac. 1000. Antig. 1327. 1341. Eurip. Hec. 52. Phœniss. 40. Alcest. 649. Suppl. 1113. Schol. ad Aristoph. Thesmoph. 36. Plura videas ap. Valckenaer. nott. in Thom. Magist. p. 158.

357. Κίων. *Columna.* Homer. Od. A. 53. de Atlante, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι. Herodot. IV. 184. ἔχεται δὲ τοῦ ἁλὸς τούτου οὖρος, τῷ οὔνομά ἐστι Ἄτλας· . . . . τοῦτο κίονα τοῦ οὐρανοῦ λέγουσι οἱ ἐπιχώριοι εἶναι. Schol. Apollon. Rhod. III. 106. Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Pindar. Pyth. I. 36. κίων δ' οὐρανία συνέχει, νιφόεσσ' Αἴτνα.

358. Ἐρείδω. *Fulcio.* Frequentius a Tragicis in sensu *defigendi* usurpatur.

Ibid. Εὐάγκαλος. *Ulnis facile gestandum.* Εὐάγκαλον· εὐβάστακτον. Photius Lex. MS. et Hesychius, hunc locum respicientes. Aelianus ap. Suid. in v. *ὁ δὲ Αἰνείας πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις, ἐξῆγε φόρτον, ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον.*

359. Γηγενής. *Terrigena.* Apollodor. I. 6. 3. secutus Auctorem Theógon. 820. narrat Terram, post debellatos a superis Gigantas, a Tartaro Typhona concepisse: atque ita Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 55. Auctor vero Hymn. Homerid. in Apoll. 306. Junonem eum perperisse tradit, quicum facit Stesichorus apud Etymol. M. p. 772, 50. Scholiasta vero Villoisoni ad Iliad. B. 783. eum ex ovo genitum fuisse ait, quo Junonem donaverat Saturnus. Cetera de Typhone historia hæc est. Quum cœlum invasit, dii præ metu in Ægyptum confugerunt, relictis tantum Jove et Minerva; ibi vero, ut monstrum eluderent, formas alii aliter mutarunt, ut ex Nicandro tradit Antonin. Liberal. 28. Ovid. Met. V. 290. Jupiter autem Typhona fulgure percussit, diuque insecutus, monte tandem Ætnæo obruit. Sed *στασιάζεται ἡ περὶ Τυφῶνος ἱστορία,* inquit Schol. in Pindar. Pyth. I. 31. Homerus Iliad. B. 781. *Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διῒ ὡς τερπικεραύνῳ Χωομένῳ ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.* ubi in Schol. Venet. pro *Τυφὼν δὲ εἷς τῶν γιγάντων, Γῆς ὢν κύριος καὶ Ταρτάρου,* legendum est, *Γῆς ὢν υἱὸς καὶ Ταρτάρου.* Æschylus, Pindarum secutus, Ætnam Typhoni impositam narrat, Callimachus Encelado, Horatius Gigantibus III. 4. Pherecydes ap. Schol. in Apollon. II. 1215. Typhona sub insula Pithecusa jacere tradit; alii in Ægypto, ut Herodot. III. 5. Apollonius in loco citato: cf. Schol. in Pindar. Ol. IV. 11. Nicander Æschylum sequitur.

Ibid. Κιλικίων ἄντρων. Pindar. Pyth. I. 31. *Τυφὼς ἑκατόγκρανος, τόν ποτε Κιλίκιον θρέψε πολυώνυμον ἄντρον.* quæ Scholiasta noster Hesiodo tribuit.

360. Δάϊον τέρας. *Miserabile* vel *hostile prodigium.* *Δάϊον*

τέρας· τὸ πολεμικόν. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 236. πολεμικὸν σημεῖον Hesych. Sed respicit uterque Eurip. Phœniss. 1027. Δάϊον κοινῶς τὸ πολέμιον, Ἀττικῶς δὲ τὸ δύστηνον. καὶ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ ἀθλία κέχρηται τῇ λέξει. Schol. ad Sophocl. Ajac. 795. Atticum usum notavit Musgravius ad Eurip. Herc. F. 1025. In hoc loco pro ἄθλιον positum videtur.

362. Τυφών, Τυφώς, Τυφάων, Τυφωεύς, et Τυφωνεύς, de eodem dicebant veteres. Attici Τυφὼς plerumque adhibebant, ceteri Τυφών, teste Mœride. Hesychius Τυφῶ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς.

Ibid. Θοῦρος. *Acer.* Θοῦρον· πηδητικὸν, ὁρμητικὸν, πολεμικόν. Hesych. Pers. 137. τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα. Eurip. Suppl. 579. θοῦρος Ἄρης. Notatu dignum est Martem, vel similem Martis deum apud Getas *Thor* vel *Thur* audiisse, de quo vide omnino Thomam Gale Opusc. Mythol. p. 56. not.

363. Σμερδνός. *Terribilis.* καταπληκτικός. Schol. Venet. ad Il. E. 742. cujus absurdam etymologiam exscribunt auctor Etymol. M. Scholiasta noster A. et Schol. Oppian. Hal. I. 447.

Ibid. Γαμφηλή. *Maxilla.* Γαμφηλῆσι· σιαγόσι. Hesych. a γάμπτω, vetere forma verbi κάμπτω. Apollon. Lex. Homer.

Ibid. Συρίζω. *Exsibilo. Exspiro.* a σύριγξ *fistula.* Sophocl. Ajac. 1412. ἔτι γὰρ θερμαὶ Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν Μένος. Erotian. Lex. Hippocrat. Ἀπεσυριγγώθη· ἀπεφυσήθη καθάπερ αἱ πνευματικαὶ σύριγγες.

Ibid. Φόνος. *Cædes. Cruor.* Posteriorem sensum in hoc loco malim: vid. locum ex Hymn. Homer. in notis citatum. Eumen. 184. θρόμβους φόνου. Theb. 44. ταυρείου φόνου. Apollon. II. 1215. Ἔνθα Τυφάονα φασὶ Διὸς Κρονίδαο κεραυνῷ Βλημένον, ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας, Θερμὸν ἀπὸ κρατὸς στάξαι φόνον.

364. Γοργωπός. *Aspectu torvus.* De oculis Eurip. Herc. F. 868. 1266. Dicitur et γοργώψ. vid. Porson. ad Med. 1363. Γοργ-

γῶπις feminin. occurrit Sophocl. Ajac. 450. Cf. Arnald. Animadv. p. 25.

366. Ἄγρυπνος. *Insomnis*. Lexicographi ducunt ab ἄϋπνος. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γρ. absurde. Vox formata videtur ab ἄγρω vel ἔγρω *excito*.

367. Καταιβάτης. *Descensor*. τῶν κεραυνῶν οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὠνόμασεν. Schol. ad Aristoph. Equit. 693. a Stanleio citatus. Bidentalia, sive loca fulgure contacta, Græci ἐνηλύσια vocabant, atque Διὶ καταιβάτῃ consecrabant. Schol. ad Aristoph. Pac. 42. Hesych. et Etymol. M. v. Ἐνηλύσια. Διὸς Καταιβάτου aram memorant Pausanias Eliac. I. 14. Apollodorus ap. Schol. Sophocl. Œd. Col. 702. cf. Lycophron 1370. Alberti ad Hesych. in v.

368. Ἐκπλήττω. vid. supra ad v. 136.

Ibid. Ὑψήγορος. supra v. 326.

369. Κόμπασμα. *Jactatio*. Euripides Aristophanis Ran. 971. Æschyli dictionem vocat Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. Occurrit Theb. 551.

370. Φεψαλόω. *In cineres redigo*. a φέψαλος *scintilla*, vel *carbo*, σπινθὴρ, ἄνθραξ. Hesych.

Ibid. *Ἐκβροντάω. *Attonitum facio. Tonitru conficio.*

371. Ἀχρεῖος. *Debilis*. Χρῶ ἔστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἅπτομαι καὶ πλησιάζω· οὗ παράγωγον χραύω· ἀφ' οὗ ἔχραε τὸ ἐβάρυνε, καὶ μετὰ τοῦ ā τοῦ στερητικοῦ Ἀχρὴς, καὶ Ἀχρεῖον, τὸ ἀσθενὲς, καί βάρους μὴ μέτεχον. Schol. Venet. ad Il. B. 269. quem ex Etymol. M. p. 182. correxi. Eurip. Heracl. 57. οὐ γάρ τις ἐστὶν ὃς πάροιθ' αἱρήσεται Τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως.

Ibid. Παρήορος. *Effuse protensus*. Παρήορος· παρῃωρημένος τῷ σώματι, τουτέστιν ἐκλελυμένος. Schol. Venet. ad Il. H. 156.

Metaphora ab equis σειραφόροις ducta. Dionys. Halicarn. A. R. VII. p. 462. quem citant Toupius ad Theocrit. II. p. 328. Valcken. in Adoniaz. p. 243. δυσὶν ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτος παρείπετο Σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ συνεζεῦχθαι Παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Sequitur Eustath. ad Il. Θ. p. 695, 54. Il. I. p. 754, 26. In Theocriti Adoniaz. v. 8. et Archilochi fragm. Stob. p. 561=437. πάραγος et παρήορος significant *fatuus*. Sed in hoc loco et in Homeri versu mihi arridet Scholiastæ Veneti explicatio. παρά in compositis sæpissime debilitatis vel inutilitatis sensum implicat, ut in παράτονος Eurip. Alcest. 400.

372. Στενωπός. *Angiportus*. *Fretum*. στενορύμη διόδων. Photius Lex. MS. et Suidas.

373. Ἰπόω. *Premo*. Ἰπούμενος. πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος. Photius Lex. MS. ἰπούμενος apud Hesychium correxerunt Viri docti ab Aristoph. Equit. 920. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Pindar. Pyth I. 35. de Typhone, Σικελία δ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα. Ol. IV. 10. Ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου. Compositum ἀπιπόω habet Herodotus II. 94. ubi vid. Wesseling.

374. Μυδροκτυπέω. *Massam ardentem cudo*. a μύδρος, *massa quævis ignita*, et κτυπέω. Μύδρος *ferrum candens* est ap. Callim. H. Dian. 49. Herodot. I. 165. Sophocl. Antig. 265. Pro λίθος sæpe ponitur; vid. Porson. ad Orest. 971. Zeunius ad Xenoph. Mem. IV. vii. 7. μυδροκτύπος occurrit Eurip. Herc. F. 992.

376. Δάπτω. *Voro*. Eurip. Med. 1185. Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα, Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος. Eumen. 1039. πυριδάπτῳ λαμπάδι. Apoll. Rhod. IV. 66. φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν. Virgil. Georg. III. 566. *contactos artus sacer ignis edebat*. Sic etiam *ignis edax*, et *avidus Vulcanus*. Choeph. 322. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει Πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Insignis est Phrynichi locus e fabula Πλευρωνίαις desumtus apud Tzetz. in Lycophr. 433. Κρατὸς ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπεστρώφα ποδὶ Ὕαντος, ὃς

γῆν ναῖεν ἀρχαῖος λεὼς, Παιδίας πάντα και παράκτιον πλάκα Ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις. ubi manifesto legendum est ὅς γ' ἔναιεν, et Πεδία δὲ πάντα. Pro κρατός, suspicor Κάδμος restituendum esse; Cadmus enim Hyantas e sedibus expulit. Mireris autem forte fortuna evenisse, quod in fragmento ejusdem fabulæ apud Pausaniam Phocic. p. 348. ed. Sylburg. eadem metaphora servata sit. Locus Pausaniæ ita se habet; τὸν δὲ ἐπὶ τῷ δαλῷ λόγον, ὡς δοθείη μὲν ὑπὸ Μοιρῶν τῇ Ἀλθαίᾳ, Μελεάγρῳ δὲ οὐ πρότερον ἔδει (l. δέοι) τὴν τελευτὴν συμβῆναι, πρὶν ἢ ὑπὸ πυρὸς ἀφανισθῆναι τὸν δαλὸν, καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καταπρήσειεν αὐτὸν ἡ Ἄλθαια, τοῦτον τὸν λόγον Φρύνιχος ὁ Πολυφράδμονος πρῶτος ἐν δράματι ἔδειξε Πλευρωνίαις. Κρύερον γὰρ οὐκ ἤλυξεν μόρον· ὠκεῖα δέ νιν=Φλὸξ κατεδαίσατο δαλοῦ=Πραθομένου ματρὸς ὑπ' αἰνᾶς κακομαχάνοιο. Phrynichi versus dedi, prout legendi et distinguendi mihi videntur. Πλευρωνίαις pro vulgato Πλευρῶνι· ἐς, correxit Facius; quod præterviderunt magni viri Scaliger ad Manil. p. 364. et J. F. Gronov. Obs. II. 11. p. 293. Optime Sylburgius πρηθομένου et αἰνᾶς pro περθομένου et αἰᾶς. Eadem opera apud Suidam in v. Φρύνιχος, pro Πλευρώνια, reponamus Πλευρώνιαι. De historia cf. Choeph. 601. Ceterum monendum est voces ἀγρίαις γνάθοις occurrere Choeph. 278.

377. **Καλλίκαρπος.** *Pulchros fructus gignens.* Exempla poetica in Lexicis desunt. Eurip. Herc. F. 454. Pelasgiam καλλίκαρπον vocat. Bacch. 108. Σμίλακι καλλικάρπῳ.

Ibid. **Λευρός.** *Levis. Planus.* infra 402. Homer. Od. H. 123. Eurip. Hec. 693. Bacch. 980. Phœniss. 850.

Ibid. **Γύης.** *Sulcus. Ager.* Sophocl. Antig. 569. Œd. Col. 58. Meleagro ap. Lucian. Lapith. p. 437. Eurip. Hecub. 453. Porson. Ed. 3. Heracl. 839. ubi vid. Elmsleium. vid. Toup. in Suid. I. p. 190.

378. ***Ἐξαναζέω.** *Ebullio.* a ζέω *bullio.* Apollon. IV. 392. Ὣς φάτ' ἀνιάζουσα βαρὺν χόλον. Ruhnken. Epist. Crit. p. 224. emendat ἀναζείουσα, conferens, præter nostri locum, Eurip. Hecub.

1046. Θυμῷ ζέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ. ubi Ruhnkenius θυμόν. Paullo aliter Theb. 709. Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα. i. e. *evenerunt*. quod Persius II. 10. *ebullire* dicit. Eurip. Hecub. 581. Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε. Herodot. VII. 13. παραυτίκα μὲν ἡ νεότης ἐπέζεσε. Diotogenes Pythagoreus ap. Stob. XLVI. p. 296. ed. Trincav. περὶ τὸ θυμοειδές· τοῦτο γὰρ τὸ ΖΕΟΝ καὶ δυναμικὸν μέρος τᾶς ψυχᾶς.

379. Ἄπληστος. *Inexplebilis*. ἄπληστον δὲ (λέγει), διότι τὸ πῦρ ὕλης δραξάμενον, οὐ κορέννυται Schol. A. Pene suspicor legendum esse ἀπλάτου, (Schutzii ἀπλήτου Ionicum est) e Pindaro Pyth. I. 40. Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί. Sophocl. Trach. 1109. λέοντ', ἄπλατον θρέμμα, κἀπροσήγορον. Homines ætatis ærei dicuntur ἄπλατοι apud Hesiod. Op. Di. 147. Moeris p. 24. Ἄπλατον, Ἀττικῶς. ἄπλετον, Ἑλληνικῶς. ubi vid. Pierson. ἄπλητον χόλον pro ἄπληστον Homer. H. Cer. 8. Agam. 102. Ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον.

Ibid. Ζάλη. *Procella*. συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων. Hesych. ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ χάλαζα. ' Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 233. Agam. 658. ζάλῃ ὀμβροκτύπῳ. Sophocl. Ajac. 351. φοινίαν ὑπὸ ζάλης. Vox sæpius apud recentiores occurrit.

380. Ἀνθρακόω. *In cineres repigo*. ab ἄνθραξ *carbo*. Eurip. Cycl. 609. δαλὸς ἠνθρακωμένος Κρύπτεται εἰς σποδίον. ibid. 659. κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας. Noster in Orithyia apud Longin. 3. Στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι. Sophocl. Electr. 557. Φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.

383. Ἀντλέω. *Exantlo*. *Haurio*. Eurip. Hipp. 902. λυπρὸν ἀντλήσει βίον, ubi vid. Monk. Plura dabit Gatakerus ad M. Anton. p. 181.

384. Λωφάω. *Quiesco*. vid. supra v. 27.

386. Ὀργή. Plerumque *ira*. interdum pro ψυχή vel τρόπος ponitur, uti in hoc loco intellexit Plutarchus. Hesych. Ὀργή· τρόπος. Sophocl. Ajac. 639. Οὐκ ἔτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος. 1141.

ἐμφερὴς ἐμοὶ, Ὀργὴν θ' ὅμοιος. Antig. 355. ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο. Pindar. Pyth. I. 173. ἐνανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων. Theognis ap. Athen. XII. p. 513. D. πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. Herodot. VI. 128. διεπειρᾶτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίης καὶ τῆς ὀργῆς. Hippocrat. de Aer. et Aq. 24. λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι, ὀργήν τε καὶ ξύνεσιν βελτίους εἰσὶ τῶν πρὸς τὸν βορέην. ubi vid. Coray. et cf. Wass. ad Thucyd. I. 140. Hering. Obs. p. 49.

388. **Σφριγάω.** *Tumeo.* σφριγᾶν vel σπαργᾶν proprie dicuntur ubera lacte distenta. Hesych. Σφριγᾷ· πλήρης τυγχάνει—μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας. Verbum doctissime illustrat Ruhnkenius ad Timæum p. 244. Eurip. Suppl. 478. μὴ—Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον.

Ibid. **Ἰσχναίνω.** vid. supra 277.

391. ***Κουφόνουν εὐηθίαν.** *Stultitiam levis animi.* εὐηθὴς modo de *bonis moribus*, modo de *fatuis* dicitur; εὐηθία semper, ni fallor, *stultitia* est, ut in Eurip. Hippol. 639. Eodem modo Latini *simplex* duplici sensu usurpabant. Cf. quæ dixi ad v. 17. de voce εὐωριάζω. Gataker. de Stylo N. T. 3. Duker. ad Thucyd. III. 83. Pierson. ad Mœrin p. 143. Alberti in Hesych. v. εὐηθής. Ruhnken. ad Timæum p. 132.

394. **Ἀπλάκημα.** vid. supra 112.

396. **Θρῆνος οὑμός.** *Dolor ob me susceptus.* ut τὴν ἐμὴν αἰδῶ Pers. 698. σῇ ποθῇ ap. Homer. Il. T. 321. τοὐμοῦ πόθου, Sophocl. Œd. T. 969. τῷ 'μῷ πόθῳ. Œd. C. 332. σῇ προμηθίᾳ. ibid. 419. σοῖς πόθοις. 1412. τῆς ἐμῆς ὑπουργίας Aristot. Hymn. ad Virtut. apud Stob. p. 7. προνοίᾳ τῇ σῇ, Eurip. Androm. 660. δυσμενείᾳ σῇ Hippol. 962. θρῆνος proprie est *lamentatio, cantus funebris.* Si quis exempla similis constructionis apud Latinos quærat, adeat Sanctii Minerv. II. xiii. 188.

397. **Θακέω.** vid. supra 288.

401. **Θωΰσσω.** supra 73.

402. Λευρός supra 377. Οἶμος supra 2.

Ibid. Ψαίρω. *Rado.* Schol. Oppian. Hal. II. 115. τὸ ψαίρειν κυρίως ἐπὶ τοῦ ἱστίου, ὅτε μὴ εὐπλοεῖ εὐφόρῳ ἀνέμῳ. Virgil. *Radit iter liquidum.* sensu paullum diverso a ψάω, vel ψήμι, et ψαύω, etsi eandem omnibus potestatem tribuit Valcken. ad Phœniss. 1309. cujus notam omnino adeas. Anglice verterim ψάω *scrape,* ψαύω *touch,* ψαίρω *graze* vel *raze.* Compositum διαψαίρω occurrit Aristoph. Av. 1717. et in Hermippi Comici fragm. ap. Suid. v. ἀνθέων. Λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων Γέμοντας.

404. Σταθμός. *Stabulum.* Σταθμοί· ἐπαύλεις, ὅπου ἵστανται ἵπποι καὶ βόες. Hesych. Sophocl. El. 1331. ubi vid. Schol.

Ibid. Κάμψειεν γόνυ. vid. supra 32. et adjice Sophocl. Œd. Col. 19. Οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.

406. *Δακρυσίστακτος. *Lacrymas stillans.*

408. Ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν. *Ab oculis teneris.* Ῥαδινός et ῥαδαλός vel ῥαδανός primario sensu *mobilitatem* significant. Apollon. Lex. Homer. Ῥαδινόν· λεπτόν· οἱονεὶ ῥαδανὸν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Schol. in Apollon. Rh. III. 106. Ῥαδινῆς· τρυφερῆς· Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· Ῥαδινοὺς πώλους. Ἴβυκος δὲ, ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγεθεῖς λέγει. Στησίχορος δὲ ἐπὶ τοῦ εὐτόνου, Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας. Pro *mollis* usurpat Anyta Epigr. 21. p. 112. Wolf. Epigr. ap. Suid. in voce. Sappho Æolice βραδινὰν Ἀφροδίταν dixit. Alciphr. Ep. VI. p. 24. Σὺ δὲ ῥᾴδιος ὢν τὼ ὀφθαλμώ. Arnald. in Misc. Obs. IV. p. 44. conjicit ῥαδινός; male.

409. Ἀμέγαρτα pro Ἀμεγάρτως. *Immisericorditer.* sensu rariore; plerumque enim significat ἀμέγαρτος *non invidendus.* Hesych. Ἀμέγαρτον· ἀφθόνητον, ἀζήλωτον. ἢ πολὺν, ἢ μέγαν· ὡς τὸ Ἀμέγαρτε συβῶτα (Od. P. 219.) Eurip. Hec. 195. ἀμέγαρτα κακῶν. Noster Suppl. 637. Ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον. Aristoph. Thesm. 1049. πάθος ἀμέγαρτον. Pro *immisericors* Homer. Od. A. 406. ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν. Agathias Anthol. VII. p. 270. B. τεὴν δ', ἀμέγαρτε, παρειὴν Ἀθρήσω θαμινοῖς δάκρυσι τεγγομένην.

413. Αἰχμή. *Vis.* proprie *hasta*, quam reges antiquos pro sceptro gestasse monet Butlerus.

415. Λέλακε. *Sonuit.* a λήκω verbo inusitato. Eurip. Hecub. 672. 1092.

417. Ξυνομαίμων. *Consanguineus.* idem quod ὁμαίμων. Sic ὁμῆλιξ et συνομῆλιξ, ὅμορος et συνόμορος dicebant.

420. Ἔποικον Ἀσίας ἕδος. *Asiæ sedem vicinam*, vel *sedem in Asia fixam.* ἔποικος proprie opponitur voci ἄποικος.

Ibid. *Μεγαλόστονος. *Magno gemitu dignus.*

421. Συγκάμνω. *Simul doleo.* ut in Eurip. Alcest. 617. κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων. proprie *simul laboro*, ut in Sophocl. Ajac. 988. Electr. 917. συμπόνει πατρὶ, Ξύγκαμν' ἀδελφῷ. Eurip. Herc. F. 1386.

423. Ἔνοικος. *Incola.* Ἔποικος vel Μέτοικος *Advena*, Ἄποικος *Colonus.*

424. Ἄτρεστος. *Impavidus.* a τρέω *tremo.* Agam. 1404. ἀτρέστῳ καρδίᾳ. Sophocl. Ajac. 364. Eurip. Ion. 1198. ἄτρεστα ναίουσι. Zenodoti Epigr. Anthol. p. 527. ἀτρέστου ματέρ' ἐλευθερίας. Antipater ib. III. v. 2. Ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα. Eodem sensu dixit Euphorion ἀτρέα δῆμον Ἀθηνῶν, ἀντὶ τοῦ ἀτρέστου, teste Hermogene περὶ ἰδ. p. 333. ubi MS. Caio Gonvil. Ἀθηναίων. Lege Ἀθηνέων. Vid. Porsoni collationem codicis Harleiani Odysseæ Γ. 278.

429. Ὑψίκρημνος. *Alta habens præcipitia.* idem quod ὑψηλόκρημνος v. 5. Noster in Glauci fragm. ap. Schol. in Pindar. Pyth. I. 152. Εἰς ὑψίκρημνον θ' Ἱμέραν ἀφικόμην.

431. Ὀξύπρωρος. *Acutam proram*, i. e. *cuspidem, habens.* Photius Lex. MS. Ὀξυπρώρῳ ταύρῳ· ὀξυκέρατι. Subjiciam composita quædam e πρώρα, quia exempla in Lexicis rariora sunt. ἀνδρόπρωρος Empedocles apud Aristot. Phys. II. 8. Plutarch. in Colot. p. 2058.

Ælian. H. A. XVI. 29. Theophylact. Epist. 44. p. 79. Theodor. Prodrom. Epist. ad Trapezuntis Metropolit. p. 547. ἀντίπρωρος Sophocl. Trachin. 223. Eurip. Electr. 846. Rhes. 136. βούπρωρος Sophocl. Trach. 13. vid. Hesych. καλλίπρωρος Æschyl. Theb. 533. Agam. 237.

435. Τιτάν. *Unus e Titanibus,* Cœli et Terræ progenie. Atlas Iapeti Titanis filius fuit, ideoque pariter cum fratre Prometheo Τιτάν vocatur.

436. Ὑπέροχον σθένος. Subaudiendum videtur κατά.

437. Κραταιός. *Validus.* Sic *Validum pondus* Virgil. G. III. 172.

439. *Ὑποστενάζω. *Subtus ingemisco.*

442. Ἄϊς. *Orcus.* ἐν ᾧ οὐδέν ἐστιν ὁρᾷν· καὶ ἡ γενικὴ Ἄϊδος. Etymol. M. p. 42, 43. idem quod Αἰδης, sed spiritum habet lenem. Attici Ἄϊς dicebant, solute, sed Ἅιδης, ut ἀΐσσω, οἰστός et similia.

443. *Ἁγνόῤῥυτος. *Pure fluens.*

445. Χλιδή. *Fastus.* τρυφή. Hesych. Prima notione *mollitiem* significavit, dein *luxum* et postea *fastum, arrogantiam.* Χλιδή· ἔκλυσις καὶ μαλακία. Timæus Lex. Platon. p. 276. ubi Ruhnkenius, "Recte Timæus χλιδή repetit a χλίω, quod verbum, a χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat *calore solvo, mollio,* deinde *deliciis frango.*" Mœris Χλιδή, Ἀττικῶς· τρυφή, Ἑλληνικῶς. occurrit v. 475.

Ibid. Αὐθαδία. vid. supra αὐθάδης v. 64.

446. Σύννοια. *Cogitatio.* λύπη, ἔννοια. Hesych. Sophocl. Antig. 279. ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι. Eurip. Orest. 624. Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; Herodot. I. 88. ὁ δὲ, συννοίῃ ἐχόμενος, ἥσυχος ἦν. Præter notissimum illud Homeri Ὃν θυμὸν κατέδων, Enniique *Ipse suum cor edens,* conferri potest Hesiodi γυιοβόρους

μελεδῶνας, Op. 66. et quæ cum illo contulit Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 81.

447. Προυσελούμενος. *Contumelia affectus.* vide notas. Nequis autem Etymologo fidem haberet de isto Arcadum epitheto, Προσέληνοι, debueram citasse Apollon. Rhod. IV. 264. Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται. ubi Schol. τινὲς δέ φασιν Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. Notus est Ovidii de eadem re locus.

449. Διορίζω. *Definio.* Eurip. Phœn. 552. κἀριθμὸν διώρισε.

450. Εἰδυίαισιν ἂν λέγοιμι. *Quum vos hæc sciatis, non opus est ut dicam.* Thucyd. II. 36. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος. III. 53. νῦν δὲ πρὸς εἰδότας πάντα λελέξεται. VI. 77. ubi vid. Wass. et Duker. Herodot. VII. 8, 15. ἐπισταμένοισι εὖ οὐκ ἄν τις λέγοι.

452. Νήπιος. "Puer, qui nondum *fari* potest, *non-fans* vel *infans*, ex νή et ἔπος Græcis dicitur νήπιος." Valcken. apud Lennep. Etymol. p. 609. unde et *ignarus* est.

453. Ἔννους. *Animum habens. Intelligens.* Ἐννουστάτοις· φρονίμοις. Hesych. Sophocl. Œd. T. 916. ἀνὴρ ἔννους, ubi Schol. συνετός.

Ibid. Ἐπήβολος. *Compos.* Vox metaphorice translata est ab eo *qui scopum ferit.* Timæus p. 116. Ἐπήβολοι· οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες· ἢ οἱ ἐντυγχάνοντες, ubi exempla præstabit Ruhnkenii nota. Huic loco proximus est ille Sophocl. Antig. 492. Λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Idem in Alcmæon. Fragm. I. φρενῶν ἐπήβολον καλῶν, quem locum, præter Max. Tyr. citat Eustathius ad Od. B. p. 1448, 5. ubi vocem docte illustrat, ex Porphyrii Quæst. Homer. p. 5. Archippus Comicus apud Etymol. M. p. 357, 26. Πλουτῶν (νῦν) ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος. Rectius Porphyrius l. c. Ἄρχιππος Πλούτῳ, Νῦν ὡς ἐγενόμην χ. ἐ. Rarius significat *cujus aliquis est compos.* Agam. 544. Τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου; i. e. *percussi.* Apoll. Rhod. I. 694. Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολος ἔστ' ἀλεωρή.

Herodot. VIII. 111. τουτέων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ὄντας Ἀνδρίους οὐ δώσειν χρήματα. Hac autem opera sanandus est Aristænetus Epist. II. 17. καὶ πολλαχοῦ κατὰ γυναικῶν, ὡς ἐπήβολος, ὡς ἐπὶ τύχης ἔστησα τρόπαια, προσφόρως ἑκάστῃ τὰς ἐρωτικὰς μεθόδους προσάγων. Recte Mercerus ἐπιτυχῆς conjunctim legit, sed voces ὡς ἐπιτυχῆς manifestam glossatoris manum produnt, ideoque furcis ejiciendæ sunt.

455. Ἀλλ' ὧν, &c. *Sed benevolentiam erga eos, quæ in istis quæ donavi eluxit, commemorans.*

458. Ἀλίγκιος. *Similis.* Vox Homerica: videtur nata fuisse ex ἧλιξ.

459. Φύρω. *Commisceo.* Ἔφυρον· ἔβρεχον, ἐμόλυνον, ἐπάλυνον. Hesych. vulgo ἔπλυνον. Occurrit Eurip. Hecub. 494. φύρουσα δύστηνον κάρα. et 494. Recentior forma est φυράω, Theb. 48.

Ibid. Εἰκῇ. *Casu fortuito. sine consilio.* ὡς ἔτυχεν. Hesych. Sophocl. Œd. T. 979. Εἰκῇ κράτιστον ζῇν, ὅπως δύναιτό τις. Eurip. Electr. 379. et in Auge apud D. Laert. II. 33. Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾷν ἀφειμένα. vid. notas ad Longin. Π. Υ. fin.

Ibid. *Πλινθυφής. *Lateribus contextus.* a πλίνθος *later*, et ὑφαίνω, vel potius antiquo ὕφω *texo.*

460. Πρόσειλος. *Apricus. Soli oppositus.* idem quod προσήλιος, ab εἴλη vel ἕλη *solis splendor.* vid. Ruhnken. ad Timæum p. 96. Restituenda est hæc vox Eupolidi ap. Schol. A. Αὐλὴ πρόσηλος. Lege πρόσειλος. Virgil. Georg. III. 302. *Et stabula a ventis hiberno opponere soli, Ad medium conversa diem.*

Ibid. Ἤισαν. *Noverant.* ᾔδεισαν, ἐγίνωσκον. Suid. Plusquam perfectum verbi εἴδω Attici ita efferebant, ᾔδη, ᾔδεις, ᾔδειν—ᾔστην—ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν. vid. Dawes. M. C. p. 231. Pierson. ad Mœrin p. 174. qui ᾖσαν reposuit in Eurip. Cycl. 230. pro vulgato ἴσαν.

Ibid. *Ξυλουργία. *Opera lignaria.*

461. Κατώρυξ. *In defossis specubus*, ut ait Virgilius. Similem fere descriptionem vitæ primigenorum hominum habet Moschio in Stob. Ecl. Phys. XI. ἦ γάρ ποτ' αἰὼν κεῖνος ἦν, ὁπηνίκα Θηρσὶν διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοί, Ὀρειγενῆ σπήλαια καὶ δυσηλίους Φάραγγας ἐνναίοντες· οὐδέπω γὰρ ἦν Οὔτε στεγήρης οἶκος, οὔτε λαΐνοις Εὐρεῖα πύργοις ὠχυρωμένη πόλις κ. τ. λ. Lucret. V. 929. *Multaque per cœlum solis volventia lustra, Volgivago vitam tractabant more ferarum*, &c.

Ibid. Ἀήσυρος. *Levis. Parvus.* Ἀήσυρον· κοῦφον, ἐλαφρόν. Hesych. ἀσθενὲς, κένον· ἔνιοι κοῦφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον. Etymol. M. p. 23, 20. Apollonii Lex. Homer. Ἀήσυρον. κοῦφον. τὸ οἷόν τε ὑπὸ ἀνέμου σύρεσθαι, τουτέστι ὑπὸ τῆς ἀήτης τῆς ἀνέμου πνοῆς. Apoll. Rhod. II. 1103. Τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσιν, ubi Schol. Ἀήσυρος δὲ ὁ ἐλαφρῶς πνέων· ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω. quicum consentit Eustath. p. 1547, 21. Suidas. Ἀήσυρον. τὸ λεπτόν. τὸ μετέωρον καὶ κοῦφον. τὸ ἐλαφρόν. παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. ἐπὶ ὀρνέων. Ἀήσυρον κάμψει γόνυ. Cf. Arnald. Lect. Græc. p. 6. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 87.

464. Ἀνθεμώδης. *Floridus.* Lexicis adscribas hunc locum et Eurip. Bacch. 462.

Ibid. Κάρπιμος. *Fructifer.* Hesych. Καρπνά. δένδρα καρπὸν ἔχοντα. Lege, Κάρπιμα δένδρα· καρπὸν ἔχοντα.

468. Ἀριθμός. *Arithmetice.* Quæ Æschylus a Prometheo inventa tradit, Sophocles Palamedi tribuit in Nauplio ap. Achill. Tat. Isagog. ad Arati Phænom. I. p. 81. ed. Juntæ fil.

470. *Et memoriam, omnium, quum literarum mater sit, artificem.*

Ibid. *Μουσομήτωρ. vide notas; et supra ad v. 88.

Ibid. Ἐργάνη. *Opifex.* vide notas; adjice interpretes ad Hesych. v. ἐργάτις. Ἐργάνη Minervæ nomen erat. Photius Lex. MS. Ἐργάνη. ἡ Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τοῖς ἔργοις ἐπιστατεῖν· ταύτης εὑραμένης

ταῖν τέχναιν. easdem fere voces, male ab Albertio citatas, habet Etymologus p. 369, 51. Hesychius ab Elmsleio optime emendatus, Ἐργάνη. ὡς δαπάνη. ἐργασία, ἐργατική, δορυτέχνησις, ἐργάτις. παρὰ δὲ Σαμίοις ἡ Ἀθηνᾶ ἔ. λε. (ἐργάνη λέγεται) ὡς ἐργαστική. καὶ ἐργάναι, αἵ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι. Sophocles ex emendatione Gatakeri, Βάτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεὼς, Οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην σταταῖς Λίκνοισι προστρέπεσθε. Horat. 3. C. XII. 5. *operosæque Minervæ.*

471. Κνώδαλον. *Animal. Bestia.* Κνώδαλα κυρίως τὰ θαλάττια θήρια· κνώδαλα γὰρ ἐστι τὰ ἐν ἁλὶ κινούμενα. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ χερσαίου φησὶ κ.τ.λ. Schol. in Plat. p. 251. quæ descripsit Hesychius.

473. Διάδοχος. *Successor.* sic Eurip. Suppl. 72. διάδοχοι γόων. Sophocl. Philoct. 867. Ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον.

474. * Φιλήνιος. *Habenas amans.* nescio an alibi occurrat. Curruum inventio Bellerophonti, vel Ericthonio ab aliis tribuitur. Vid. F. Ursin. et Heyn. ad Virg. Georg. III. 113.

475. Ἄγαλμα. *Ornamentum.* Etymol. M. p. 5, 35. Ἄγαλμα, ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα· πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει, κἄν τε ἱμάτιον ᾖ, κἄν τε εἰκών· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. τὸ δὲ ἄγαλμα παρὰ τὸ ἀγάλλειν. " Ἀγάλλειν proprie est *nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos grata sua specie exhilaret.* Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει." Ruhnken. ad Timæum p. 4. Etymologi verba aliter distinguens. Agam. 741. ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου.

Ibid. * Ὑπέρπλουτος. *Supra modum dives.* Aristoph. Plut. 354. dicit ὑπερπλουτεῖν. sic infra ὑπέρπικρος.

477. * Λινόπτερος. *Linteas alas* (i. e. *vela*) *habens.* Oppian. Cyneg. I. 121. λινοπτερύγων ὅπλα νηῶν. Eurip. Iph. A. 251. naves πτερωτὰ ἅρματα vocat. Stanleius Homerum citat, Od. Δ. 708. Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαίνεμεν, αἵθ' ἁλὸς ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται.

481. Αἰκὴς. idem quod ἀεικής. Anglice *Unseemly*. vid. supra v. 93.

Ibid. Ἀποσφαλεὶς φρενῶν. *Qui e mente excidisti.* i. e. *qui deliras.* Solon. ap Plutarch. in Vita ejus p. 157. περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγασθεὶς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς. Eurip. Hipp. 1412. δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι. Paullo aliter γνώμης ἀποσφαλεῖσιν Pers. 392. dicitur de barbaris, quibus *spes exciderat*. Eurip. Iph. A. 742. ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην, pro quo Herodotus VII. 203. dixit ἐκπεσεῖν δόξης. Theognis ap. Stob. I. Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλάκις ἔκτος ἔβην. Suid. Ἀποσφαλείς. παρατραπείς. ὀλισθήσας. τῆς εὐθείας ἐκτραπείς. Anglice verteris, *Out of your mind.*

486. Μάω—Μάομαι. *Exquiro.* Τὸ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι μῶ, μῶται (l. μᾶται) τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ, καὶ μῶνται παρ' Εὐθυφορίωνι, (l. Εὐφορίωνι) καὶ μώμεναι ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ. Helladius ap. Photii Biblioth. p. 1582. cujus Grammatici locum ibid. p. 1574. hanc occasionem nactus, ex optimo MSto in Bibliotheca Collegii SS. Trinitatis apud Cantabrigiensis, corrigam. Ὅτι τὴν Μοῦσαν ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ μαιοῦσάν τινα εἶναι· ἡ γὰρ μουσικὴ παίδευσις οὐδὲν μυστηρίων διαφέρει. Manifesto verum est, quod præbet MS. μύουσάν τινα εἶναι. Idem Codex lacunam in impressis p. 1586. ita supplet. ὅτι χλιδὴ μὲν ἡ τρυφή. καὶ βρενθύεται σημαίνει μὲν τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 368. Etymologus in v. Μοῦσα Epicharmi locum profert; Πύῤῥαν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα. Sed nusquam alibi activam vocem offendi: in media satis frequens est. Theogn. 767. ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν, ubi nescio an scribendum μᾶσθαι. Hinc vox rarissima Μάσμα, μάστευμα, ζήτημα. οὕτως Κρατῖνος. Phot. Lex. sed male, credo, pro μᾶμα. Conf. Cornut. de Nat. D. 14.

488. Βρώσιμον—Χριστὸν —Πιστόν. Quod hic βρώσιμον et πιστόν vocat, in Agamemn. 1410. ἐδανόν et ποτόν dixit. Quatuor sunt φαρμάκων genera, quorum præcipue mentio fit apud auctores Græcos; φάρμακα χριστά, παστά, πλαστά, et πιστά vel

πότιμα: quibus interdum additur quintum genus τὰ βρώσιμα, et sextum ἐπῳδαί, prout eis ad *ungendum, inspergendum, emplastro obtegendum, bibendum, edendum* vel *excantandum* utebantur. Schol. Aristoph. Plut. 717. τῶν φαρμάκων τὰ μέν ἐστι καταπλαστά, τὰ δὲ χριστά, τὰ δὲ ποτά. ubi vid. Hemsterhus. Schol. Venet. ad Il. Δ. 191. τρεῖς δὲ φαρμάκων ἴδεαι, ἐπίπαστα, ὡς ἐπὶ Μενελάῳ. χριστά, ἰοὺς χρίεσθαι· πότιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης. Eurip. Hippol. 521. Πότερα δὲ χριστόν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον; Idem in Ino ap. Stob. XXXVIII. p. 149. Grot. ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας, Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις, Πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων. Theocrit. XI. 1. Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὔτ' ἐπιπαστόν. Longus Past. I. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον. Theophylact. Epist. 42. p. 74. καὶ ἢ ἐγκεράσας, ἢ ἐγχρίσας, ἢ ἐπιπλάσας, τῷ νοσήματι ἀντιπαλαμήσομαι. Sozomen. Hist. Eccl. II. p. 452. φαρμάκων μέν, ἔφη, οὔτε χριστῶν, οὔτε ἐπιπλάστων εἴδησιν ἢ πεῖραν ἔχω. Pindar. Pyth. III. 91. Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων, τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περιάπτων παντόθεν φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς. Toupius Emend. IV. p. 237. πάσματα et πλάσματα confundit. Sed recte distinguit Gataker. ad M. Antonin. IV. p. 197, 26. S. Ignatius in Epist. ad Polycarp. p. 11. ed. Voss. οὐ πᾶν τραῦμα τῇ αὐτῷ ἐμπλάστρῳ θεραπεύεται. τοὺς παροξυσμοὺς ἐμβροχαῖς παῦε. Septimum genus memorat Porphyrius de Abstin. p. 11. εἴτε ὀσφραντόν, εἴτ' ἐπίχριστον, εἴτε ποτὸν ἢ βρωτὸν προσάγει φάρμακον. quæ illustrant Alexidis locum ap. Athen. XV. p. 687, D. ὑγιείας μέρος Μέγιστον, ὀσμὰς ἐγκεφάλῳ χρηστὰς ποιεῖν. Atque hinc explicari potest insignis locus Eurip. Suppl. 1110. quem viri docti minus perspectum habuerunt. Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον, Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν. Gatakerus et Marklandus legunt ποτοῖσι μαγγανεύμασι ex Plutarcho, male: βρωτοῖσι enim et ποτοῖσι non de eduliis dicuntur, sed cum subintellecta voce φαρμάκοις sumenda. Sensus est "Qui per medicamenta edenda et potanda, vel per carmina magica mortem differre tentant." Vetus lectio satis firmatur ex Orest. 1508. Ἤτοι φαρμάκοισιν, Ἢ μάγων τέχναισιν. Medea per μαγεύματα Æsona renovavit. Hippocr. de

Morbo Sacro p. 345. ed. Vanderl. *οὗτος καὶ ταύτην τὴν νοῦσον ἰῷτο ἂν, εἰ τοὺς καίρους διαγινώσκει τῶν ξυμφερόντων, ἄνευ καθαρμάτων καὶ μαγευμάτων, καὶ πάσης ἄλλης βαναυσίης τοιαύτης.* Cf. etiam Lucian. Macrob. IV. 10. Misc. Obs. X. p. 426. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 236. et Suid. v. Μαγεία. Nihil horum dedit H. Steph. in Dictionario Medico. Recte monet Stanleius *πιστός* ab antiquo *πίω* formatum esse. Eustath. ad Iliad. Π. p. 1050, 48. *ὁ μέντοι πιστὸς, ἤγουν ποτὸς, τουτέστι πινόμενος, κατὰ τὸ, χριστὰ καὶ πιστὰ φάρμακα, ἐκ τοῦ πίω πίσω παρῆκται.* De hoc antiquo verbo locus est Etymologi p. 673, 18. quem integrum exscribere non gravabor. *παρὰ τὸ πίω πίσω, ὡς λύω λύσω. ἐκ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα πῖσος καὶ πίσεα. τὸν δὲ πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικὸς μὴ εὑρῆσθαι φησί, καὶ ταῦτα, εἰρημένου αὐτοῦ παρὰ* Πινδάρῳ, *οἷον,* Πίσω *γε* Δίρκης *ὕδωρ. καὶ παρὰ* Εὐπόλιδι Τῷ *δ' ἂν οἶνος εἴη πολὺς, πίσει.* Hinc *πίστρα* pro *πότιστρα* ibid. 27. Hesych. Suid. Eurip. Cycl. 29. *πιστήρια, ποτιστήρια* Photius Lex. MS. Hinc *πισμός* et *πιστὴρ, ληνός,* apud Hesychium; *ἐμπισθέν* Nicand. Ther. 624.

490. *Κατασκέλλω. *Exsicco.* Hesych. Κατασκελεῖν· *κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας καταφαγεῖν.* quæ forma sæpius occurrit. a *σκέλλω* sicco. Incertus ap. Suidam vv. Ἐλεύσιος. Κατεσκληκώς. durum vitæ genus *τὸ κατεσκληκὸς τοῦ βίου* vocat.

491. Ἤπιος. *Mitis.* Homericum est *ἤπια φάρμακα.*

493. Στοιχίζω. *Ordino.* vid. supra ad. v. 238.

495. Ὕπαρ. *Verum Somnium.* Homer. Od. T. 547. *Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ καὶ τετελεσμένον ἔσται.* Photius Lex. MS. *Ὕπαρ· ἐγρηγορὸς ὀπτασία* (Angl. *a day-dream.*) *ἀληθής.* consentit Hesych. Plato Theætet. 13. p. 126. ed. Fischer. *εἴτις ἔροιτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, πότερον καθεύδομεν καὶ πάντα ἃ διανοούμεθα ὀνειρώττομεν, ἢ ἐγρηγόραμέν τε καὶ ὕπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα.* Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 245. *Ὕπαρ ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁρώμενον.* Ammonius, *Ὕπαρ ὀνείρατος διαφέρει. ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.* ubi vide Valcken. Animadv. p. 217.

Ibid. Κλήδων. *Omen quod per vocem fiebat.* Choeph. 1041. quod φήμη interdum dicitur, ut in Aristophanis loco mox citando. Consule Wyttenbach. Biblioth. Crit. III. i. p. 57.

495. Ἐνοδίους συμβόλους. *Omina quæ in itinere occurrunt,* quale erant Agamemnoni aquilæ lepus vorantes, in Agam. 112. quod ibi vocatur ὅδιον κράτος. Quædam enumerat Horatius Carm. III. xxvii. 1. seqq. Tibull. I. iii. 19. *O quoties ingressus iter, mihi tristia dixi Offensum in portam signa dedisse pedem.* cf. Theocrit. XVIII. 16. Infausta itinera Æschylus vocat παρόρνιθας πόρους, Eumen. 769. Hujusmodi omina Athenienses ὄρνεις vocabant; Aristoph. Av. 719. Ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει· Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε· Ξύμβολον ὄρνιν· φωνὴν ὄρνιν· θεράποντ' ὄρνιν· ὄνον ὄρνιν. ubi Schol. ξύμβολον ὄρνιν φησὶν, ἐπειδὴ συμβόλους ἐποίουν τοὺς πρῶτα ξυναντῶντας, καὶ ἐξ ἀπαντήσεώς τι προσημαίνοντας. ξυμβόλους δὲ καὶ τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον. ἀνετέθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι, ὥς φησι Φιλόχορος. Xenoph. Mem. I. i. 3. ὅσοι μαντικὴν νομίζοντες, οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις. cf. Cyrop. VIII. vii. 3. Aristoph. Plut. 63. et Schol. πιστὸν πτέρον dicitur hujusmodi omen ap. Sophocl. Œd. Col. 98. Cf. Hesych. v. Ξυμβόλους, vel Brunckii Lex. Sophocl. in voce.

497. Γαμψώνυχος. *Curvas habens ungues.* ἐπικαμπεῖς ἔχων τοὺς ὄνυχας. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 470. quicum consentit Hesychius. Epicharmus ap. Athen. III. p. 105. B. κάστακοὶ γαμψώνυχοι.

Ibid. Σκεθρῶς. vid. supra v. 102.

498. Stanleius comparat Callim. in Lav. Pall. 125. Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται Ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.

499. Εὐώνυμος. *Lævus.* Vid. Glossar. in Theb. 886.

501. Στέργηθρον. *Amor.* significatus rarior; plerumque enim idem est ac φίλτρον, *amoris incentivum,* quod notavit Butlerus.

Similiter tamen Eurip. Hippol. 255. Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν. et noster Choeph. 238. καὶ τὸ μητρὸς εἰς σέ μοι ῥέπει Στέργηθρον. Eumen. 191. Οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς Στέργηθρ' ἔχουσαι. Vox ipsa est e rarioribus.

Ibid. Ξυνεδρία. *Consessus.* "Verbum est augurale, contrarium διεδρία. Aristot. Hist. Anim. IX. 1. sub. med. τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι· δίεδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα." *Abresch.* Ælian. H. A. I. 48. Οἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγάς. ubi suspicor legendum καθέδρας pro καὶ ἕδρας. etsi idem III. 9. Οἵ τε ἕδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες.

502. Λειότης. *Levor.* vid. infra v. 668.

504. Χόλης λοβοῦ τε, κ. τ. λ. *Fellis et jecinoris faustam varietatem.* Λοβός. *Jecinoris pars extrema. Fibra.* τὸ ἄκρον τῆς ἥπατος. Schol. B. Hesych. unde omina ducebant. σημεῖον ἐν τῷ ἥπατι. Hesych. et Suid. Eumen. 158. ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν. Si λοβὸς defuit, auspicium infelix fuit. Eurip. Electr. 826. ἱερὰ δ' εἰς χεῖρας λαβὼν Αἴγισθος, ἤθρει· καὶ λοβὸς μὲν οὐ παρῆν Σπλάγχνοις· πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χόλης πέλας Κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς. Lucan. I. 622. *pulmonis anheli Fibra latet.* Inter prodigia a Julio Obsequente memorata, hoc etiam narratur; *quum immolassent victimas consules, jecur extabuit.* p. 71. ed. R. Steph.

505. Κνίσῃ. *Adeps.* male Stanleius *nidor,* qui tamen significatus magis communis est. Hesych. Κνίσα· ἀτμὸς, καπνὸς τῶν θυσιῶν. καὶ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου. καὶ ὁ ἐπίπλους. Photius Lex. MS. Κνίσης· λίπους· ἢ ἀναθυμιάσεως. Schol. Venet. ad Il. A. 66. Κνίση· ἀπὸ τοῦ κνίζω κνίσω, ὃ σημαίνει τὸ λεπτύνω· λεπτότατος γάρ ἐστιν ὁ ἐπίπλους. Cf. Sophocl. Antig. 1010. καταῤῥυεῖς Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

506. Ὀσφύς. *Lumbus.* ὁ παρὰ πλευρὸν διάκενος τόπος. Hesych. "Spinam excipit ὀσφύς, quæ ἰξὺς nominata est, qua parte cinguntur;

(Latini *lumbos* vocant):" H. Steph. in Dictionar. Medico p. 554. ex Galeno. Etymol. M. p. 636, 23. Ὀσφὺς λέγεται τὸ τρίτον μέρος τῆς ῥάχεως· ἡ γὰρ ῥάχις τρεῖς ἐπωνυμίας ἔχει· καὶ ἡ μὲν πρώτη καλεῖται αὐχήν· ἡ δὲ δευτέρα, ἰξύη· ἡ δὲ τρίτη ὀσφύς.

507. Φλογωπὰ σήματα. *Flammea signa.* loquitur de ἐμπυρομαντείᾳ *ignispicio:* male Schutzius de fulguribus intelligit. In ignispiciis flammam spectabant, quomodo se per auras explicaret. Adeas Valcken. ad Phœniss. 1261. Apoll. Rhod. I. 144. αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.

508. Ἐξομματόω. *Lucidum reddo.* Proprie dicitur de cæsis, cui visus redditur. Aristoph. Plut. 635. Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας. quem versum e Sophoclis Phineo esse monet Scholiasta. Ὀμματόω occurrit Choeph. 852. Suppl. 463. Ξυνῆκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.

Ibid. Ἐπάργεμος. *Caligine obductus.* ab ἄργεμον *albugo oculi.* Ἄργεμον ἐστὶν, ὅταν κατὰ τὸν τῆς ἴριδος κύκλον, καὶ τὸ λεύκωμα, ἐνίοτε δὲ τὸ μέλαν, ἕλκος γίνεται στρόγγυλον καὶ ὑπόλευκον. Galen. Introd. c. 15. Ἄργεμα κατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ Πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. Eustath. ad Od. B. p. 1430, 60. Cf. Agam. 1115. Choeph. 663.

513. Φλύω. *Nugor. Effutio.* A φλέω *bullio* provenit magna vocabulorum familia, quæ omnia *levitatis* vel *inanitatis* vel *tumoris* notionem habent. Ælian. V. H. III. 41. τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον φλύειν· ὅθεν τὸν Διόνυσον φλεῶνα ἐκάλουν. Occurit Theb. 661. φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.

516. Νύν. encliticum. Eustath. ad Iliad. K. p. 792, 14. ἐν δὲ τῷ Ὅσα πού νυν ἐέλπεται, (Iliad. K. 105.) συστέλλεται τὸ νυν κατὰ τὸν Ἀπίωνα, διὰ τὸ μέτρον. ὡς καὶ ἐν τῷ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ ἐπὶ τοῦ, Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον. (Ψ. 485.) ὅθεν καὶ ἔστι νοῆσαι, ὡς δίχα τόνου ὀφείλει κεῖσθαι ἡ λέξις, καὶ οὐδὲ ὡς χρονικὸν ἐπίῤῥημα λαμβάνεσθαι, ἀλλὰ ἀντὶ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. ἀφ' οὗ ἔοικε καὶ τὸ

τοίνυν γενέσθαι. dein exempla citat Eurip. Hecub. 982. Sophocl. Trachin. 441.

Ibid. Καιροῦ πέρα. *Ulterius quam convenit.*

517. *᾽Ακηδέω. *Nullam curam gero.* a κῆδος *cura.* Semel occurrit, Il. Ψ. 70. Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκηδεῖς, ἀλλὰ θανόντος. Sed ibi Valcken. in Theocrit. Adoniaz. p. 203. probabiliter rescribit ἀκηδής.

521. Κραίνω. vid. supra 219.

522. Δύη. vid. supra 186.

Ibid. Φυγγάνω. *Fugiam.* Insignem Eustathii locum de verbis in ανω desinentibus descripsit Alcestidis Euripideæ Editor Oxoniensis ad v. 492. cujus notam adeas.

524. Οἰακοστρόφος. vid. supra 153.

529. Λιπαρέω. *Instanter rogo.* Photius Lex. Λιπαρεῖν· τὸ σφόδρα προσκαρτερεῖν καὶ δεῖσθαι. Aristoph. Acharn. 450. νῦν δὴ γένου Γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν. Proprie significat *persevero.* Herodot. VIII. 144. ἡμέες μέντοι λιπαρήσομεν οὕτω, ὅκως ἂν ἔχωμεν, οὐδὲν λυπέοντες ὑμέας. Primam semper producit, quia a λιπαρής formatur. "Prima syllaba in λιπαρής semper corripitur, in λιπαρής nunquam, quod monuerunt Clarkius ad Homer. Il. A. 265. Marklandus ad Eurip. Iph. Aul. 304. uterque diu ante Vauvillerium et Brunckium ad Sophocl. Electr. 453." Porson. Append. ad Toup. p. 459.

530. Ξυναμπέχω. *Celo.* Eurip. Herc. F. 1111. Πάτερ, τί κλάεις καὶ ξυναμπίσχει κόρας;

532. Γεγωνέω. vid. supra 201.

534. *Εκφυγγάνω. vid. supra 522.

535. *Neutiquam omnia administrans vim suam meæ voluntati*

opponat Jupiter: ita Scholiasta, Stanleius et Schutzius, quorum interpretationem hodie amplector.

538. Ἑλινύω. supra v. 53.

539. Θοίνη. *Epulum.* εὐωχία. Hesych. Bacchylides ap. Athen. V. p. 178. B. τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον. Eurip. Hec. 1055. θοίναν ἀγρίαν θηρῶν τιθέμενος.

540. Ποτινίσσομαι. *Appropinquo.* Dorice pro προσνίσσομαι. Νείσσομαι et νίσσομαι utroque modo scribi docet Bentleius ad Horat. Carm. I. xxv. 7. sed tamen νείσσομαι rectius judicat, quicum sentit Valcken. ad Theocrit. VII. 25. Sed in compositis semper per simplicem ι scribitur. Homer. Il. I. 381. Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχόμενον ποτινίσσεται. Sophocl. Antig. 129. Πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους. Cf. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 99.

543. Ἄσβεστος. *Inexstinctus. Inquietus.* ἀκατάπαυστος. Hesych. Eustath. ad Il. X. p. 1260, 4. Ἐνθυμητέον δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ σβέννυσθαι οὐ μόνον ἐπὶ πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. ἐν οἷς καὶ τὸ καθ' Ἡσίοδον—γάλα αἰγῶν σβεννυμενάων—(Op. II. 209.) ὅ ἐστι παυσαμένων τοῦ θηλάζειν. Agam. 888. Ἐμοί γε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν. et 960. ἔστιν θάλασσα; τίς δέ νιν κατασβέσει; Pers. 584. Μητρὸς δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;

544. Ἀλίτω. *Pecco.* Eumen. 269. unde ἀλιτήριος, de qua voce perquam absurda sunt quæ tradit Plutarch. de Curiosit. p. 928.

546. Ἐκτήκομαι. *Extabesco. Effluo.* Contrarium est ἐντετηκέναι. Vid. Sophocl. El. 1311. et Brunck.

548. Τείνειν βίον. *Ævum agere.* Agam. 1364. Ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν. Pers. 707. ὁ μακρὸς βίοτος ἦν ταθῇ πρόσω. Eurip. Med. 668. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Dioscorid. in Anal. Brunck. I. p. 502. εὐαίων ἀσινῆ τείνοις βίον. Horat.

Ep. I. v. 10. *impune licebit Æstivum sermone benigno* TENDERE *noctem.*

549. Φανός. *Lucidus.* a φαίνω. primam producit.

550. Ἀλδαίνω. *Augeo.* Theb. 557. ἀλδαίνειν κακά. *Augere mala.* Ibid. 12. Βλάστημον ἀλδαίνοντα σώματος πολύν. Ἀλδέω *cresco* vim habet neutram.

554. Διακναίω. supra 94.

563. *Ὀλιγοδρανία. *Imbecillitas.* ὀλιγοδρανής· ὀλίγον ἔχων τὸ δρᾷν. Schol. Venet. ad Il. O. 246. ὀλιγοδρανέων vocabulum est Homericum. Formatum est a δραίνω *agilis sum.* Il. K. 96. ἀλλ' εἴτι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει. unde ἀδραίνω, Herodes ap. Stob. p. 481. Grot. ἐγὼ δ' ἀδραίνω, γυιὸς ὤν. τὸ γὰρ γῆρας Ἡμᾶς καθέλκει, κεὶς σκίην πέρας τήκει. Ceterum huc spectare videtur Athenæus III. p. 127. F. ἵνα μὴ λέγῃς, ἄκικυς εἰμὶ καὶ ὀλιγοδρανέω.

Ibid. Ἄκικυς. *Impotens.* ἀσθενής, ἀδύνατος. Hesych. a κίκυς *vis.* Lex. MS. Sangerm. Ἄκικυς, ἀσθενής, ἀδύναμος, κατὰ στέρησιν, ἢ τοῦ κίειν, ἢ τῆς κίκους, ἥτις παρὰ τὴν κίνησιν λέγεται ἰσχὺς οὖσα. unde Ruhnkenius in Auctario Emendat. Hesychium corrigit. sed recte ap. Hesychium ἀδύνατος. vid. Herodot. VI. 16. init. Vox est Homerica. Od. I. 515. Vid. Pindar. fragm. CXXXIII. ed. Schneider. de quo loco plenius agam ad fragmenta Sisyphi.

564. *Ἰσόνειρος. *Somnio similis.* Stanleius apposite citat Eurip. Phœniss. 1736. ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων. Adjice nostri Agam. 81. παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων, Ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. Huc respicere videtur Aristophanes Av. 685. Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι, Ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά, Ἀπτῆνες, ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνειροι.

566. Ἁρμονία. *Connexio. Rerum fixus ordo.* ὑψηλῶς καὶ τραγικῶς τὸ τῆς εἱμαρμένης ὄνομα Διὸς ἁρμονίαν εἶπεν. Schol. A. De lignorum junctura Od. E. 248.

567. Παρέξειμι. *Anteverto.* Bene Stanleius comparat Homer. Od. E. 103. Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι. Adjice Iliad. A. 132. ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

570. *Διαμφίδιος. *Diversus.* Hesych. Διαμφίδιον μέλος· ἀλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον· ἀμφὶς γὰρ χωρίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Schol. A. τότε γὰρ γαμοῦντί σοι τὸν ὑμέναιον ᾔδομεν, νῦν δὲ δυστυχοῦντί σοι θρῆνον.

573. Λουτρά. Schol. ad Eurip. Phœniss. 349. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτε ἔγημέ τις, ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς ἀπολούεσθαι.

Ibid. Ὑμεναιόω. *Hymenæum canto.* Photius. Ὑμεναιοῦν, τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον, καὶ συνάπτειν τὸν γάμον. Nescio an alibi reperiatur, nisi apud Aristoph. Pac. 1076. πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. ubi Schol. εἰς γάμους ἄγοιτο. et ibid 1112.

574. Ἰότης. *Lætitia.* Vox Homerica, apud recentiores, ante poetas scholasticos, parum usitata.

Ibid. Ὁμοπάτριον. *Nostram sororem.* uti recte interpretatur Schol. B.

575. Ἕδνα. *Munera quæ sponsus sponsæ dare solebat.* τὰ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα δῶρα. Pollux. φερνή vero *dos, quam sponsa affert marito.* Sed distinctio non ubique servatur. Eustath. ad Iliad. I. p. 743, 3. ἕδνα, ἔστιν ὅτε καὶ τὰ τοῖς ἀνδράσι διδόμενα λέγεται, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται, οὕτω δὲ καὶ φερνὴ, οὐ μόνον ἡ τῆς γυναικὸς ἐκ πατέρων, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν τῷ, γάμων φερνὰς διδοὺς Αἵμονι. (Phœniss. 1603.)

576. *Κοινόλεκτρος. *Lecti particeps.* quod Sophocles vocat κοινολεχής, Electr. 97.

579. Χειμάζομαι. *Hyemo.* vid. Polluc. I. ix. 20. Sophocl. Philoct. 1409. Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ Στόνον ἀντίτυπον χειμα-

ζομένῳ. Eurip. Hippol. 315. *ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.* ubi vide Valckenaer. *χειμάζω* active *procellis agito.* Vocem amat Sophocles.

583. Χρίω. *Pungo.* Confer omnino Ruhnkenii notam ad Timæum p. 104. quæ nimis longa est ut exscribatur, et in compendium redigi sine detrimento non potest.

Ibid. Οἶστρος. *Asilus.* de quo multa multi. Æschylus, ut videmus, *οἶστρον* et *μύωπα* confudit; sed audi doctissimum Apollonii Scholiastam ad Argon. I. 1265. *Μύωψ εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥτις ταῖς λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη, δάκνει αὐτὰς, καὶ εἰς μανίαν ἄγει. ἀφ' οὗ καὶ οἶστρος λέγεται. Σώστρατος δὲ, ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων, διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου. ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων.* Cf. Schol. Odyss. X. 299. Hinc sua desumpsit recentior quidem, sed et ille quoque doctus, Theocriti Scholiasta ad Idyll. VII. 28. *τὸν οἶστρον τοῦ μύωπος Σώστρατος διαστέλλει.* Pro *τετάρτῃ* porro legendum videtur *πρώτῃ*, si modo fides sit Athenæo habenda, qui diserte scribit Sostrati opus e duobus tantum libris constitisse, VII. p. 312. E. quam facile autem horum numerorum signa *α'* et *δ'* permutata forent, nemo est qui non videat: permutata sunt ap. Harpocr. v. *Ἱερὰ τριήρης.* Schutzius de *furore* intelligit, qui Io agitabat: cf. 618. ubi *νόσος θεόσσυτος* vocatur. Suid. *Οἶστρον δὲ καλοῦσι πᾶσαν κίνησιν.* Photius, *Οἶστρος· ἐρεθισμὸς, ἔκκαυσις. πύρωσις ἐμμανής.* Sed postea v. 696. de *μύωπι* loquitur, quod non nisi de asilo sumi potest: et de asilo quidem sumsit Virgil. G. III. 152. Meleager Anthol. I. xxvii. 1. *Τρεῖς δέ με θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι πόθοι.* Sed ibi legendum *οἰστοβολοῦσι*; sequitur enim Ἡ *γάρ τοι τρία τόξα κατήρτισεν.*

584. Ἄλευ', ὦ δᾶ. *Averte, O terra,* vel etiam *Apage.* ita ut *ὦ δᾶ* mera sit interjectio. *Ἀλεύσω, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφοκλῆς.* Lex. MS. Sangerm. apud Brunck. Lex. Sophocl. Notæ adjicias Eumen. 839. ubi inverso verborum ordine dicitur *οἶ, οἶ, δᾶ, φεῦ.*

585. Μυριωπός. *Innumeros habens oculos.* Glossa ap. Etymol. M. p. 595, 22. *Μυριωπός· ὁ μυρίους ὀφθαλμοὺς ἔχων. ἐπίθετον Ἄργου παρ' Αἰσχύλῳ.*

589. Περάω. *Transporto.*

590. Νῆστις. *Famelicus.* Valckenaerius a νή et ἔστις ducit; male: contrahitur enim ab ἄνηστις, qua voce utitur Cratinus ap. Athen. II. p. 47. A. Eustath. ad Iliad. N. p. 947, 17. Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς * * ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. Male Athenæus, ὅτι τὸ ἄνηστις, ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ α. Confer quæ supra diximus ad v. 248. Valckenaer. Scholia in Actt. p. 469.

591. Κηρόπλαστος δόναξ. *Fistula ex arundinibus cera compacta.* Cf. Castorionis versus ap. Porson. Suppl. ad Præf. Eurip. Hec. p. xxvii. Sophocles Polyid. fr. 4. de favis, Ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ibid. Ὀτοβέω. *Strepo.* vide notas.

592. Ἀχέτας. Dor. pro ἠχέτης *resonans.* Eurip. Electr. 101. κύκνος ἀχέτας. Aristoph. Av. 1095. Ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ἀχέτας Θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ. i. e. *resonat sub sole cicada.* Hesiodus quoque ἠχέτα τέττιξ, Op. 580.

597. Eurip. Alcest. 497. τῷ ξυνέζευξαι πλάνῳ;

600. Οἰστρηλάτῳ δείματι. eadem constructione dicitur, qua supra v. 109. ναρθηκοπλήρωτον πηγήν, et 152. ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.

601. Παράκοπος. *Insanus.* proprie de citharœdo dictum contra tempus pulsante. παρακοπή *insania,* Agam. 225. vid. infra παραπαίω v. 1090.

Ibid. Τείρω. *Vexo.* supra 356. Τείρει· καταπονεῖ. Phot. et Hesych. Vox Homerica. Ad hunc versum retrahendus est locus ex Anthologia, quem in notis ad v. 1028. citavi.

603. Δάκος. *Fera.* Vox satis communis est, præsertim apud nostrum; Theb. 558. Agam. 825. 1234. Choeph. 528. Suppl. 265.

606. Γυμνάζω. *Exerceo.* Eurip. Helen. 540. οὐδ' ἀγύμναστον

πλάνοις. Scyriis fr. I. 3. Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῇ; Nescio quare Valckenaerio et Ruhnkenio suspecta esse debeat vox γυμνάζει. cf. 612. Agam. 542. Ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;

607. **Ἀλύσκω.** *Vito.* Vox Homerica. Rarius est apud Tragicos simplex verbum; occurrit tamen in Pers. 101. Sophocl. Antig. 488. ubi vid. Brunck. Electr. 627. Phrynicho in Pleuroniis, citato supra ad v. 376.

608. **Βούκερως.** *Bovis cornua habens.* Sophocl. ap. Strab. XV. p. 687. ὁ βούκερως Ἴακχος.

613. **Ἀπύω.** *Pronuncio.* Penultimam habet communem; in hoc loco corripitur, ut in Theb. 143. Pers. 123. Aristoph. Eq. 1023. Ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω. Producitur Eurip. Hec. 156. Οἳ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω; Suppl. 800. ubi vid. Porsoni notam, ed. Gaisford. p. 172.

617. ***Προσθροέω.** *Alloquor.* θροέω infra 628.

619. **Μαραίνω.** *Tabefacio. Vexo.* Nescio an huc respiciat Hesychii glossa. Μαραίνεται· μαίνεται. Sophocl. Œd. T. 1328. Ὄψεις μαρᾶναι. Œd. Col. 1260. Πλευρὰν μαραίνων. Eurip. Alcest. 201. φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ ibid. 241. μαραινομέναν νόσῳ. Noster Eumen. 139. Ἕπου, μάραινε δευτέροις διώγμασιν. ibid. 280. Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός. i. e. *eluitur.*

620. **Φοιτάλεος.** *Furibundus.* a φοῖτος *rabies.* vel potius a φοίτη, unde φοιτάω Sophocl. Aj. 59. Terminatio in αλεος ex antiquioribus est, ἀζάλεος, δειμάλεος, νηφάλεος, αἰθάλεος, οἰδάλεος, ῥιμφάλεος, ἀργάλεος, κερδάλεος, ταρβάλεος, φρικάλεος, κονισάλεος (Antimachus ap. Etymol. M. p. 261, 54.) Eustath. ad Iliad. H. p. 672, 3. ἡ δὲ ᾱλ συλλαβὴ ἐπλεόνασε διὰ τὴν λειότητα φωνῆς· ὅπερ ἔν τε ὀνόμασι γίνεται τοῖς διὰ τοῦ αλεος. Conf. Etymol. M. loco citato.

621. **Νήστισιν αἰκίαις.** Sic Agam. 1625. νήστιδες δύαι.

622. *Λαβρόσσυτος. *Cursu concita.* Composita ex σεύω vel σῦμι sectatur Æschylus; in hac fabula habemus, præter hanc vocem, θεόσσυτος et κραιπνόσυτος. in Eumen. 670. αὐτόσσυτος; et bis in Agamemnone ἐπίσσυτος.

Ibid. Ἐπίκοτος. *Iratus.* vid. supra 168. Alio sensu usurpavit Sophocles Nauplio, teste Hesychio. Ἐπίκοτα· ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι.

623. Μῆδος. *Consilium.* ab antiqua radice μάω, de qua supra ad v. 486.

626. Τορῶς. *Perspicue.* ἰσχυρῶς, τρανῶς, μεγαλοφώνως. Photius: adjicit Suidas σαφῶς, ἀκριβῶς. "Rarior est," inquit Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 154. "vox τορός hac potestate apud poetas heroicos et elegiacos, sed tanto frequentior apud Tragicos. Vide Æschylum Prometh. 697. 869. Pers. 479. Agam. 26. 262." Τορόν proprie dicitur quodcunque ita perforatur ut lucem transmittat. cf. 630. 724. 894. Suppl. 941.

628. Θροέω. *Loquor.* vid. 617. Agam. 104. Sophocl. Philoct. 209. simili loco Eurip. Orest. 184. pro *susurro* Anyte Antholog. IV. xii. 103. Ἁδύ τοι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις.

629. *Δύσπλανος. *Infeliciter errans.* Cf. 933.

631. Ἐμπλέκων αἰνίγματα. Auctor Rhesi 834. Γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἐμὴν πλέκων λόγους. cf. infra 985. Eurip. Phœniss. 504. Pindar. Nem. IV. 153. ῥήματα πλέκων.

Ibid. Ἁπλῷ λόγῳ. *Simplici narratione.* cf. supra 46.

636. Ἁρμοῖ. *Modo. Nuper.* ἀρτίως. Hesych. Erotian. Ἁρμῷ. ἡσυχῇ, μικρῶς. ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλοῦσιν. Syracusanam esse vocem ex Heraclide tradit Eustath. ad Il. A. p. 140, 13. quicum sentit. Valcken. in Epist. ad Rover. p. 49. quia ejusdem analogiæ est, cujus sunt dictiones Syracusanæ, certe Doricæ, ἐνδοῖ, ἐξοῖ, πεδοῖ.

ἁρμοῖ an ἀρμοῖ scribendum sit, inter grammaticos non convenit; sed plerumque δασύνεται, teste Schol. Venet. ad Il. A. 486. Ceterum conferas Sophocl. Ajac. 799. ἀρτίως πεπαυμένην Πόνων ἀτρύτων.

639. **Φάραγξ.** supra v. 15. Ὀχμάζω supra v. 5.

642. **Σαφηνίζω.** supra v. 235.

647. **Μεγαίρω.** *Invideo.* Dictio Homerica.

649. **Φθόνος μὲν οὐδείς.** *Non invideo.* Angl. *I have no objection.* Formula solennis. Plato Sophist. p. 217. A. Θ. ἀλλ' οὐδεὶς, ὡς ἐγῷμαι, φθόνος αὐτῷ, διελθεῖν αὐτά. ἢ πῶς, ὦ ξένε, λέγομεν; Ξ. οὕτως, ὦ Θεόδωρε. φθόνος μὲν γὰρ οὐδείς.

Ibid. **Ὀκνέω.** *Invitus sum.* vid. supra v. 67. ubi monuisse debueram de voce ὄκνος omnino videndum esse Pausaniam in Phocic. X. 29.

Ibid. **Θράσσω.** *Turbo.* Phrynichus MS. a Ruhnkenio ad Timæum citatus p. 93. Θράττει, οἷον ταράττει, κατὰ σύγκοπὴν καὶ τροπὴν λεγόμενος. Timæus. Θράττει. ταράττει, κινεῖ. Pindar. Isthm. VII. 55. ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος. ubi Heynius recte, ut opinor, verbum ducit ab antiquo θράω, unde θραύω, potius quam a ταράττω; nisi eadem ratione contrahatur, qua ναυσθλόω contrahi videtur a ναυστολέω. Erotian. p. 27, 20. Θράσσει. Βακχεῖός φησι, κινεῖ, νύττει. Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, ἐρεθίζει· ἔστι δὲ, ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει φησὶ, Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἣ θράσσει γε νῖν. Vulgo γέννν. Hesych. Θρᾴξαι· ταράξαι, λυπῆσαι, Εὐριπίδης Πειριθῷ. Rhes. 863. καί τι μου θράσσει φρένας. Vide Brunckii Lex. Sophocl. v. Ἄθρακτος.

650. **Μᾶσσον.** Dorice pro μεῖζον. Pers. 440.

656. **Σὸν ἔργον.** *Tui est officii.* Hujus formulæ exempla congessit Valcken. ad Phœniss. 447.

Ibid. **Ὑπουργῆσαι χάριν.** *Gratiam exsequi.* Eurip. Alcest.

857. Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν. Sophocl. Colchisin apud Suid. v. Ἀνθυπουργῆσαι χάριν. Ἦ φῄς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Herodot. VIII. 143. χρηστὰ ὑπουργέειν.

664. Διαφθορὰν μορφῆς. *Formæ ruina.* sc. in vaccam mutatio.

665. Abreschius confert v. 570. et Sophocl. Ajac. 282. Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Adjice Eurip. Alcest. 420. Ἐπίσταμαί γε· κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε Προσέπτατ'.

666. Πολέομαι. *Ventito.* Vide notam. Sed dubito an recte scripserim hoc verbum per omicron, quum Homeri ævum dixerit ἐνθάδε πωλεῖται, et ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.

667. Παρθενών. *Virginum conclave.* Sic γυναικών erat *mulierum conclave:* ἀνδρών *virorum,* Agam. 243. ξενών *hospitum:* Ἐργατῶνες, οἱ ἐν τοῖς ἄγροις τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται (f. ἐργάται) κοιμῶνται. Hesych. βοών, ἡ τῶν βοῶν στάσις, ἱππών, ἡ τῶν ἵππων. Phrynich. App. Soph. p. 29. (unde *Hippona,* dea quæ præsepibus præfuit, apud Juvenal. VIII. 157. non *Epona*). Cf. Valckenaer. Schol. in Actt. p. 315.

Ibid. Παρηγορέω. *Suadeo.* in malam partem: vid. supra ad παρείπω v. 132.

668. Λεῖος. *Levis.* quæ vox a Græca voce formatur, inserto digammate.

669. Comparat Stanleius Eurip. Alcest. 1092. Τί δ'; οὐ γαμεῖν γάρ, ἀλλὰ χηρεύεις μόνος; et Virgil. Æn. IV. 32. *Solane perpetua mœrens carpere juventa?*

671. Θάλπω. *Calefacio.* vid. supra v. 610. infra 671. 706. et 904. ubi plura.

672. Ἀπολακτίζω. *Recalcitro. Rejicio.* Eumen. 141.

ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον Ἰδώμεθ'. Suppl. 934. Πεσήματ' ἀνδρῶν κἀπολακτισμοὶ βίου.

673. Βαθύς. *Fertilis.* Male Schutzius *pratum in valle depressiore:* et in Theb. 593. βαθεῖαν ἄλοκα, ut opinor, non est *profundum sulcum,* sed *fertilem,* licet aliter intellexerint Auctor Rhesi 796. Timæus p. 58. et Suidas in voce. Theb. 307. τὰν βαθύχθον' αἶαν. quod recte Schol. A. explicat per εὔγειον. Eurip. Phoen. 657. γύας βαθυσπόρους. Androm. 635. βαθεῖαν γῆν. cui opponitur τὸ λεπτογέων, Thucyd. I. 2. Hippol. 1138. βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν. Homer. Il. I. 147. βαθὺ λήϊον. Herodot. V. 92. τοῦ λητου τὸ κάλλιστόν τε καὶ βαθύτατον. I. 151. Ἄνθειαν βαθύλειμον. Eustath. p. 743, 29. Τὸ δὲ βαθύλειμον δηλοῖ μὲν τὸ πολύχορτον, κἀντεῦθεν τὸ πῖον τῆς γῆς. Pindar. Pyth. X. 20. βαθυλείμωνα πέτραν. Nem. III. 30. βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ. Etymol. M. p. 191, 8. Ἐπίχαρμος βάσσον χωρίον, ἀντὶ τοῦ βαθύτερον, εὔγειον. Plura congessit V. D. in Menstrua Censura (*Monthly Rev.*) T. LII. Append. Cf. Misc. Observ. VI. p. 79.

674. Ποίμνας βουστάσεις τε. *Ovium greges et boum stabula.*

675. Λωφάω. *Requiesco.* vid. supra v. 27.

676. Εὐφρόνη. *Nox.* Εὐφρόνην γὰρ οἱ ποιηταὶ οὐ δι' ἄλλο τι τὴν νύκτα ἐκάλεσαν, ἢ διὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἐν αὐτῇ, ὡς καὶ Ἐπίχαρμος. Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμτέον. (Epicharmi versum ita emendavit Porsonus in Addend. ad Hecub. 1169. Cornutus De Nat. Deor. XIV. p. 161. ed. Gale. atque ita Plutarchus et Grammatici, et Clem. Alex. Strom. IV. p. 227. Eustath. ad Iliad. B. p. 168, 2. κατὰ τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, ἐν νυκτὶ βουλή· διὸ καὶ εὐφρονὴ λέγεται ἡ νὺξ, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Cf. eundem ad Iliad. Σ. p. 1140, 64. Ad hanc etymologiam alludere videtur Herodotus VII. 12. μετὰ δὲ, εὐφρόνη τε ἐγίνετο, καὶ Ξέρξεα ἔκνιζε ἡ Ἀρταβάνου γνώμη. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδοὺς, κ. τ. λ.

678. Γεγωνέω. supra v. 201.

679. "Scholiastes aliquis," inquit Stanleius, "anachronismum esse notat; neque enim tunc temporis oracula illa exstitisse."

680. **Θεοπρόπος.** *Qui ad Deos consulendos mittitur.* Herodot. VI. 57. *οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς.* interdum de vate dicitur.

Ibid. **Ἰάλλω.** *Mitto.* Ἴαλλε· *πρόπεμπε* (f. *προύπεμπε*) Hesych. Occurrit Choeph. 43. 495. Ἰαλτὸς ibid. 20.

682. * **Αἰολόστομος.** *Ambiguus; qui varie explicari potest.* Stanleius citat Lycophron. 3. *οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη* Ἔλυσε *χρησμῶν, ὡς πρὶν, αἰόλον στόμα.*

683. **Ἄσημος.** *Obscurus.*

684. **Ἐναργής.** *Evidens.* Pers. 179. Theb. 138. Plato Theætet. 26. ad fin. Sophocl. Antig. 263.

687. **Ἄφετος.** *Dimissus, Deo sacer.* de iis animalibus dictum quæ in templorum usum a ceteris segregata, libere vagari patiebantur. Hesych. Ἄφετοι. *οἱ ἱεροβόαι.* (*ἱεραὶ βόες*) ubi vid. interpp. Idem. valet *ἄνετος.*

Ibid. **Γῆς ἐπ᾽ ἐσχάτοις ὅροις.** Quæ ab Athenæo VI. p. 233. D. vocantur *αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης.* Oraculum ap. Herodot. VII. 140. Ὦ *μέλεοι, τι καθῆσθε; λιπὼν φύγετ᾽ ἔσχαπα γαίης Δώματα.* Versus Alcaicus apud Hephæst. VII. 3. Καί *τις ἐπ᾽ ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς.* cui simillimum illud Theocriti Adoniaz. 7. Ἁ δ᾽ *ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ᾽ ἑκαστοτέρω ἔμ᾽ ἀποικεῖς.* ΠΡ. Ταῦθ᾽ *ὁ πάραρος τῆνος ἐπ᾽ ἔσχατα γᾶς ἔλαβ᾽ ἐνθών.* ubi legerem *μεῦ ἀποικεῖς.* Alcæus apud Hephæst. X. p. 58. ed. Gaisf. habet *ἐκ περάτων γᾶς.* quas voces adhibet etiam Thucyd. I. 69.

688. **Πυρωπός.** *Flammeus.* Occurrit in fragmento Æschyli apud auctorem de Nili incremento ad calcem Herodoti ed. Wesseling. p. 788. Grot. Exc. p. 951.

689. **Ἐξαϊστόω.** *Deleo.* vid. supra v. 157. Mox notandum est voces Λοξίου μαντεύμασιν occurrere Eurip. Suppl. 7.

694. **Διάστροφος.** *Perversus.* "Non *oculi* tantum *perversi*, ut strabonum, διάστροφοι," inquit Valckenaerius Diatrib. p. 74. C. "sed ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι memorantur Soph. Aj. 446. Æsch. Prom. v. 674. Thom. M. in Διάστροφοι φρένες—καὶ διάστροφος μορφή." Hesych. Ἔπιλλος· παράστραβος· ἡσυχῆ διάστροφος, corrigo παραστραβὴς, ἢ ψυχῇ διάστροφος. Nicand. Ther. 758. γλῶσσα δ' ἄτακτα λέλακε, παρέστραπται δέ οἱ ὄσσε.

696. **Μύωψ.** *Asilus.* μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς. Suidas et Photius. Vide supra ad 583. v. Οἶστρος.

Ibid. **Χρίω.** vid. supra v. 583.

699. **Ἄκρατος ὀργήν.** *Fervidus iram·* ἄκρατος proprie dicitur de vino sine aquæ admistione, ideoque fervido; quod monuit Butlerus.

701. **Αἰφνίδιος** et **ἀπροσδόκητος** conjungit Thucyd. II. 61. Δουλοῖ γὰρ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον.

702. **Οἰστροπλήξ.** *Oestro percussa.* Antea male excudebatur οἰστρόπληξ. Hujusmodi composita a πλήσσω oxytona sunt, excepto ὕσπληξ. Eustath. ad Il. Z. p. 629, 51. Cf. Hemsterh. ad Thom. M. v. Ἀκανθοπλήξ. Bast. Epist. Crit. p. 213. Sophocl. Electr. 5. Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

703. **Γῆν πρὸ γῆς.** *De terra in terram.* Aristoph. Acharn. 235. Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε. Lucian. Alexandro II. p. 252. Ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ. quod comparavit Dorvill. ad Chariton. p. 147. Cicer. ad Attic. XIV. 10. *Itaque* γῆν πρὸ γῆς *cogito.* Auctor nescio quis apud Suid. v. Διαξαίνειν. Ἀλλ' εἴασεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. et in v. Ἴτω. Ἀλλ' ἴτω, χαιρέτω, γῆν πρὸ γῆς, ὅποι βούλοιτο. Idem in v. Πρὸ γῆς. Ἐγὼ δὲ φεύγω γῆν πρὸ γῆς, φοβούμενος τὸν ἄγριον δεσπότην, ᾧ μᾶλλον ἵππων ἢ ἀνθρώπων

μέλει. Prima pars senarius est; num alius lateat in sequentibus dubito. Abreschius adjicit Aristid. II. p. 320. Alciphron. II. 2. Subauditur vero ἐς ut in ὄζον ἀπ' ὄζον Theocrit. Adoniaz. 122.

706. Ξυνθάλπω. *Demulceo.* vid. supra 610. 671. infra 904.

710. Οὔποτ' ηὔχουν. *Numquam credidi.* αὐχέω proprie est *confidenter dico.* Sic Agam. 508. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν—μεθέξειν. Suppl. 334. Ἐπεὶ τίς ηὔχει—κέλσειν; Eumen. 554. τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' . . . . λέπαδνον. Eurip. Heraclid. 931. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν. Helen. 1635. Οὐκ ἄν ποτ' ηὔχουν οὔτε σ', οὔθ' ἡμᾶς λαθεῖν Μενέλαον. Sophocl. Phil. 869. οὐ γὰρ ἐξηύχουν ποτ' ἄν.

714. Δυσθέατος. supra v. 69.

715. Λῦμα. *Piaculum.* plerumque de *sordibus* dicitur. Sophocl. Aj. 667. Eurip. Hel. 1287. Vid. Spanhem. ad Callim. H. Jov. 16.

716. Ἀμφήκης. *Utrinque acutus. Bipennis.* "Hesych. Ἄμφηκες δὲ, ἐξ ἑκατέρου μέρους ἠκονημένον βέλος· ἢ κεραυνὸς, ἢ ξίφος. Noster infra, v. 1080. Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος de fulmine." *Butlerus.* Sophocl. Ajac. 286. ἄμφηκες ἔγχος.

717. Ψυχέω. *Frigefacio.* Schutzius advocat Plaut. Pseudol. IV. 7. *Mihi quoque ædepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit.*

721. Φόβου πλέα. Pers. 602. ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα. Eurip. Med. 265. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα. Supra v. 42. θράσους πλέως. Sic ἀναιδείας πλέαν et πλέον Sophocl. Electr. 607. Eurip. Alcest. 730. Cf. Toup. in Suid. II. p. 443. Archilochus apud Galen. περὶ ἄρθρων. 3. p. 360. καρδίας πλέως. Locum vero, quia medela indiget, integrum adscribam. Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπηγμένος, Ἀλλ' ὅς μοι μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥοικοὺς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ καρδίας πλέως. Plenius exstat ap. Dion. Chrysost. p. 399. Scholiasta autem Theocriti ad Idyll. IV. 49. citat ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμας ἰδεῖν. Fragmentum sic constituen-

dum videtur, (cum D. Heinsio Lectt. Theocr. p. 323. Hemsterhus. ad Hesych. T. I. p. 95. Valckenaer. Diatrib. p. 253.) Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον, Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίας πλέως. Hos versus in dimetros qualescunque disposuit Brunckius, qui etiam in fragmentis Archilocheis 25. 31. 42. senarios iambicos ex optimis tetrametris trochaicis effecit.

725. Ἁνύτομαι. *Consequor.* Choeph. 856. πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι. Vid. Kidd. ad Dawes. M. C. p. 373.

733. Ἀνηρότους γύας. *Inarata juga.* Quia Scythæ idem fecerunt quod de Numidis narrat Sallustius, "pabulo pecoris magis quam arvo student." Herodot. IV. 19. de Scythis, οὔτε σπείροντες οὐδὲν, οὔτε ἀροῦντες. Erant enim Νομάδες, *pastores.* Vid. Hippocratis locum citatum ad v. 735.

734. Πλεκτός. *Plexus.* Anglice *of Wicker-work.* Theocrit. XXI. 7. στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι.

735. Πεδάρσιος. vid. supra v. 277.

Ibid. Εὔκυκλος. *Bene rotatus.* Hippocrat. de Aer. et Aq. 93. de Scythis; Νομάδες δέ καλεῦνται, ὅτι οὐκ ἔστι σφι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἁμάξῃσι οἰκεῦνται. αἱ δὲ ἅμαξαί εἰσι, αἱ μὲν ἐλάχισται τετράκυκλοι, αἱ δὲ ἑξάκυκλοι. Sic ἅμαξαι τετράκυκλοι Odyss. I. 240. Herodot. I. 188.

736. Ἐξαρτάω. *Suspendo. Instruo.* τόξοισιν ἐξηρτημένοι pro ὧν τόξα ἐξήρτηνται. Forsan quis suspicetur ἐξηρτυμένοι, ex Herodot. VII. 147. τοῖσί τε ἄλλοισι ἐξηρτυμένοι καὶ σίτῳ. Suidæ tamen edd. ante Kusterianam habent Ἐξηρτημένος παρὰ Ἡροδότῳ, κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος. Thucyd. VI. 17. ὅπλοις ἐξήρτυνται, ubi duo codd. ἐξήρτηται. sed vid. Abresch.

737. Ἁλίστονος. vid. notam.

738. Χρίμπτω. *Propinquo.* Antiquissima scribendi ratio est

χρίπτω, cui posterior ætas euphoniæ gratia inseruit μ, ut esset χρίμπτω. teste Ruhnkenio ad Timæum, p. 106.

Ibid. Ῥαχία. *Litus scopulosum.* Etymol. M. p. 702, 51. Κυρίως δὲ πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ῥαχία καλεῖται. Suidas. Ῥαχίαν οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀκτήν. καὶ τὸν τόπον αὐτὸν, ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα. Θουκυδίδης οὕτως· (IV. 10. ubi vid. Duker.) οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπωτιν, τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης. De potestate literæ ρ syllabam finalem vocis præeuntis brevem producente, confer Gaisford. ad Hephæst. p. 219. qui loca recenset ubi regula, ut hic, negligitur.

739. *Σιδηροτέκτων. *Ferri Artifex.* De constructione λαιᾶς χερός, *læva manu,* vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 378.

741. Πρόσπλαστος. *Qui adiri potest.* pro προσπέλαστος. quare non necesse est ut legamus πρόσπλατοι. Sophocl. ap. Stob. Grot. Floril. p. 27. Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.

742. Ὑβριστής. Dubitatur num in hoc loco Æschylus Araxem fluvium innuat, an Istrum, an Tanaim, an Alazona, an Borysthenem, quod sentit Butlerus, an denique fluvium cui nomen Hybrista, uti credit Schutzius. Eligat sibi lector, pensatis quæ pro suo quisque flumine scripsit. Ego in postremam conjecturam propendeo. Herodot. I. 189. de fluvio Gynde, κάρτα τε δὴ ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος τούτῳ ὑβρίσαντι.

746. *Ἀστρογείτων. *Stellis vicinus.*

749. *Στυγάνωρ. *Viros perosus.* confer v. 929.

Ibid. Θεμίσκυρα. Cappadociæ urbs. penultimam producit. Apollon. Rh. II. 370. ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος Κόλπῳ ἐνδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην Μύρεται.

751. Γνάθος. *Maxilla.* ut apud Virgilium *Tænariæ fauces.* Xenoph. Anab. VII. v. 12. ἀφικνοῦνται, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν Πόντον, διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρᾳκῶν, εἰς τὸν Σαλμυδησσόν. ἔνθα

τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νεῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι. τέναγος γάρ ἐστον ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης. ubi vid. Schneider.

752. Ἐχθρόξενος. *Hospitibus inimicus.* Theb. 621. Eurip. Alcest. 561.

Ibid. Μητρυιά. *Noverca.* ἤτοι ἐχθρὰ καὶ ὀλέθριος. Eustath. ad Iliad. E. p. 560, 19. Hesiod. Ἄλλοτε μητρυιὰ πέλει ἡμέρα, ἄλλοτε μήτηρ. Antipater Anthol. I. lvi. 1. Ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ, Τόσσον ἀλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη. Confer Wesseling. Obs. I. 1. p. 4.

754. Στενόπορος. *Angustus.* de freto Euboico Eurip. Iph. Aul. 81. στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα.

755. Θρασυσπλάγχνως. *Fortiter.* quippe τὰ σπλάγχνα affectuum sedes putabantur. vid. Eurip. Med. 224. Aristoph. Ran. 843. παῦ', Αἰσχύλε, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ. ibid. 1006. τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ. Cf. Anthol. VI. ix. 4. Contra Theb. 237. κακόσπλαγχνοι dicuntur ignavi; qui ἄσπλαγχνοι apud Sophocl. Ajac. 73.

756. Αὐλών. *Fretum.* Sophocl. Trachin. 101. ποντίους αὐλῶνας. Auctor Rhesi 112. Καίτοι περάσας κοῖλον αὐλώνων βάθος.

758. Ἐπώνυμος. vid. supra ad v. 308. Æschylus *Bosporum Cimmericum* innuit; Scholiasta vero Apollon. Rhod. II. 167. *Bosporum Thracium* ab Ius transitu nominatum fuisse tradit, et recte monet, περὶ τοῦ Βοσπόρου ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφόρως λέγεται. vid. Steph. Byz. v. Βόσπορος. Etymol. M. p. 205, 35. Eustath. in Dionys. 140.

766. Προοίμιον. *Proœmium. Præcentio. Antecantamentum.* pro quo dicitur contracte φροίμιον. ab οἴμη *cantus* Hesych. Οἴμη. ᾠδή. ὅθεν προοίμιον τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς. De hoc nomine, pæanibus proprio, vid. Wyttenbach. ad Platon. Phæd. p. 125.

768. Κέκραγα. *Clamo.* præt. med. a κράζω. et pro præsenti usurpatur. Demetr. de Elocut. 49. ὥσπερ γὰρ ὄνομα τραχὺ μέγεθος

ἐργάζεται, οὕτω σύνθεσις. ὀνόματα δὲ τραχέα τό τε κεκραγὼς ἀντὶ τοῦ βοῶν, καὶ τὸ ῥηγνύμενον ἀντὶ τοῦ φερόμενον. Sophocl. Ajac. 1236. Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; Rufinus Anthol. VII. p. 616. Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελισσιάς, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κέκραγ', ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην, Mireris Ruhnkenium ad Timæum p. 169. citantem Μελησιὰς et κέκραγεν: Μελησίας viri nomen est.

Ibid. *Ἀναμυχθίζομαι. *Ingemisco.* a μυχθίζω, quod verbum non reperi, nisi in Anthol. VII. p. 612. καὶ σιμὰ σεσηρὼς Μυχθίζεις. *per nares sufflas.* hoc vero a μύζω, quod a sono μῦ formatum est; de quo plura ad Eumenidas. Incert. Rhes. 789. κλύω δ', ἐπάρας κρᾶτα, μυχθισμὸν νεκρῶν.

771. Δυσχείμερος. v. 15. Adde Castorion. ap. Athen. X. p. 454. F. Pors. Suppl. Præfat. ad Hecub. Eurip. Telephi fr. I.

Ibid. Ἀτηρός. *Fatalis.* vox poetica: occurrit Eumen. 1005.

772. Eurip. Med. 145. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; ibid. 795. τί μοι ζῆν κέρδος; Androm. 397. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ;

773. Στυφλός. *Asper.* Hesych. Στυφλὸν, ἢ στυφελὸν· τραχὺ, σκληρόν. Schol. Apollon. Rhod. II. 1007. Στυφελήν· τραχεῖαν καὶ σκληράν. οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν, ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν γλώσσαις· Κυρηναῖοι δὲ τὴν χέρσον. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ. Pers. 303. Στυφλοὺς παρ' ἀκτάς. ibid. 965. στυφελοὺς θείνοντας ἐπ' ἀκτάς. Eurip. Bacch. 1135. ὑπὸ στυφλοῖς Πέτραις.

777. Δυσπετῶς. *Difficulter. Ægre.* Δυσπετὴς, ὁ δυσκόλως ὑπείκων, ἤγουν ὁ δυσχερὴς, ᾧ ἐνάντιον ὁ εὐπετὴς, ὁ εὐκόλως ὑπείκων. Schol. ad Sophocl. Ajac. 1046. Rarius est vocabulum. De contrario εὐπετὴς, accuratius agam ad Pers. 96.

786. Συλάω. *Spolio.* Postulat accusativum personæ, et accusativum vel genitivum rei, sed frequentius cum priore construitur: vid. supra 178.

787. Κενόφρων. *Stultus.* Vocabulum a Pindaro, Tyrtæo et Theognide usurpatum.

789. **Ἀσχαλάω.** vid. supra v. 167.

790. **Θέορτος.** *Divinus.* Θέορτον. ἐκ θεοῦ ὁρμώμενον, ἤτοι θεῖον. Schol. B. Formatur ab ὄρω *excito.* Pindar. Ol. II. 67. θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ. Photius, Θεόῤῥυτον. ἐκ θεοῦ προϊὸν, ἢ θεόθεν προχεόμενον. Lege Θέορτον· ἐκ θεοῦ προϊόν. Θεόῤῥυτον. θεόθεν προχεόμενον. cf. Hesych. Sic νέορτος componitur a νέος et ὄρω.

793. Stanleius confert Pindar. Isthm. VIII. 67. Πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν. *Meliorem,* id est, *fortiorem.* Homer. Il. Δ. 405. Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι. Horat. *Tydides melior patre.* Versus Laconici apud Plutarch. de Sui Laud. p. 966. quibus senes, pueri, et juvenes ita contendunt, Ἄμες ποτ' ἦμεν ἄλκιμοι νεανίαι.—Ἄμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάῤῥονες. —Ἄμες δέ γ' εἶμεν· αἰ δὲ λῇς αὐγάσδεο. Hi paullo aliter citantur a Scholiasta in Platon. p. 223. ed Ruhnken.

799. Tredecim generis successores sunt, 1. Epaphus. 2. Libya. 3. Belus. 4. Danaus. 5. Hypermnestra. 6. Abas. 7. Prœtus. 8. Acrisius. 9. Danae. 10. Perseus. 11. Electryon. 12. Alcmena. 13. Hercules.

800. ***Εὐξύμβλητος.** *Facilis conjectura.* quod alibi vocat εὐξύμβολος, Choeph. 168. Suppl. 695. Contra Sophocles dicit ἀξύμβλητον Trachin. 696.

802. **Προτείνω.** *Prætendo. Porrigo.* Euripides apud Stob. Floril. CXII. p. 453. Grot. Μή μοι προτείνων ἐλπίδ', ἐξαίρου δάκρυ. Proprie dicitur de iis, qui pabulum pecori ostentant, ut ad sequendum proliciant; quo sensu frequens προσείω. Utrumque conjungit Plato Phædr. p. 338. C. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα, θαλλὸν, ἤ τινα καρπὸν προσείοντες, ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις κ. τ. λ.

Ibid. **Εἶτ' ἀποστέρει.** In gratiam tironum loca quædam indicabo, ubi εἶτα vel ἔπειτα, cum participio, ut in hoc versu, construitur. Theb. 267. Κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ Ὀλολυγμὸν

ἱερὰν εὐμενῆ παιάνισον. Agam. 483. πυρωθέντα καρδίαν, ἔπειτ' ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν. Soph. Œd. C. 264. 'Εκ τῶνδ' ἔμ' ἐξάραντες, εἶτ' ἐλαύνετε. 277. Καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τῶν θεῶν Ὥραν ποιεῖσθε μηδαμῶς. Ajac. 761. ὅστις ἀνθρώπου φύσιν Βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. 1094. Ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει. Antig. 495. Μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις Ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ. Eurip. Androm. 667. Suppl. 297. 1002. Idem Phaethonte ap. Longin. I. 15. Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας. quod non solicitandum fuit. Adde Aristoph. Vesp. 583. 1067. Pac. 203. 283. Av. 1111. 1628. Γήρᾳ ap. Polluc. IV. 180. Platon. Sympos. p. 200. Interdum εἶτα ante participium ponitur, ut in Aristoph. Nub. 857. Cf. Koen. ad Gregor. p. 62. Hermann. ad Viger. p. 753.

807. Χάριν θέσθαι, vel τίθεσθαι, vel etiam θεῖναι dicitur *gratiam in aliquem conferre*. Eurip. Hecub. 1201. εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν Θέσθαι. Electr. 61. 'Εξέβαλέ μ' οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει. Bacch. 720. Χάριν τ' ἄνακτι θῶμεν. Dixit Herodotus VI. 41. δοκέοντες χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι. VII. 178. χάριν ἀθάνατον κατέθεντο. Thucyd. I. 128. εὐεργεσίαν κατέθετο.

808. 'Ατιμάζω. *Vilipendo. Rejicio.* quo sensu usurpatur supra v. 215. Suppl. 390.

809. Γεγώνω. supra v. 201. infra 812. 845.

813. *Πολύδονος. *Multum jactatus.*

814. Δέλτος. *Tabella.* Frequens metaphora: confer Eumen. 276. Choeph. 448. Suppl. 178. Sophocl. Philoct. 1325. et in Triptolemo apud Schol. in Pindar. Ol. X. 2. Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους. D. Paul. Ep. Cor. II. iii. 3.

816. *Ἡλιοστιβής. *Per quem Sol incedit.* contra in Theb. 859. Charontis cymbam vocat τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, cujus locutionis verba τὰν ἀνάλιον, quæ sequuntur, merum sunt glossema, ideoque furcis extrudenda.

817. **Φλοῖσβος.** *Fremitus.* Vocabulum Homericum. Originem trahit a φλέω, de quo verbo vid. supra ad v. 513.

819. **Φορκίδες.** *Phorcyos* vel *Phorci filiæ.* Hesychius Φορκὶς· μονόφθαλμος. Patronymicum esse videtur a Φόρκος, quæ forma exstat Pindar. Pyth. XII. 24. MS. Apollonii Rhodii a Piersono collatus, IV. 828. et Scholiast. ejus ad IV. 1515. Phorcidum nomina erant Ἐνυώ, Πεφρηδώ et Δεινώ, pro quibus male scribitur in Scholiasta Apollonii Argon. IV. 1515. Ἐντώ, Πεμφρηδώ, Ἰαινώ. vid. Galeum Opusc. Mythol. p. 44. Misc. Obsc. Nov. III. p. 75.

Ibid. **Δηναιαὶ κόραι.** *Vetulæ puellæ.* Nam a nativitate vetulæ fuerunt. Auctor Theogon. 270. Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπάρῃος Ἐκ γενετῆς πολίας. Sic Eumenides vocantur παλαιαὶ παῖδες Eumen. 69.

824. ***Δρακοντόμαλλος.** *Anguicomus.* Statius Theb. I. 344. Gorgona *anguicomam* vocat. μαλλὸς proprie de vellere dicitur.

Ibid. **Γόργονες.** Phorcyos quoque filiæ fuerunt, et nomina habuere Μέδουσα, Σθένουσα vel Σθενώ, et Εὐρυάλη, teste Schol. in Pindar. Palæphat. de Incredib. p. 44. ed. Gale. Eudocia in Villoisoni Anecdot. Græc. I. p. 417.

Ibid. ***Βροτοστυγής.** *Mortalibus invisus.* Choeph. 49. βροτοστυγεῖς δνόφοι.

826. **Φρούριον.** *Cautio præsumenda.* προφύλαγμα. Hesych. plerumque vero *præsidium,* ut in Eurip. Orest. 750.

828. **Ἀκραγής.** *Mutus.* Gryphes, quia Jovis ministri sunt, et canum vice funguntur, sed tamen haud latrant, ἀκραγεῖς κύνες vocantur: sic infra 1057. Διὸς Πτηνὸς κύων, δαφοινὸς αἐτός. Agam. 137. πτανοῖσιν κυσὶ πατρός. Æschylus etiam apud Aristoph. Ran. 1327. ait ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις de aquilis. Grammaticus MS. a Ruhnkenio laudatus Epist. Crit. I. p. 93. Τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀπὸ εἴδους ἐπὶ εἶδος μεταφέρονται, ὡς τὸν ἀετὸν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς, κύνα

Αἰσχύλος καλεῖ. εἴδη γὰρ ὅ τε κύων καὶ ὁ ἀετὸς τοῦ ζωοῦ. "Sic etiam," inquit Ruhnkenius, "Harpyiæ Jovis canes dicuntur. Apollon. Rhod. II. 289. Ἁρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας." Idem Vir doctissimus varios usus τοῦ κύων multiplici sua eruditione illustrat. ἀκραγής autem formatur a κράζω clamo.

830. Ἀριμασπός. Ita dicebatur gens quædam Scythiæ. Herodot. IV. 27. Οὐνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς· ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν. Sed Eustathius ad Dionys. 31. ita scribit. Ἀριμασποὶ, καθὰ Ἡροδότῳ δοκεῖ, ἐκ τοιούτου πάθους καλοῦνται, ὡς οἷον εἰπεῖν μονόφθαλμοι· ἄρι μὲν γὰρ τὸ ἓν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ ὁ ὀφθαλμός. unde Hartungus Herodotum emendari vult.

Ibid. Ἱπποβάμων. *Equo incedens.* occurrit Suppl. 292.

832. Τηλουρός. vide supra v. 1.

836. Καταβασμός. *Descensus.* Loquitur poeta de Καταδούποις Nili, ubi fluvius iste de montibus præcipitatur. Herodot. II. 17. ὁ γὰρ Νεῖλος, ἀρξάμενος ἐκ τῶν Καταδούπων. Cicer. Somn. Scip. *Sicut ubi Nilus ad ea quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus.* Plin. V. 9. *Vectus aquis properantibus ad locum Æthiopum, qui Catadupi vocantur, novissimo Catarracte inter occursantes scopulos non fluere immenso fragere creditur, sed ruere.* Vid. interpp. ad Hesych. v. Κατάδουπος. Diversus autem erat hic locus a Καταβαθμῷ, prope Libyam sito.

839. Μακρὰν ἀποικίαν. *Distantem coloniam.* non *longam*, uti vertit Stanleius; nisi *longus* eo sensu capiatur quo posuit Horatius 1. Ep. X. 23. *Laudaturque domus, longos quæ prospicit agros.*

841. Ψελλός. *Imperfecte enunciatus.* Quid sit proprie, docebit Hesychius, Ψελλός, ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων, Ψελλίζειν. ἀσήμως λαλεῖν. Lex. MS. apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 484. Ψελλός. Αἰσχύλος Προμηθεῖ. cetera glossa excidit. ψελλισμός autem dicebatur

κακοφωνία, quæ ex consonantium qualiumcunque concursu aut repetitione exorta est. vid. Eustath. ad Iliad. K. p. 790, 12.

842. Ἐπαναδιπλάζω. *Conduplico.* i. e. *repeto.*

845. Πολυφθόρος. *Multis erroribus vexans.* De φθείρεσθαι, sensu *errandi,* vid. Gloss. in Pers. 457.

854. Γάπεδον. *Campus.* vid. Auctores in notis citatos.

855. * Αἰπύνωτος. *Celsa habens juga.*

860. Προσσαίνω. *Adulor. Blandior.* Proprie de canibus dictum. Pro *detrecto* in Agam. 1670. φῶτα προσσαίνειν κακόν. confer Theb. 385. 704. Choeph. 192. 418. Agam. 727. 791. Pers. 97. Hanc vocem Euripidi restituere voluit Piersonus Verisim. I. 5. p. 71. Androm. 27. Ἐλπίς μ' ἀεὶ προὔσηνε, σωθέντος τέκνου, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν. quæ quidem mutatio ferri non potest, nullum enim verbum est προσαίνω. Ceterum de hoc verbo copiosius egi ad Theb. 379.

Ibid. Οἰστρέω. *Furibunde agito.* vid. supra v. 583.

862. Κόλπον Ῥέας. *Mare Adriaticum.* Phot. Lex. MS. Ῥέας πόντος. ὁ Βόσπορος. ἢ ἐστι καὶ Ἀδρίας. καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος πόντου Ἀδρίου. unde corrigendam monet Albertius Hesychii glossam Ῥέας πόρτος.

863. Χειμάζομαι. *Hyemo.* vide supra v. 579.

865. Ἰόνιος. Etymol. M. p. 473, 16. Ἰόνιος κόλπος, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς, ὡς Αἰσχύλος. Schol. Apoll. Rh. IV. 308. Ἰόνιον πέλαγος πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ οὕτω καλούμενον ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυρίου. τινὲς δὲ, ἀπὸ τῆς γενομένης πλάνης τῇ Ἰοῖ. ubi legendum videtur τὸ πρὸς τῇ Ἰ. et mox ἀπὸ τῆς τῇδε γενομένης. Eustathius in Dionys. 92. Λέγεται δὲ Ἰόνιος, ὡς καὶ τῷ Λυκόφρονι (v. 631.) δοκεῖ, καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς. διενήξατο γὰρ ἐκείνη βοῦς γενομένη κἀνταῦθα. οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ Ἰάονος, ἀνδρὸς Ἰταλοῦ, ἢ ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυρικοῦ. pro Ἰάονος Steph. Byz. Ἰόνος. Stanleius monet Ionium mare latius a Poetis

quam a Geographis extendi. Cum nostro consentit Charax in 'Ελληνικοῖς apud Anonymum de Incredib. Galei Opusc. Mythol. p. 106.

872. Πρόσχωμα. *Limi congeries,* quæ ad ostium fluvii paullatim ex alluvione succrescit. Insula triangularis inter Nili ostia nihil aliud fuit quam πρόσχωμα.

874. 'Επαφάω. *Contrecto.* Cyrilli Lex. MS. 'Επαφᾷ. ψηλαφᾷ. ἐπιψαύει. Erotian. p. 26. 'Επαφάσῃ τῷ δακτύλῳ· ἀντὶ τοῦ ἐφάψῃ. Incertus apud Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ, ῎Εγνω ἐπαφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε. cujus loci indicium Elmsleio debemus.

Ibid. 'Αταρβής. *Qui nullum metum incutit. Placidus.* Moschus II. 50. 'Εν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ Πόρτιος 'Ιναχίης.

877. 'Αρδεύω. *Rigo.* ab ἄρδω. Pers. 806. ἔνθα πεδίον 'Ασωπὸς ῥοαῖς ῎Αρδει.

878. Γέννα πεντηκοντόπαις θηλύσπορος. *Genus e quinquaquinta puellis constans.*

881. 'Ανέψιος. *Patruelis.*

Ibid. 'Επτοημένοι φρένας. *Animos vehementer perculsi,* amore scilicet. Verbum est usitatissimum in rebus hujusmodi, notante Toupio in Longin. X. ad Sapphus locum, τό μοι 'μὰν Καρδίαν ἐν στάθεσιν ἐπτόασεν. Apollon. Rhod. I. 1232. τοῦ δὲ φρένας ἐπτοίησεν Κύπρις. Eurip. Iph. Aul. 586. ῎Ερωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης. Hesiod. Op. 447. πρὸς ὁμήλικας ἐπτοίησε Θυμός. Callimach. H. Dian. 191. ἧς ποτε Μίνως Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης. ubi vide Ernest. Hesych. Πτοιᾶσθαι λέγεται τὸ παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ 'Αφροδίσια. Quare docte Dioscorides apud Galen. Lex. Hippocrat. p. 96. ed. H. St. dixit μανικῶς ἐπτοημένον περὶ τὰ ἀφροδίσια. cf. Proclum ad Hesiod. Op. I. p. 31. Contra Plato Phæd. 18. οὐκοῦν καὶ ἡ σωφροσύνη—τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι. Sympos. 25. πτοίησις περὶ τὸ καλόν. Haud multum aliter dicit Persius I. 19. *ingentes trepidare Titos.* De simplici pavore usurpatur in Choeph. 533.

Theognid. 1012. Anacreon. ap. Athen. IX. p. 396. Confer Gataker. in M. Antonin. IV. 19. Harpocrat. v. Ἀγρίους. Schaefer. ad Dionys. Halic. p. 10.

882. Κίρκος. *Accipiter*. Confer Horat. C. I. xxxvii. 17.

884. Φθόνον δὲ, κ. τ. λ. *Sed illarum deus invidebit corpora.* i. e. *non committet, ut iis potiantur Ægypti filii.* Ita vertit Siebelis in Diatrib. ad Pers. p. 118. Aliter Hermannus "*faciet deus invidiam filiabus Danai propter cæsa sponsorum corpora.*" Quæ interpretatio plane falsa est, quia cædes sponsorum nondum narratur: idem vero rectius in Annotat. ad Viger. p. 723. Butlerus tria illa verba Πελασγία δὲ δέξεται parenthesi includit.

887. Αἰών. *Vita.* Hesych. v. Αἰών. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει. Homer. Il. X. 58. φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. quem imitatur Simonides Anthol. III. xxiii. 15. Ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας. Π. 453. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. et alibi sæpius.

888. Ἐν σφαγαῖσι. Id est, *in jugulo.* Male Stanleius vertit *cæde tingens.* Eurip. Orest. 285. Μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος. Polyænus VIII. 48. τὸ ξίφος καθεῖσα διὰ τῆς σφαγῆς. Virg. Æn. XII. 357. *dextræ mucronem extorquet, et alte Fulgentem tinguit jugulo.* Horat. Serm. II. iii. 136. *In matris jugulo ferrum tepefecit acutum.* Ovid. Ep. XIV. 5. *Quod manus extimuit jugulo demittere ferrum.* Hactenus Ruhnkenius in Epist. Crit. I. p. 71. quibus adjici potest Antonin. Liberal. 25. Ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέῤῥηξαν τὴν σφαγήν. Petron. Arb. Fragm. p. 679. *Jugulo stat divite ferrum.* Galenus in Isagoge τὰς σφαγὰς inter τὰς κατακλεῖδας ponit.

Ibid. Βάπτω. *Tingo.* Sophocl. Aj. 95. ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ. Vid. Porson. ad Eurip. Phœn. 1594.

891. Ἀπαμβλύνω. *Hebeto. Obtundo.* ab ἀμβλὺς *hebes.* Theb. 715. Τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλύνεις λόγῳ. Ibid. 844.

Καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. Pindar. Pyth. I. 160. Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει. Sophocl. Œd. T. 688. Τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ.

893. Ἄναλκις. *Imbellis.* In Agam. 1248. Ægisthum vocat Casandra λέοντ' ἄναλκιν. Pindar Ol. I. 129. Ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει.

894. Τορῶς. vid supra v. 626.

902. Ἐλελεῦ. Suidas, Ἐλελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμέλους κινήσεως. Vid. Zeune. ad Xenoph. Anab. p. 74. Ab hac exclamatione *Eleleïdes* dicuntur Bacchæ, Ovid. Heroïd. IV. 47.

903. Σφάκελος. *Dolor quivis acutus.* proprie significat morbum acutum, qui spinam dorsi, vel medullam, vel cerebrum afficit. Galen. Lex. Hippocrat. Σφάκελος. φθορὰ πᾶσα καθ' ὃν ἂν γίγνηται τρόπον. Lexicon Rhetor. MS. apud Ruhnken. ad Timæum p. 123. Σφάκελος. οἱ μὲν σπασμόν· οἱ δὲ ἀπόστημα· οἱ δὲ τὴν σῆψιν. Apud Heliodor. VIII. p. 379. notante Valckenaerio Anim. ad Ammon. p. 221. ex venenata potione pessima mulier σπασμοῖς τε καὶ σφακελισμοῖς ὀξυτάτοις ἐπιέζετο. Schol. Oppian. Hal. II. 585. σφακελισμός. (l. σφάκελος.) ἡ σῆψις τοῦ μυελοῦ, ὁ σπασμὸς, ὁ παλμὸς, ὁ σφυγμος, ἡ τῶν ὀστῶν σῆψις, καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος. quæ habent etiam Photius et Suidas. Herodot. VI. 136. σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος. Cf. Ælian. ap. Suid. v. Σφακελισμός. vid. infra 1081. Eurip. Hippol. 1353. Κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος. Epicharmus Grot. Excerpt. p. 481. πέδια τε καὶ σφάκελοι. Athen. II. p. 36. D. habet πέδαι τε καὶ σφάκελος. Lex. Seguier. p. 433. ed. Bekker. et Suidas, Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ. τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστὶ, καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. Κρατῖνος. Herodot. IV. 29. ἵπποι ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι.

Ibid. * Φρενοπληγής. *Phreneticus.* activo sensu. Passive infra v. 1090. dicit φρενόπληκτος.

904. Θάλπω. *Calefacio.* hæc primaria significatio; unde θάλπος *solis ardor.* hinc autem *emolliendi* notionem habuit. Hesych.

Θάλπω. θερμαίνω, παραμυθοῦμαι. Sophocl. Trachin. 1084. Ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως. Electr. 887. εἰς τί μοι Βλέψασα, θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

Ibid. Ἄρδις. *Aculeus.* Hesych. Ἄρδις· ἀκίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Lycophr. 64. ἄρδισιν τετρωμένου. Herodot. I. 86. ὅσα μὲν γὰρ ἐς αἰχμὰς καὶ ἄρδεις καὶ σαγάρεις, χαλκῷ τὰ πάντα χρέωνται. ubi vid. Wesseling. p. 101. Etymol. M. p. 137, 49. Ἄρδις, ἡ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλίμαχος (Fr. CXXXII.) ἀλλ' ἀπὸ τόξου Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν. Sylburgius et Bentleius corrigunt ἐπὶ τόξου.

905. Χρίω. *Pungo.* vid. supra ad v. 583.

Ibid. Ἄπυρος. *Ardentissimus.* πολύπυρος. Schol. In quibusdam vocibus α intensionis potestatem habet, et a grammaticis dicitur ἐπίτασιν δηλοῦν. Sic ἀδάκρυτος pro πολυδάκρυτος ponitur in Sophocl. Trachin. 106. Antig. 881. ἀξύλῳ ὕλῃ Homer. Il. Δ. 135. Multa congessit Valcken. in Theocrit. Adoniaz. p. 214. quibus adjici meretur Erotiani locus, p. 17, 4. Ἀσήμοις τόποις· κάτ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις· ὡς καὶ ἀγαλάκτοις πολυγαλάκτοις· καὶ ἀξύλῳ ὕλῃ. Ἄπυρος pro *sine igne* ponitur Agam. 71. et nescio an in hoc loco eundem sensum gerat, *aculeus sine igne.* Valckenaerii exempla aliter explicuit Kiddius (*Crit. Review* LXXXVIII. p. 129.) cui assentior: idem etiam sensisse videtur Porphyrius Quæst. Homer. p. 49. B. ed. Argentor.

906. Φρήν. In hoc loco *Diaphragma* significat; quod bene monuit Butlerus. Schol. Venet. Sophocl. Trach. 933. πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην. Pindar. Nem. VII. 38. ὁ κάρτερος Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν λευρὸν ξίφος. Sic interpretandus videtur Iliad. X. 475. ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Ceterum cum hoc loco comparandus est Iliad. X. 451. ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. Shakspear. Macb. I. 3. ubi locus est gemellus. ad Il. Λ. 578. φρένας δὲ ὁ ποιητὴς καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν τὸ διάφραγμα. Pollux II. iv. 45. τὸ διάφραγμα, ὃ καλοῦσι φρένας. Eustath. ad Il. Λ. p. 863, 61. φρένες-τι σπλάγχνον, ὅπερ διάφραγμα οἱ περὶ Πλάτωνα πρῶτον ὠνόμασαν.

907. *Τροχοδινέω. *Roto.* Similis vox est στροφοδινέω Agam. 51. *Ἑλίγδην. *Volutim.*

909. Μάργος. *Vesanus. Avidus.* Suppl. 737. Ἐξώλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος. Homer. Od. Ψ. 11. μάργην σε θεοὶ θέσαν. Pindar. Ol. II. 175. μάργων ὑπ᾽ ἀνδρῶν. Theognis 581. Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον. vide Phrynichi locum citatum ad v. δάπτω v. 376. Herodot. VI. 75. κατελθόντα δὲ αὐτὸν, αὐτίκα ὑπέλαβε μανίη νοῦσος, ἐόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον. Accentus incertus est, teste Eustathio ad Iliad. E. p. 617, 33.

Ibid. Γλώσσης ἀκράτης. *Linguæ incontinens.* Sic ἀκρατὴς χειρῶν. ὁ κλέπτης. Phrynich. App. Soph. p. 28. Contra apud Theognid. 480. γλώσσης καρτερός. Lucret. III. 454. *Claudicat ingenium, delirat lingua.* Paullo aliter Hippocrates Aphor. VII. 40. ἢν ἡ γλῶσσα ἐξαίφνης ἀκράτης γένηται, ἢ ἀπόπληκτόν τι τοῦ σώματος, μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον γίγνεται. Chares ap. Stob. XXXIII. p. 139. Grot. dixit γλώσσης κρατεῖν et Sophocl. El. 1175.

910. Θολερός. *Turbidus. Confusus.* Hesych. Θολερόν· ταραχῶδες, ἀκάθαρτον, βορβορῶδες, τεταραγμένον. Etymol. M. p. 453, 28. Θολερός. παρὰ τὸ θολὸν, θολερός. θολὸς δέ ἐστι τὸ μέλαν τῆς σηπίας· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα θολῶ. (Eurip. Alcest. 1067. Pherecrates ap. Etym. M. p. 750, 10.) θολός *sepiæ atramentum.* In Eurip. Suppl. 222. opponuntur θολερός et λαμπρός. θολερός et καθαρός opponuntur Herodot. IV. 53. ubi vid. Valckenaer.

Ibid. Εἰκῇ. vid. supra v. 459.

915. Διαμυθολογέω. *Dissero.* Plato Phæd. 16. ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν, εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν, εἴτε μή. Apol. Socrat. 31. οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους, ἕως ἔξεστι.

916. Κηδεῦσαι καθ᾽ ἑαυτόν. *Affinitatem contrahere sibi comparem.*

919. Διαθρύπτομαι. *Mollitie frangor.* a θρύπτω *flecto* vel

frango. Xenophon Mem. I. ii. 25. διατεθρυμμένῳ δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων. Sed hic usus paullo recentior. Sensus, quo Æschylus et Nicostratus hanc vocem usurpant, accuratissime a nobis Anglis exprimeretur, *To give one's self airs.* Perdocte Theocritus in Adoniaz. 99. de femina cantum inceptura, Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη, quem locum, quum vim hujus vocis διαθρύπτεται non assecuti sint interpretes, male verterunt, *jam præludiis ad cantandum se parat.* Sensus est, *corpus ad cantandum delicate componit,* vel, ut nos diceremus, *already she draws herself up.* Id. III. 36. ἐπεί τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ. Egregie huc facit Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. II. p. 107. Θρύπτεσθαι, τὸ ἄνευ φωνῆς καὶ τέχνης ἀκκίζεσθαί τε καὶ κατακλᾶσθαι τοῖς τοῦ σώματος μέλεσι. Phrynich. App. Soph. p. 43, 14. Θρύπτεσθαι. ὡραΐζεσθαι. ἄμφω Εὔπολις. Ὡραιζομένη καὶ θρυπτομένη.

922. Χερνήτης. *Qui manuum labore victum quærit.* Χερνῆτις proprie dicitur femina, quæ χειρὶ νήθει, teste Eustathio ad Il. M. p. 912, 38. quæ lanificio victum quærit. Homer. Il. M. 433. γυνὴ χερνῆτις, quod Virgilius ita reddit, *femina — Cui tolerare colo vitam tenuique Minerva.* Terent. Andr. I. i. 48. *vitam parce ac duriter Agebat, lana ac tela victum quæritans.* Archias in Anthol. VI. viii. 10. de tribus lanificis, Οἷς ἔσχον χέρνητα βίον δηναιόν, Ἀθάνα Πότνια, ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ θέσαν ἐργάτιδες. Masculino genere dicitur χέρνης vel χερνήτης. Eurip. El. 207. ἐν χέρνησι δόμοις ναίω.

Ibid. *Ἐραστεύω. *Appeto.* Verbum alibi vidisse non memini: formatur autem ab ἐραστής, ut ληστεύω a ληστής, μνηστεύω a μνηστής, et similia.

927. Πελάω. *Appropinquare facio.* vide notam, et Toup. in Suid. II. p. 521. Brunck. ad Aristoph. Acharn. 132. πελαθῆναι proprie dicitur viro femina: unde ἐμπελάτειρα γυνή *concubina* ap. Callimachum fr. CLXX. et πλατίς, vox Laconica, uxorem significans in Aristophanis loco. Sophocl. Phil. 677. τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς Ἰξίονα. Œd. T. 1100. Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα.

929. Ταρβέω. *Exhorreo.* infra 968. 996.

929. *Ἀστεργάνωρ. *Viros non amans.* supra dixerat paullo fortius στυγάνωρ.

932. Δάπτω. *Vexo.* proprie *Voro.* vide supra ad v. 446.

933. Ἀλάτεια. *Erratio.* ab ἀλάω *vagor.* quæ vox occurrit Iliad. K. 141. unde ἄλαος.

936. Κρείσσονες. *Superi.* vide notam.

940. Exempla hujus formulæ ἀπορηματικῆς, ut aiunt Grammatici, τί γένωμαι, quæras apud notas in Thom. M. p. 858. ed Bernard. cf. Theb. 196. Eumen. 787.

943. Ἦ μήν. *Nihilominus tamen.* vid. supr. 73. Eurip. Alcest. 64. 692. Iph. A. 475.

944. Ἐξαρτύομαι. *Paro.* vid. supra v. 736.

946. Ἄϊστος. *Amotus.* proprie *ignotus.* vid. supra 157. Pers. 812. Agam. 468. 529. Eumen. 568. Suppl. 878. In Agam. 414. pro ἄδιστος, suspicor ἄϊστος. Eurip. Troad. 1321. ἄϊστον οἴκων ἐμῶν με θήσει.

948. Δηναιός. *Antiquus.* occurrit supra 819. Callim. H. in Jov. 60. Theocrit. XVI. 54.

952. Πεδάρσιος. *Sublimis.* vid. supra 735.

Ibid. Κτύπος. *Ictus,* vel *Sonitus.* Hesych. Κτύπος· ψόφος, βροντή. Cf. v. 959.

953. Πιστός. *Confidens.* Adi notas; quibus adjicias Thucyd. III. 30. ἀνέλπιστοι, *non exspectantes.* Sic ἄπιστος activo sensu adhibuit Anaxilas Athenæi II. p. 63. B. Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας. cf. Thucyd. I. 68.

Ibid. Πύρπνοος. *Ignem spirans.* Exempla quæras in notis.

Suspicio mihi animo hæret, hanc vocem Euripidi reddendam esse, Suppl. 640. Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ. Lego πυρπνόῳ. Pindar. ap. Plutarch. Sympos. p. 1092. πῦρ πνέων κεραυνός. Sophocl. Antig. 1146. Ἰὼ πῦρ πνειόντων χοράγ' ἄστρων.

958. **Κρείσσων.** vide supra ad v. 793. de φέρτερος. In hoc sensu frequentissimum est.

960. Sophocl. Trachin. 501. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.

961. **Αἰχμή.** *Telum.* Oppian. Halieut. Γ. 553. Αἰχμῇ τριγλώχινι πεπαρμένος. ubi frustra ῥιπῇ reponit V. D. Misc. Obs. IV. p. 205. Vid. supra v. 418.

964. **Θήν.** *Sane.* Sæpius apud Homerum occurrit. Sophron. ap. Plutarch. de EI in Delph. p. 687. Ὄμα τέκνων θὴν δευόμενος.

Ibid. **Ἐπιγλωσσάομαι.** *Effutio adversus aliquem.* Hesych. Ἐπιγλωσσώμεναι· ἐπιλαλοῦσαι. Ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Scholiasta noster, ἐποιωνίζῃ κατὰ τοῦ Διὸς ἃ βούλῃ γενέσθαι αὐτῷ. Choeph. 1043. μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά. Aristoph. Lysistr. 37. Περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττήσομαι Τοιοῦτον οὐδέν.

967. **Δύσλοφος.** *Vix tolerabilis.* vide supra ad v. 27. Theognis 1018. Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω Δύσλοφον.

968. **Ἐκρίπτων.** vide supra v. 319.

972. **Ἀδράστεια.** Eadem fuit ac Νέμεσις, temperantiæ Dea. " Ad vitandam invidiam Græci solebant dicere, προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν. Demosth. adv. Aristogit. I. p. 495. Καὶ Ἀδράστειαν μὲν ἄνθρωπος ὢν ἔγωγε προσκυνῶ. Plato de Rep. V. Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν." Giacomellius. (Sophocl. Phil. 776. τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον.) Auctor. Rhesi 468. σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω. Alciphron Ep. I. 33. προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν. De nominis origine varia tradunt Grammatici. Antimachus (apud Strabon. XIII. p. 588. Harpocrat. et Suid. in v. Eustath. ad Il. B. p. 355, 12. M. Apostol. I. 40.) tradit Nemesin ita nominatam fuisse, quia primus in honorem

ejus aram dedicaverat Adrastus. Antimachi versus hi sunt, Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα Πρὸς μακάρων ἔλαχεν, βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο, Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται. Hus respicit Callimachus apud Schol. Apoll. Rhod. I. 1116. Ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν Ὑπομνήμασι, Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν. (sc. campum Adrasteæ). subjungit Scholiasta, ἔστι δὲ καὶ πόλις καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. Demetrius vero ὁ Σκήψιος, apud Suidam, Ἀρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὑπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην, ita enim Suidas et Harpocration ex M. Apostolio corrigendi sunt. Alia insistit via Cornutus De Nat. Deor. 13. qui Atropon et Adrasteam unam esse ait; Αὕτη δέ (sc. ἡ Ἄτροπος) ἐστι καὶ Ἀδράστεια· ἤτοι παρὰ τὸ ἄφυκτος καὶ ἀναπόδραστος εἶναι ὠνομασμένη, ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν τὰ. κατ' αὐτὴν, ὡσανεὶ ἀειδράστεια οὖσα. quoad postrema, satis absurde. Priora desumsit ex Aristotele de Mundo p. 475. G. Stob. Ecl. I. p. 190. ed. Heeren. Eadem habet Scholiasta Platonis ed. Ruhnken. p. 161. Hesych. Ἀδραστία. ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. Hermias in Comm. MS. in Platonis Phædrum apud Hermann. ad Orphica p. 506. Ἀδράστεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδραστα εἶναι. uti nomen intellexit Sophista nescio quis apud Suid. v. Διονυσίων σκωμμάτων. Θεοῦ ὅπιν οὐκ ἀλέγων, οὐδὲ κατεπτηχὼς Ἀδράστειαν ἄφυκτον. unde partem hexametri et hexametrum integrum facili mutatione quis effinxerit.

973. Θώπτω. *Blandior. Assentor.* i. q. θωπεύω Eurip. Med. 369. a θὼψ, κόλαξ, ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστής. Hesych. Idem, Θώψεις. θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλίστῃ. Eurip. in Syleo, θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. θῶπας λόγους apud Platon. Theætet. p. 128. E. Læmar. Scholiasta Ruhnkenii p. 26. per ἀπατηλοὺς explicat. Timæus p. 145. Θῶπες. οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ τινὶ προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ. Cf. Wesseling. ad Herodot. p. 238. θωπεύειν bono sensu *mulcendi* posuit Plato Crit. 12.

Ibid. Τὸν κρατοῦντ' ἀεί. Optime reddidit Butlerus *Unumquemque regnantem.* Anglice, *Whoever happens to be in power.* Eurip. Orest. 879. ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεί. Hæc vis τοῦ Ἀεὶ quum

apud scriptores Atticos, præsertim oratores, frequentissima sit, sæpius tamen minus perspecta interpretes in errorem duxit. Thucyd. I. 2. βιαζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀεὶ πλειόνων. II. 11. ἀπὸ θεραπείας τῶν ἀεὶ προεστώτων. Eurip. Hecub. 1164. ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐφίσταται. Cf. Valcken. ad Herodot. II. 98. ad Theocrit. Adoniaz. p. 272. Koen. ad Gregor. p. 80. Toup. ad Longin. 44. Schweighaeuser. Lex. Polyb. p. 11.

974. Ἔλασσον ἢ μηδέν. Confer infra v. 1049. Plato in Theætet. 27. p. 163. ed. Fischer. τὸ δὲ ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι, καὶ ἡσύχως ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρέσθαι, ἧττον αὐτοῖς ἔνι ἢ τὸ μηδέν.

975. Δαρόν. *Diu.* Una est e vocibus quæ apud Tragicos Doricam formam retinuerunt.

977. Τρόχις. *Nuncius. Cursor.* ἄγγελος, ἀκόλουθος. Hesych. Oppian. Halieut. II. 634. Verteris autem τόνδε, *præsto.* ὅδε et casus ejus pro ὧδε sæpissime ponuntur, quod pene persensit Abresch. ad Æschyl. p. 299. vid. Theb. 371. 861. Pers. 150. 247. Agam. 495. Choeph. 729. Sophocl. Œd. Col. 549. 723. 1106. 1249. 1253. Antig. 155. 526. 626. 1257. Eurip. Orest. 342. 1010. 1565. Phœniss. 453. 1328. Hippol. 51. 170. 913. Alcest. 522. 1006. Androm. 494. 543. 880. 1167. 1231. Heraclid. 49. Schaefer. Melet. Crit. p. 77. Locus præ ceteris notabilis est Oed. Col. 31. χὤτι σοι λέγειν Εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὅδε.

980. Σοφιστής. vide supra 62.

Ibid. *Ὑπέρπικρος. *Supra modum acerbus.* Homer. Iliad. Z. 97. ἢ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς.

985. Confer supra v. 631.

986. Αὔθ' ἕκαστα. *Omnia sigillatim.* Phrynich. App. Soph. p. 17. τὸ τὰ κυριώτατα διὰ βραχέων καὶ τὰ ἀναγκαιότατα λέγειν, μὴ κύκλῳ βαδίζοντα καὶ περιτρέχοντα, αὐθέκαστα λέγειν ἐκάλεσαν οἱ ἀρχαῖοι. Μένανδρος ἐπὶ τοῦ πικροῦ καὶ ἀηδοῦς τέθεικε τὴν λέξιν. Πικροῦ

γέροντος, αὐθεκάστου τὸν τρόπον. (*very particular*) αὐτὰ ἕκαστα proprie *ipsa quæque*, ut in singulari numero apud Herodot. VII. 19. θέλων αὐτὸς ἕκαστος τὰ προκείμενα δῶρα λαβεῖν. VIII. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι. vid. Valcken. ad Phœniss. 497.

989. *Σεμνόστομος. *Grandiloquus.* σεμνομυθεῖν vel σεμνολογεῖν *magnifice loqui.* ὡς θεῶν ὑπηρέτου. Angl. *considering that it comes from a servant.* vid. 1019.

992. Πέργαμα. vide notas. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 60. Πέργαμα, τὰ ὑψηλά. Sophocl. Phil. 350.

994. Κοιρανέω. supra 49. δισσούς, i. e. Ophiona et Saturnum, inquit Scholiasta.

996. Ταρβέω. conf. 929. Ὑποπτήσσω vide supra 29.

997. Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. vid. 1042. Non absimilis est proverbialis locutio ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρειν, de qua Scholiasta Platonis ed. Ruhnken. p. 165. Demosth. de Coron. 15. πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

998. Ἐγκονέω. *Festino.* "De iis dicitur, qui currendo κόνεως πληροῦνται. Aristoph. Acharn. 1087. ut hic Æschylus, Ἀλλ' ἐγκόνει." Giacom. Sophocl. Trachin. 1257. Ἄγ', ἐγκονεῖτ' αἴρεσθε. Eurip. Hecub. 511. Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν. Herc. F. 521. Ἴτ', ἐγκονεῖτε. quod habet quoque Aristoph. Plut. 255.

1000. Αὐθάδισμα. vide supra 64. et Hemsterhusii notam ad Thom. M. v. ἀπαυθαδίζομαι.

1001. Καθορμίζω. *Navem ad portum appello.* Sic μεθορμίζω *navem ex hoc in portu illum duco.* Utrumque metaphorice usurpatur.

1002. Λάτρεια. *Ministerium.* Hesych. Λατρεύει. ἐλεύθερος ὢν δουλεύει. Athen. VI. p. 264. B. de πενέσταις—καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ λάτριας αὐτοὺς ὀνομάζει διὰ τούτων· Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρ-

χαίων δόμων. ubi legendum Λάτρης. Noster Suppl. 1008. οἰκεῖν λατρῶν ἄτερθεν. Ab antiquo verbo λάω *capio* seu *volo*, formata sunt λάβω, λάζω, λάτρον, *merces*, ap. Callimach. fr. CCXXXVIII. ubi omnino videndus Ruhnkenius. Hinc Latinorum *Latro* ducunt Grammatici, quam tamen vocem potius crediderim a *lateo* profluxisse.

1007. Χλιδάω. *Memet oblecto.* vid. supra ad v. 445.

Ibid. Πράγματα. *Molestiæ.* Suid. Πράγματα. ἐπὶ κακῷ χρῶνται τῇ λέξει οἱ παλαιοί. καὶ Μένανδρος· Ἐν πράγμασιν, ἐν μάχαις. et mox Πράγματα. κακοπάθειαι.

1010. Ἐπαιτιάομαι. *Inculpo.* plerumque cum accusativo personæ et genitivo rei construitur, notante Valcken. ad Phœniss. 632.

1011. Ἁπλῷ λόγῳ. vid. supra v. 46.

1018. Καὶ μήν. *Et tamen.* καὶ μήν· καὶ ἔτι Hesych. Sæpissime sequitur γε ut in hoc loco, infra 1021. Theb. 245. Pers. 260. Sophocl. Antig. 221. In Eurip. Suppl. v. 393. male editur, etiam post Gaisfordii curas, Καὶ μὴν ἑκοῦσά τ' ἀσμένη τ' ἐδέξατο. Certissime repono Καὶ μὴν ἑκοῦσά γ' ut in vv. 442. 697. 925. ejusdem fabulæ. Hippol. 876. Alexis Athenæi II. p. 49. E. Καὶ μὴν ἐν ὕπνῳ οἴομαι ὡρακέναι Νικητήριον. Lege Καὶ μὴν ἐνυπνίῳ γ' ᾠόμην ἑορακέναι Νικητήριον.

1021. Ironice dictum. *Imo certe, Jovi adeo sum obstrictus, ut gratiam ei rependam.*

1022. Κερτομέω. *Cavillor.* Etymol. M. p. 306, 33. Κέρτομος, ὁ χλευαστής, ὁ τὸ κέαρ τέμνων τῶν ἀκουόντων. eadem fere Eustath. ad Il. B. 214, 34. sed nimis longe petita sunt. Cf. Theocrit. XX. 2.

Ibid. Δῆθεν. vide supra 210. Scholiasta B. παῖδα interpretatur δοῦλον. cui favet Aristoph. Av. 1244. πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα Ταυτὶ λέγοντα μορμολύττεσθαι δοκεῖς; Cf. Eurip. Orest. 1520. Sed præstat intelligere *puerum*. Agam. 278. παιδὸς νέας ὣς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.

481. τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος-; Homer. Il. Γ. 201. Πηλείδη, μὴ δή με Fέπεσσί γε, νηπύτιον ὣς Fέλπεο δειδίξεσθαι. Plato Crit. 6. οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἡ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται.

1026. Γεγωνέω. supra 200.

1027. Χαλάω. supra 183.

1028. Αἰθαλόεις. *Candens.* Solitum fulguris epitheton. Eurip. Phœniss. 189. κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν. ab αἴθαλος, ibid. 905.

1029. Βρόντημα χθόνιον. *Tonitru subterraneum*, quale in terræ motu auditur. Sophocl. Œd. Col. 1606. Ζεὺς ἐκτύπησε χθόνιος. (Sic legendum videtur: vel χθόνιον. vulgo κτύπησε μὲν Ζεύς.) ubi Scholiasta, οἷον μύκημα ἐγένετο καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ. Eurip. Hippol. 1217. χθόνιος ὡς βροντὴ Διός. Aristoph. Av. 1750. Ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταὶ, Αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει. Noster in Hedonis ap. Athen. XI. p. 479. ὥσθ' ὑπογείου βροντῆς.

1030. Κυκάω. *Misceo.* κυκᾷν proprie est ταράττειν τὰ ἄλφιτα, teste Photio. Rarius apud Tragicos occurrit. Sophocl. Electr. 733.

1031. Γνάμπτω. *Flecto.* De hac voce consulendi Wass. et Duker. ad Thucyd. III. 58.

1035. Τολμάω. *Sustineo. Volo.* sensu paullo reconditiore; ut in Eurip. Suppl. 882. ubi Marklandus confert Soph. Electr. 1050. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη Τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους. Adde Eurip. Hippol. 481. Τόλμα δ' ἐρῶσα. Cf. Alcest. 1120. Sappho ap. Longin. Π. Υ. 11. Ἀλλὰ πᾶν τολματόν.

1036. Πρός. *Secundum.* Angl. *in consideration of.* Eurip. Hipp. 698. 872. ed. Monk. Iph. A. 1343. Hel. 328. Sophocl. El. 155. Thucyd. I. 140. IV. 39.

1037. Morellus et Butlerus, post M. Apostol. XV. 58. et Gata-

ker. in M. Antonin. IV. p. 177, 2. ita vertunt; "Tu mihi, velut fluctus, molestus es persuadendo." Melior, credo, interpretatio vulgata; "Frustra me ut fluctum sollicitas, suadere conatus." Optima vero Elmsleii, "Molestus es, frustra me velut fluctum suadere conatus." interpungit scilicet post ὀχλεῖς, cui omnino assentior: vide eum ad Sophocl. Œd. T. 445.

1039. * Θηλύνους. *Muliebri animo.*

1040. Λιπαρέω. vide supra 529.

1041. Γυναικόμιμος. *Feminam imitatus.* Euripides in Antiopa, Valcken. Diatr. p. 75. *γυναικομίμῳ μορφώματι.* Sophocles apud Clem. Alex. Pædag. III. p. 286. *Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.*

Ibid. Ὑπτίασμα. *Sublatio.* ab *ὕπτιος* *supinus.* Horat. *Cælo* SUPINAS *si tuleris manus.* Cf. Virgil. Æn. III. 176. IV. 205. Auctor nescio quis apud Suid v. Ὕπτιος. *Προθυμίᾳ τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίαις χερσὶ τοὺς πολεμίους.*

1043. Ἔοικα. Cf. Suppl. 906. Eumen. 898. Choeph. 920. Sophocl. Ajac. 1239. Eurip. Hecub. 807. Orest. 758. et alibi.

1044. Τέγγω. *Madefacio. Mollio,* metaphorice. Timæus et Suidas. Τέγγεσθαι. *εἴκειν, ἐνδιδόναι.* Eurip. Hippol. 303. *οὔτε γὰρ τότε Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται.* Hinc *ἄτεγκτος* *immisericors,* idem ac *ἀτεράμων* vel *ἀτέραμνος.* Phrynichus MS. apud Ruhnken. ad Timæum p. 248. *Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν. Αἰσχύλος. δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει.* sic enim interpungendum videtur. Sed omnino consulenda Ruhnkenii nota, cujus exemplis adjici potest Meleager Anthol. VII. 9. Brunckii Anal. I. pp. 2⅞. et 29. Ælian. ap. Suid. v. Ἄτεγκτος. *Οἰκτόν γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι.*

1045. Στόμιον. *Lupatum.* Eurip. Hipp. 1223. *αἱ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις,* ubi vid. Valcken. Plato Phædr.

p. 254. D. καὶ ἐπειδὴ ἐγγὺς ἦσαν, ἐγκύψας, καὶ ἐντείνας τὴν κέρκον, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει.

1047. Σφοδρύνομαι. *Ferocio.* Vocem non alibi apud auctores bonæ notæ vidisse memini.

1049. Non valde dissimile est quod habet Euryphamus Pythagoreus ap. Stob. CII. p. 541. Trincavell. εἷς γὰρ ἕκαστος ἄνθρωπος αὐτὸς καθ' αὐτὸν οὐδεὶς ἐὼν κ. τ. λ.

1050. Σκέψαι δε. *Animadverte autem.* Sophocl. Œd. T. 584. Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἰ κ. τ. λ. Trachin. 1079. Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο Πέπονθα. El. 442. Σκέψαι γάρ. Eurip. Suppl. 476. Σκέψαι δὲ, καὶ μὴ κ. τ. λ. Thucyd. III. 58. σκέψασθε δέ.

1051. Τρικυμία. *Fluctus decumanus,* ut dicebant Latini; tertius enim quisque fluctus maximus esse vulgo credebatur, vel, ut Festus tradit, decimus. Plato de Rep. V. p. 472. A. δυὼ κύματε ἐκφυγόντι τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. Plutarch de Sera Num. Vind. p. 975. Τί γὰρ δεῖ τὸ τρίτον ἐπενεγκεῖν κῦμα, καὶ προσκατακλύσαι τὸν λόγον, εἰ τὰ πρότερα μὴ δυνατός ἐστι διώσασθαι; Menander apud Alexandrum inter Rhetores ab Aldo editos 1508. I. p. 578. a Porsono indicatus, Ἑτέραν περιμεῖναι, χἀτέραν τρικυμίαν. Eurip. Hippol. 1213. Αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμίᾳ, Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας. Troad. 82. Αἰγαῖον πόρον Τρικυμίαις βρέμοντα. Lycophr. 476. λαβρῶς σαλεύων πᾶν τρικυμίᾳ πέδον. Joseph. Macch. 7. καταντλούμενος ταῖς τῶν βασάνων τρικυμίαις. Marinus Vita Procli p. 35. ἐν ζάλῃ γὰρ παρελθὼν καὶ τρικυμίᾳ πραγμάτων. ubi vid. Boissonad. Hipparchus Pythagoreus ap. Stobæum, (Galei p. 19.) οὔτε δυνάμενοι κατανοῆσαι τόν τε τῶν παρεόντων βίον, καὶ τὸν τῶν παρεστακότων, ἐν ὅσαις συμφοραῖς καὶ κακῶν τρικυμίαις καὶ νῦν ἐντὶ πολλοὶ, καὶ πρὸ τοῦ ἐγένοντο. Scholiasta Pindari Isthm. I. 52. καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει. ubi plane legendum est Αἰσχύλος; nam sunt ipsa nostri verba. Aristænet. Ep. I. 17. καὶ τρικυμίας τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου σαλεύεις. quod de τρικυμίᾳ absurde dictum est; etsi θάλασσα dicitur ἄστατος Comico ap. Dion. Chrysost. Orat. 32. Ed. Sambuci τρικυμίαις; unde suspicor legendum esse, καὶ τρικυ-

μίαις, τρόπον νηὸς ἀστάτου, σαλεύεις,. sequitur enim κοινὴ γὰρ ναῦς, κοινὸς κίνδυνος· ὁ παροιμιώδης διετάξατο λόγος. Alciphron Ep. I. 3. p. 18. τὸ τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς ἐκ βύθου κινδύνους ἀγνοῆσαι. Firmus Episcop. Cæsar. in Epist. ap. Murator. Anecdot. T. V. p. 292. Ἐκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνην εἶδον καὶ ἡμέραν, τὸ τοῦ λόγου, λευκήν. ubi respicit non modo Promethei versum, sed Eurip. Orest. 273. et proverbium λευκὴ ἡμέρα. quo usus est Eupolis in Κόλαξι.

1052. Ὀκρίς. vide supra v. 289.

1053. Φάραγξ. supra v. 15.

1054. Σπαράσσω. *Divello.* Eurip. Med. 1214. Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων. Androm. 1210. οὐ σπαράξομαι κόμαν; Compositum διασπαράσσω occurrit Pers. 195. Aristoph. Ran. 474.

1055. Ἀγκάλη. *Ulna.* Sic Choeph. 585. πόντιαι ἀγκάλαι. confer Eurip. Orest. 1371. Noster apud Schol. Aristoph. Ran. 716. Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

1057. Ἄψορρον. *Retrorsum.* Sophocl. Œd. T. 431. et alibi ἄψορρος. Formatum videtur ex ἄψ *retro* et ὄρρος *cauda.* Scholiasta tamen Venetus ad Il. H. 413. ab ὄρω *suscito* ducit. Erotianus p. 17, 17. videtur trahere ex ἀψόρροον, τὸ εἰς τοὐπίσω ῥέον.

1058. Πτηνὸς κύων. vide supra v. 820.

Ibid. Δαφοινός. *Cruentus.* δηλοῖ δὲ τὸ δαφοινὸν τὸ σφόδρα φονικόν· δαφοινοὶ θῶες, καὶ δράκων δαφοινός. Schol. Venet. ad Il. Σ. 538. δράκων δαφοινὸς est in Il. B. 308. λεόντων ἀ δαφοινὸς ἴλα Eurip. Alcest. 581. Noster Choeph. 606. δαφοινὸν δαλόν, de tæda Althææ.

Ibid. Λαβρῶς. vide supra ad v. 335.

1059. Διαρταμέω. *Disseco.* Etymol. M. p. 149, 55. Ἄρταμος, ὁ μάγειρος· Ἡ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγών· παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος, Τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ

ἐμοῦ διάρτασον. ἄρταμος οὖν, ὁ διαρτῶν τὰ κρέα, καὶ ἀρταμῆσαι, κρεανομῆσαι. Eurip. Alcest. 497. Ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦ[illegible] λαιψηραῖς γνάθοις. Electr. 816. ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς. διαρταμέοντες, Oppian. Hal. 622. ubi Schol. διακόπτοντες. ἄρταμος πᾶς σφαγεὺς καὶ φονεύς. κυρίως δὲ ὁ μάγειρος, ὁ κατὰ ἄρθρα τέμνων. vid. Valckenaer. ad Herodot. p. 590. Brunck. Lex. Sophocl. v. Ἄρταμος.

Ibid. Ῥάκος. *Lacerum fragmentum.* Sophocl. Philoct. 39. 267. Eurip. Helen. 1085. Aristoph. Ran. 405.

1060. Ἄκλητος. *Non invitatus.* Notum proverbium Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλων φίλοι. vid. Wass. ad Thucyd. I. 118.

Ibid. Δαιταλεὺς πανήμερος. *Per totum diem conviva.* non *conviva quotidianus,* quomodo verterunt interpretes. quibuscum facere videtur Apollodorus p. 40. ed. Heyn. Recte Schol. B. Ἴσθι δὲ ὡς διὰ πάσης τῆς ἡμέρας τὸ Προμηθέως ἧπαρ τῷ ἀετῷ βιβρωσκόμενον, ἀνεπληροῦτο πάλιν νυκτὶ, καὶ ἄρτιον ἦν, quod ex Pherecyde didicit, qui in 2do libro ap. Schol. in Apoll. Rhod. II. 1252. ait, ὅτι ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος· τὸ δὲ λειπόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς καὶ ἐγένετο ἴσον. totam de aquila Promethea mythologiam doctissime ibidem narrat Scholiasta. Quidem et Noster in Prometheo Soluto dicit aquilam tertio quoque die advolare: cf. notam. πανῆμαρ, et πανημέριος pro *toto die* apud Homerum ponuntur; et πανάμερος apud Sophocl. Trachin. 662. quod male intellexit Musgravius. Aristoph. Ran. 387. πανήμερον παῖσαι. Quare sibi constare Æschylum videmus, nec licentiam postulare, quam ei concedit Butlerus.

1061. *Κελαινόβρωτον ἧπαρ. *Nigrum jecur victum præbens.*

1063. Διάδοχος. supra 473.

1064. *Ἀναύγητος. *Haud illuminatus.*

1065. Πρὸς ταῦτα. *Proinde, quapropter. Quum hæc ita sint.* supra 951. 1028. infra 1079. Theb. 57. Suppl. 529. Eurip.

Phœniss. 531. Sophocl. El. 383. Ajac. 1115. Aristoph. Acharn. 659. Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω. ex Euripide, ut videtur: vid. Cicer. Attic. VIII. 8. cujus edd. male exhibent πρὸς τοῦθ'. Larcherus in Herodot. III. 61. vim hujus formæ non percepit, quum reddidit πρὸς ταῦτα *insuper*. hoc enim est πρὸς τούτοις. Pro πρὸς ταῦτα in Theb. 312. ponitur πρὸς τάδε.

1066. **Πεπλασμένος.** *Fictus.* Sophocl. Ajac. 148. Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων. Demosth. Phil. I. 16. λόγους πλάττοντες.

1067. **Κόμπος.** *Jactatio.* Sic Eurip. Hel. 400. τόδ' οὐ κόμπῳ λέγω.

Ibid. **Λίαν εἰρημένος.** *Vehementer,* i. e. *serio, dictus.*

1069. **Παπταίνω.** supra v. 342.

1077. **Θωΰσσω.** supra v. 73.

1080. **Ἀμφήκης.** supra 716.

Ibid. **Βόστρυχος.** *Cincinnus.* Vid. ad Agam. 297.

1081. **Ἐρεθίζω.** supra 188. **Σφάκελος** supra 903.

1083. **Κραδαίνω.** vide not. ad v. 437. Polemo ap. Macrob. Sat. V. 19. ὁ δὲ ὀρκούμενος, θάλλον κραδαίνων, ἐστεμμένος, κ. τ. λ.

1084. *Atque aspero undarum impetu confundat ponti fluctus et astrorum cœlestium tractus.* Citat Stanleius Virg. Æn. XII. 204. Adde Æn. I. 133.

Ibid. **Ῥόθιον.** *Fluctus violentus.* ῥεῦμα, κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον. Hesych. Harpocration ducit παρὰ τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον ῥόθον. ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν. Schol. Arati Phænom. p. 53. ῥόθια. τὰ ῥεύματα. κυρίως δὲ αἱ τοῦ κλύδωνος ὁρμαί. occurrit Theb. 362.

1087. Ἄρδην. *Penitus.* Eustath. ad Iliad. Θ. p. 707, 37. τὸ μέντοι ἄρδην ἐπίῤῥημα, οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸ παραγάγοι τινὰ ὡς ἐκ τοῦ ἄρδω γίνεται, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ αἴρειν, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀείρειν γίνεται τὸ ἀέρδην. ἔστι γάρ, φασι, τὸ ἄρδην ἀντὶ τοῦ φοράδην. Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι, (611). νέκυν ἤδη πρόσπολοι Φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν. quod melius videtur vulgata lectione, πρὸς τάφον τε καὶ πυράν. Sed ne quem παραγάγῃ Eustathii auctoritas, ut credat de hac voce ὡς ἐκ τοῦ αἴρω γίνεται; est enim ab ἄρω, ut σύρδην a σύρω, et φύρδην a φύρω.

1090. Φρενόπληκτος. supra 903.

Ibid. Παραπαίω. vide supra ad v. 601. Noster ap. Athen. XIV. p. 632. C. Εἴτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν. ubi ob metrum forsan legendum, εἴτε παραπαίων χέλυν. *Musicæ peritus, an dissone citharam pulsans.* Aristoph. Plut. 508. conjungit ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Plato Sympos. 2. p. 176. ed. Basil. sec. μαίνομαι καὶ παραπαίω. Hesych. Παραπαίει· παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ.

1097. *Ἠλιθιόω. *Fatuum reddo.* ἠλίθιος occurrit Agam. 367.

1098. Μύκημα. *Mugitus.* τὸ ὄχημα τῆς τοῦ Διὸς βρόντης. Schol. A. Corrige ἤχημα. cf. v. 1118.

Ibid. Ἀτέραμνος. supra 198.

1101. Παρασύρω. *In obliquum traho.* proprie de torrente dicitur, qui violento impetu obstantia secum rapit: cf. Aristoph. Eq. 526. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. p. 55. Musgravius citat Longin. 32. p. 71. 33. p. 77. Libanium T. I. p. 76. D. χειμάῤῥους παρασύρει τὴν γεωργίαν.

1102. Ἀσκέω. *Exerceo.* Herodot. VII. 209. τὴν ἀληθηΐην ἀσκέειν. cf. III. 72. Sophocl. Œd. C. 913. δίκαι' ἀσκοῦσαν πόλιν. cf. Trachin. 384. Eurip. Bacch. 641. ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν.

Suppl. 872. χρηστότητ' ἠσκηκότα. 912. τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνήρ. Auctor Aur. Carm. 13. δικαιοσύνην ἀσκεῖν. Phocylid. ap. Stob. V. p. 39. σωφροσύνην ἀσκεῖν. Inscript. ap. Spon. Misc. Erudit. Antiq. P. 321. viii. Ἔνθαδε Διάλογος καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας, Ἀσκητὴς σοφίης, ᾤχετ' ἐς ἀθανάτους. Crates in Brunckii Anal. T. I. p. 186, ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

1105. Νόσος. confer supra 707.

1106. Ἀπέπτυσα. *Respuo.* Veteres, cum aversabantur aliquid, in sinum despuere solebant. Vid. Eurip. Hecub. 1266. et alibi sæpius; Aristoph. Pac. 527. Noster apud Plutarch. de Isid. et Osir. p. 639. Ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. Theocrit. VI. 16. Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ubi Schol. ποιοῦσι καὶ τοῦτο (l. τοῦτο καὶ) μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμενοι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τι κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. Bentl. conj. Καλλίμαχος δ' Αἰτίων· τρὶς κ. ἑ. γ. Toupius Δαῖμον, τοι. Petron. Arb. 74. p. 368. *In sinum suum conspuit.* Tibull. I. ii. 56. *Ter cane, ter dictis despue carminibus.* cf. Agam. 982. 1194. Theocrit. II. 62. XX. 11. Theophrast. Char. p. 57. ed. Schneid. Schol. Apollon. Rhod. IV. 478. Misc. Obs. IV. p. 203. Alberti. ad Hesych. v. Ἀπέπτυσε λόγους. Toup. in Schol. Theocrit. VI. 39.

1109. Stanleius laudat Solonis versus:

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπεμφέρετε.

1114. Δίκτυον ἄτης. sic Agam. 362. γάγγαμον ἄτης.

1117. Σαλεύομαι. *Agitor, ut navis fluctibus.* Active in Rhes. 248. ὅταν—σαλεύῃ πόλις. Sophocl. Œdip. T. 23. πόλις—Ἤδη σαλεύει. Electr. 1074. Etymol. M. p. 381, 3. Ἐσάλευε, λέγεται καὶ ἐπὶ νεων καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. quare in hoc loco nescio annon legendum sit σεσάλευκεν.

1118. Βρύχιος. *Fremens.* Pers. 397. ἅλμην βρύχιον. Apoll. Rhod. I. 1310. βρυχίης ἁλός. Idem. IV. 945. βρύχιαι ponit pro

ὑποβρύχιαι. Hesych. Βρύχιος· ὑποβρύχιος. Formatur autem a βρύχω, de qua voce consulas Valcken. ad Ammon. p. 32.

1119. Ἕλιξ. *Volumen.* proprie de vitium capreolis dicitur; *quicquid contorquetur.* Sic Virgilius *tortos imbris radios.*

1120. Ζάπυρος. Idem ac ἄπυρος v. 905.

Ibid. Στρόμβος. *Turbo.* Hesych. Στρόμβος. δῖνος, κόχλος. ῥόμβος, συστροφὴ ἀνέμου, περιφερὴς λίθος. ultimo sensu exstat Il. Ξ. 413. Est autem pro στρόβος, quæ vox occurrit Agam. 659. inserto μ, quod in aliis etiam vocibis factum est; e. g. Στρόβιχος, Στρόμβιχος. τύπανον, τύμπανον, atque alia plura, de quibus alibi fusius disseram.

1123. *Discordiam ex adverso spirantem inter se exhibentes.*

1125. Ῥιπή. vid. supra ad v. 126.

1126. Τεύχω. *Creo.* vel potius in hoc loco *creare tento.* sic Pers. 188. στάσιν Ἔτευχον. Homer. Iliad. A. 110. Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει. Eurip. Androm. 645. τεύχειν ἔριν.

1128. Αἰθήρ. *Firmamentum cœli.* ut in Agam. 6. Eurip. Phœniss. 514. Ion. 1147.

Ibid. Φάος εἱλίσσων. Theodectes apud Stob. X. p. 126. Ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς, Ἥλιε. Vid. Valcken. Diatrib. c. 6. Porson. ad Phœniss. 1.

FINIS GLOSSARII IN PROMETHEA VINCTUM.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

I.

K.

P.

Mr. W